

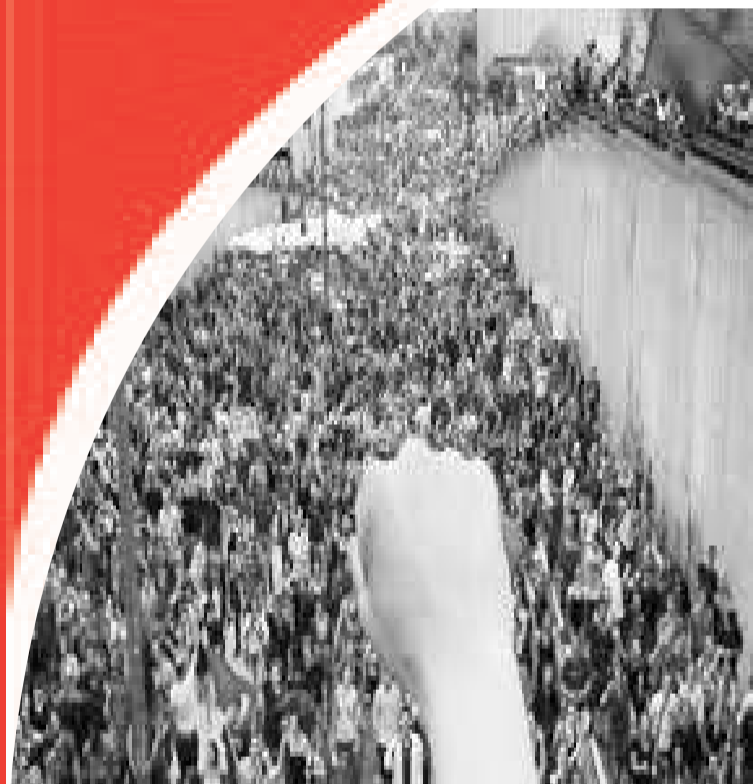

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 398 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κατέρρευσε η συγκυβέρνηση - Να ολοκληρώσουμε τη νίκη μας

Για την ενίσχυση και νίκη των αγώνων
Μια πραγματικά χρήσιμη επιλογή

Στηρίζετε
ψηφίστε
Ο.Κ.Δ.Ε.

	<p>Εκλογές Αυτόνομη συμμετοχή της Ο.Κ.Δ.Ε.</p>	<p>σελ. 7</p>
	<p>Εργαζόμενοι Σε κρίσιμη καμπή το Ασφαλιστικό</p>	<p>σελ. 4</p>
	<p>Διεθνή Απάνθρωπα βασανιστήρια από την CIA</p>	<p>σελ. 14</p>
	<p>ΗΠΑ «Ειρηνική» απόβαση στην Κούβα</p>	<p>σελ. 15</p>

Νόρμαν Ατλάντικ: Εφοπλιστές και υπουργείο δολοφονούν

«Η ANEK ενημερώνει το επενδυτικό κοινό, ότι [...] δεν θα επέλθει σημαντική επίπτωση στα οικονομικά αποτελέσματα της εταιρείας». Στην τρίτη, αφότου ξέσπασε η φωτιά στο Norman Atlantic, και μακροσκελέστερη ανακοίνωσή της η ANEK, σπεύδει να καθησυχάσει τους μετόχους της ότι τα κέρδη τους δεν κινδυνεύουν και ότι δεν χρειάζεται να ανησυχούν για δικαστικές εμπλοκές, αφού το πλοίο είναι «ιταλικής πλοιοκτησίας και σημαίας», καθώς είχε μόνο ναυλωθεί από την ANEK και «είχε εφοδιασθεί με όλα τα πιστοποιητικά ασφαλείας [...] προκειμένου να αποπλεύσει από τον λιμένα Πατρών». Μάλιστα, σπεύδει να κοινοποιήσει τα παραπάνω στο Χρηματιστήριο Αθηνών, προτού καν διευκρινιστεί πόσοι είναι οι αγνοούμενοι ή οι νεκροί, προτού καν ολοκληρωθεί η εκκένωση του πλοίου! Έτσι δεν είναι να απορεί κανείς πώς φτάσαμε στο «δυστύχημα» αυτό.

Για πιθανά «ατυχήματα», και μάλιστα στο δρομολόγιο Πάτρας-Ιταλίας, είχε προειδοποιήσει η Πανελλήνια Ναυτική Ομοσπονδία, η οποία με δελτίο τύπου στις 10 Οκτωβρίου σημείωνε ότι οι «απολύσεις και μειώσεις οργανικών θέσεων, που έχουν ήδη αρχίσει στα πλοία της γραμμής Πάτρας-Ιταλίας» όχι μόνο δεν έπρεπε να γίνουν αλλά «έπρεπε να υπάρξουν νέες προσλήψεις για να καλυφθούν οι πραγματικές ανάγκες των πλοίων». Οι απολύσεις και η υποστελέχωση των πλοίων οδηγούν «με μαθηματική ακρίβεια στην ελαχιστοποίηση των επιπέδων ασφαλείας των πλοίων στην εκτέλεση των δρομολογίων, αλλά και των επιβατών και του πληρώματος» τονίζει σε τελευταία ανακοίνωσή της. Επιπλέον, γίνεται φανερό ότι, πέραν της υποστελέχωσης, το πλοίο ήταν υπερφορτωμένο με επιβάτες, όπως συμβαίνει εξάλλου σε όλες τις περιόδους διακοπών-εορτών, ώστε οι ναυτιλιακές

να αρπάξουν όσο το δυνατόν περισσότερα. Για άλλη μια φορά κυβέρνηση και Μ.Μ.Ε. πλημμύρισαν με καιροσκοπικά ψέματα την ελληνική κοινωνία. Υπερτόνισαν την «άψογη» συνεργασία τους με τις ιταλικές αρχές διάσωσης, αν και ήταν φανερό ότι υπήρξε μεγάλη ασυνεννοησία, που συνεχίζεται, καθώς δεν ξέρουν ακόμα ποια λίστα επιβατών ισχύει. Εξήραν τον ρόλο των ελληνικών αρχών διάσωσης, παρότι μόνο ένα ελικόπτερο, από τα συνολικά 12 ακριβοπληρωμένα και αμαρτωλά από μίζες διασωστικά Super Puma, ήταν διαθέσιμο για την επιχείρηση. Η έμμεση δολοφονία δεκάδων ανθρώπων στο βωμό του κέρδους των ναυτιλιακών επιχειρήσεων πρέπει να διαλευκανθεί. Πρώτο βήμα, να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι, η διοίκηση της ANEK και της ιταλικής εταιρείας, όπως και η πολιτική ηγεσία και στελέχη του Υπουργείου Ναυτιλίας.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Νοέμβρης 2014 - Γενάρης 2015)

Μέχρι το τέλος του Γενάρη συνεχίζεται η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργανώσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά - φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του κεφαλαίου και την

εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τα πάντα έκαναν οι Σαμαράς-Βενιζέλος για να παραμείνουν στην εξουσία. Εξαγόρασαν βουλευτές με πολλούς τρόπους, έταξαν υπουργεία, μίλησαν για εθνικούς κινδύνους, χρεοκοπία, κλειστά ΑΤΜ, άδεια ράφια κ.λπ. Ακόμη πιο βρώμικοι οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. (με επικεφαλής τους Μέρκελ και Σόιμπλε), οι τραπεζίτες και γενικά το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο διεθνώς, το ΔΝΤ, τα μεγάλα διεθνή ΜΜΕξαπάτησης κ.λπ., μιλούσαν για καταστροφή, GREXIT κ.α. αν δεν εκλεγόταν Πρόεδρος και είχαμε εκλογές.

Η συντονισμένη, λυσσασμένη επίθεση φόβου και τρόμου ενάντια στον ελληνικό λαό (το ίδιο έκαναν προηγούμενα στους λαούς της Σκωτίας και της Καταλονίας!) που εξαπέλυσε αυτή η συμμορία του **κλεμμένου** πλούτου, της διαφθοράς και σήψης, αποσκοπούσε στο να τον κάνουν να υποκύψει/υποταχθεί στις επιθυμίες τους, να αποδεχτεί τα νέα **εφιαλτικά μέτρα** που έχουν συναποφασίσει με το δίδυμο Σαμαρά-Βενιζέλου. Δεν το κατόρθωσαν – και μ' αυτή την έννοια είναι μια **νίκη** των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, που τους εμπόδισαν να εφαρμόσουν το σχέδιό τους να επιβάλουν ένα ολοκληρωτικό **μνημονιακό καθεστώς**. Όμως ο αντίπαλος είναι σκληρός, αδίστακτος, δεν παραιτείται εύκολα και αμαχητί, είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσει και θα κλιμακώσει την επίθεση/«πίεση» για να **υπερασπίσει** των συμφερόντά του, σε Ελλάδα, Ε.Ε. και ιδιαίτερα στην Ευρωζώνη και στους «αδύνατους κρίκους» (Ιταλία, Ισπανία, Γαλλία κ.λπ.). Δεν πρόκειται μόνο για τη σωτηρία ή τον περιορισμό της ήττας των πειθήνιων ανδρικών Σαμαρά-Βενιζέλου, αλλά για τη σωτηρία της Ε.Ε./Ευρωζώνης, στα θεμέλια των οποίων έχει **συσσωρευτεί** πολύ πυρίτιδα αγανάκτησης, οργής, μίσους... φτώχειας, δυστυχίας κ.λπ. των μαζών.

Να ολοκληρώσουμε τη νίκη μας

Να τους συντρίψουμε

Η συγκυβέρνηση, αν και κατάρρευσε, προσπαθεί να σωθεί καταφεύγοντας στην κινδυνολογία αλλά και την **υπονόμευση** της εκλογικής διαδικασίας. Γι' αυτό μεθόδευσε τις εκλογές σε χρόνο ρεκόρ (25 Γενάρη) και μέσα στις γιορτές. Αυτή είναι μια άλλη παράμετρος –όχι δευτερεύουσα– των μνημονίων και των πιστών πολιτικών δυνάμεών τους: η οργανωμένη προσπάθεια **αποδυνάμωσης** της εκλογικής διαδικασίας, η **υπονόμευση** της συμμετοχής των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, ακόμη και στις εκλογές. Με λίγα λόγια η **ακύρωση** της λαϊκής κυριαρχίας, όπως εκφράζεται, έστω περιορισμένα, στο αστικό καθεστώς.

Η Βουλή στα μνημονιακά χρόνια «πέρασε» πάνω από **450** αντεργατικούς νόμους, πάνω από **30** πράξεις νομοθετικού περιεχομένου και η συγκυβέρνηση πάνω από **10** επιστρατεύσεις –δηλαδή την καταναγκαστική εργασία– αγωνιζόμενων εργαζομένων... Τέλος, ενδεικτικό της κατάντιας και αθλιότητας των αστικών θεσμών και των αστών πολιτικών, το «πέρασμα» φωτογραφικών (ν) τροπολογιών: μόνο στο **τελευταίο** νομοσχέδιο κατατέθηκαν 103 (ν) τροπολογίες, βασικά εξυπηρετώντας συμφέροντα επιχειρήσεων! Αυτό είναι το καθεστώς των μνημονίων, που θέλουν να επιβάλουν, αν κατορθώσουν και κυριαρχήσουν η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και η οικονομική και πολιτική ελίτ της Ε.Ε./Ευρωζώνης.

Τα εφιαλτικά μέτρα που έχουν συναποφασίσει Σαμαράς-Βενιζέλος, Ε.Ε. και ΔΝΤ και σκοπεύουν να εφαρμόσουν αν υπερσχύσουν στις εκλογές, θα καταστρέψουν ό,τι έχει απομείνει στη **ρημαγμένη** ελληνική οικονομία και κοινωνία.

Ενδεικτικά μόνο αναφέρουμε (γράφονται στο e-mail Χαρδούβελη):

1. Στην κοινωνική ασφάλιση (αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και των ειδικών ορίων συνταξιοδότησης, μείωση των συντάξεων κύριων και επικουρικών πέρα απ' αυτά που προβλέπονται από 1/1/2015 –προβλέπεται να μειωθούν ως και 25%–, σύνδεση των παροχών με τις εισφορές κ.λπ.).
2. Μείωση μισθών, αρχικά με το νέο μισθολόγιο στο δημόσιο και κατόπιν στη ζούγκλα του ιδιωτικού τομέα.
3. Κατάργηση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, με την ψήφιση καινούργιου συνδικαλιστικού νόμου.
4. Ολοκληρωτική απελευθέρωση των απολύσεων, των κατασχέσεων, πλειστηριασμών κ.λπ.
5. Νέα ρύθμιση για τα ληξιπρόθεσμα χρέη (κατάργηση των 72 και 100 δόσεων που ψήφισε δυο φορές η κυβέρνηση πρόσφατα!). Κατάργηση της μείωσης του 30% της λεγόμενης «εισφοράς αλληλεγγύης», που είχε υποσχεθεί ο Σαμαράς το Σεπτέμβριο!
7. «Διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» στην αγορά προϊόντων, στα επαγγέλματα και πλήρη εφαρμογή της εργαλειοθήκης ΟΟΣΑ 1, ΟΟΣΑ 2 και της επερχόμενης εργαλειοθήκης ΟΟΣΑ 3.

Εκτός απ' αυτά, σίγουρα υπάρχουν και άλλα που θα έρθουν στο φως αν οι μνημονιακοί κατορθώσουν να παραμείνουν στην εξουσία.

Η ήττα των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, των άλλων μνημονιακών δυνάμεων (Ποτάμι, ΔΗΜΑΡ κ.λπ.) και των φασιστικών καθαυμάτων της Χρυσής Αυγής στις εκλογές της 25^{ης} Γενάρη, αναμφισβήτητα θα είναι μια νίκη του ελληνικού λαού, **απότο-**

κο των αγώνων του. Όμως αυτή η νίκη όχι μόνο δε θα είναι ολοκληρωτική αλλά έχει και **πήλινα** πόδια. Μονάχα αν συντρίψουμε, μαζί με τους εκφραστές τους, και τα μνημόνια, την Ε.Ε. και το σάπιο καπιταλιστικό καθεστώς, **μόνο** τότε η νίκη θα είναι ολοκληρωτική και θα στηρίζεται σε στέρεες βάσεις. Οι ηγεσίες των ρεφορμιστικών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ δεν αντιμετωπίζουν έτσι το πρόβλημα, δεν παλεύουν γι' αυτές τις **αναγκαίες και σωτήριες** λύσεις. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, ιδιαίτερα μετά τις Ευρωεκλογές, κινείται όλο και πιο δεξιά, εγκαταλείποντας ό,τι ριζοσπαστικό είχε το πρόγραμμά του – και βλέπει τη λύση μέσα στην Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ, δηλαδή την **σφηκοφωλιά** των αντιπάλων! Η δε ηγεσία του ΚΚΕ **επιδίδεται** στην διάσπαση του εργατικού κινήματος και σε αφηρημένες υποσχέσεις για το απώτερο μέλλον!

Η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στη χώρα μας (3/4 του πληθυσμού «πιγμένα» στα χρέη (σχεδόν 8 εκ. άνθρωποι αν υπολογιστούν και οι οικογένειές τους), εκατοντάδες χιλιάδες να κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους, 1/3 του εργατικού δυναμικού της χώρας στα αζήτητα (επίσημα 1,5 εκ. άνεργοι, ανεπίσημα, μαζί με τους «απασχολήσιμους», πάνω από 2 εκ.), έναν στους τρεις εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα να αμείβεται με 300 ευρώ καθαρά (έως 440 ευρώ μεικτά) σύμφωνα με μελέτη του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ...) δεν αντιμετωπίζεται με ημίμετρα, με «υποσχέσεις» για το απώτερο μέλλον. Χρειάζονται μέτρα ριζικά, που να χτυπάνε το κακό στη ρίζα του, και μια **κυβέρνηση των εργαζομένων**, που με αποφασιστικότητα θα επιβάλει αυτά τα μέτρα – δηλαδή ένα μεταβατικό πρόγραμμα που να οδηγεί στην εργατική εξουσία και το Σοσιαλισμό. Αυτό το πρόγραμμα υπερασπίζεται η ΟΚΔΕ στις εκλογές της 25^{ης} Γενάρη. Δεν σκορπάει αυταπάτες, **μιλάει τη γλώσσα της αλήθειας**, γι' αυτό είναι μια **χρήσιμη επιλογή** για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Οι τελευταίες στατιστικές της Κομισιόν «μετρούν» τους άστεγους της Ευρώπης των 28 χωρών σε 4,1 εκ., αριθμός που σύμφωνα με διάφορες οργανώσεις απέχει πολύ απ' την πραγματικότητα. Σήμερα, στη χώρα μας πάνω από 40.000 ζουν στους δρόμους, οι περισσότεροι στην Αθήνα, αριθμός που αυξήθηκε κατά 30% σε σχέση με το 2009. Μάλιστα, το 65% όσων βρίσκονται σήμερα στον δρόμο είναι «νεοάστεγοι», δηλαδή ζουν χωρίς στέγη από το 2010, με την έκρηξη της κρίσης στην Ελλάδα.

Κατακόρυφη αύξηση κατά 223,22% τον τελευταίο χρόνο σημείωσε ο αριθμός των προσφύγων και μεταναστών στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, κυρίως στο βορειοανατολικό Αιγαίο και τα Δωδεκάνησα, ενώ ένα μεγάλο ποσοστό αυτών εκτιμάται ότι προέρχονται από τη Συρία. «Η κατάσταση που δημιουργήθηκε από το καλοκαίρι στην Ελλάδα προσλαμβάνει χαρακτηριστικά ανθρωπιστικής κρίσης», επισημαίνει η Ύπατη Αρμοστέα του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Σύμφωνα με τα στοιχεία, το πρώτο οκτάμηνο του 2014 πέρασαν στην Ελλάδα από τη θάλασσα 22.089 άνθρωποι. Το αντίστοιχο διάστημα του 2013 ο αριθμός ήταν 6.834, ενώ όλο το 2013 ήταν 11.500. Μόνο τον Σεπτέμβριο εκτιμάται ότι έφτασαν στα νησιά του Αιγαίου 7.500 πρόσφυγες, από τους οποίους οι μισοί ήταν στα Δωδεκάνησα. Ο αριθμός των μεταναστών που διέσχισαν τον ίδιο μήνα τα σύνορα του Έβρου ήταν 1.133.

Συνολικά, 165.000 άνθρωποι έχουν διασχίσει τη Μεσόγειο μέσα στο 2014, σε σύγκριση με 60.000 σε όλη τη διάρκεια του 2013. Ωστόσο, το θαλάσσιο πέρασμα σηματοδοτείται από ανθρώπινες τραγωδίες, καθώς περισσότεροι από 3.000 μετανάστες έχασαν τη ζωή τους σε ναυάγια ή αγνοούνται στη Μεσόγειο. Το μεγαλύτερο κύμα μεταναστών δέχεται η Ιταλία, όπου από τις αρχές του 2014 έως τα τέλη Σεπτεμβρίου έφτασαν περισσότεροι από 140.000 από τις ακτές των κρατών της Βόρειας Αφρικής, κυρίως από την Αίγυπτο και τη Λιβύη.

Πάνω από 46.000 άνθρωποι ζουν στους δρόμους της Μαδρίτης. Απ' αυτούς, ο ένας στους τέσσερις έχει ανώτερο επίπεδο μόρφωσης, ενώ το 41% κατέληξε στο πεζοδρόμιο γιατί έχασε τη δουλειά του.

Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία οργανώσεων και τοπικών αρχών, περίπου 6.000 άνθρωποι κοιμούνται στους δρόμους του Λονδίνου, ενώ το 2011 ο αντίστοιχος αριθμός ήταν 3.900 και την διετία 2006-07 ήταν 3.000. Απ' αυτούς, το 62% είναι «καινούργιοι» άστεγοι.

Τα τρία τελευταία χρόνια, οι άστεγοι στην «πολιτισμένη» Γαλλία αυξήθηκαν κατά 50%, με αποτέλεσμα να φτάσουν τον αριθμό ρεκόρ των 3,6 εκ. Πρόκειται για ανθρώπους που είτε δεν έχουν καθόλου κατάλυμα είτε περιφέρονται στον δρόμο αναζητώντας ευκαιριακά κάπου να κοιμηθούν. Ιδιαίτερη αίσθηση προκαλεί το γεγονός ότι ανάμεσα στους άστεγους στη Γαλλία οι 30.000 είναι παιδιά, ενώ οι 141.000 από αυτούς ζουν στην κυριολεξία στο πεζοδρόμιο.

Σε κρίσιμη καμπή το ασφαλιστικό

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Η πορεία του ασφαλιστικού συστήματος ήταν προδιαγεγραμμένη με βάση την πυξίδα των Μνημονιακών: η πλήρης κατάργηση, εξαφάνιση ή εκμηδένιση των κάθε είδους παροχών σε συντάξεις, υγεία και πρόνοια, για να πληρωθούν οι δανειστές τοκογλύφοι, να στηριχτούν τα κέρδη των τραπεζιτών, ιδιοκτητών ΜΜΕ, μεγάλων επιχειρηματιών, εφοπλιστών κ.λπ. – και κυρίως για να επιβάλλουν μια σημαντική ήττα στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με τη συντριβή του πλέγματος αλληλεγγύης και προστασίας των πιο αδύναμων. Αυτή την πορεία μεθοδεύουν χρόνια τώρα, μέρα την ημέρα, μέτρο με το μέτρο, νόμο με τον νόμο. Στην παραπάνω κατεύθυνση, δύο δέσμες τέτοιου είδους μέτρων υλοποιούνται ή σχεδιάζονται το επόμενο διάστημα:

α) Μέτρα που είναι ήδη ψηφισμένα και αρχίζουν να εφαρμόζονται από 1^η Γενάρη 2015

Σε εφαρμογή των ήδη ψηφισμένων νόμων (3863/10, 4093/12, 4052/12, 4310/14 κ.α.) προβλέπονται:

1. Αλλαγή, δηλαδή μειώσεις, με βάση το ν.3863/10, του τρόπου υπολογισμού των «κύριων» συντάξεων από 1/1/2015. Όσοι συνταξιοδοτούνται θα λαμβάνουν στο εξής δύο τμήματα «κύριας» σύνταξης. Το λεγόμενο αναλογικό τμήμα, που θα υπολογίζεται διαφορετικά για τον χρόνο ασφάλισης ως το 2010 (σύμφωνα με τις παλιές διατάξεις) και διαφορετικά για τον χρόνο ασφάλισης από την 1/1/2011 και μετά, και με βάση τις ασφαλιστικές εισφορές που έχουν καταβληθεί, δηλαδή χαμηλότερα ποσοστά αναπλήρωσης της σύνταξης. Και η λεγόμενη «βασική σύνταξη», η οποία όμως παρότι «εγγυημένη» από το κράτος, δεν αποτελεί σύνταξη αλλά προνοιακό επίδομα, γιατί δεν αντιστοιχεί σε εισφορές.

2. Αλλαγή, δηλαδή μείωση, της κατώτατης σύνταξης που θα χορηγούν τα Ταμεία για τα 15 έτη εργασίας στους νέους δικαιούχους, λόγω της αναμενόμενης νομοθετικής ρύθμισης για τον υπολογισμό της με βάση το νομοθετημένο κατώτατο ημερομίσθιο του ανειδίκευτου εργάτη (26,18 ευρώ). Η κατώτατη σύνταξη θα περιοριστεί έτσι στα 392,70 ευρώ (από 486).

3. Αύξηση ορίων ηλικίας ή ετών εργασίας για τη συνταξιοδότηση σε τρεις κατηγορίες ασφαλισμένων, που θεμελιώνουν από 1/1/2015 δικαίωμα: α) Άνδρες και γυναίκες που συμπληρώνουν τις 10.500 ημέρες ασφάλισης (από τις οποίες οι 7.500 σε βαρέα) θα συνταξιοδοτούνται πλέον σε ηλικία 62 ετών (αντί 61 ετών και 6 μηνών που ήταν το 2014) ή με μειωμένη στα 60 (από 59 έτη και 6 μήνες). β) Γυναίκες ασφαλισμένες στο ΙΚΑ, που συμπληρώνουν τις 10.000 ημέρες ασφάλισης, θα συνταξιοδοτούνται πλέον μόνο αν έχουν συμπληρώσει 12.000 ημέρες ασφάλισης και ηλικία 62 ετών, για πλήρη σύνταξη ή στα 61 για μειωμένη (από 60,5 που ήταν το 2014). γ) «Παλαιές» ασφαλισμένες στα ταμεία τραπεζών (ΕΤΕ, πρώην ΑΤΕ) ή στον ΟΤΕ μητέρες ανηλίκων για να συνταξιοδοτηθούν στα 52 θα πρέπει να συμπληρώνουν πλέον 24 έτη ασφάλισης το 2015 (αντί των 23,5 που ήταν το όριο των απαιτούμενων ετών ασφάλισης το 2014).

4. Μειώσεις κατά 8% περίπου όλων των υπαρχόντων επικουρικών συντάξεων, που θα καθοριστούν με βάση την ρήτρα «μηδενικού ελλείμματος».

5. Μειώσεις στα εφάπαξ, μιας και ο υπολογισμός

όλων των νέων εφάπαξ θα γίνεται με νέο μαθηματικό τύπο, σαφώς πιο δυσμενή για κάθε ασφαλισμένο.

β) Αλλαγές ή μέτρα που σχεδιάζαν οι μνημονικές δυνάμεις να επιβάλλουν.

Οι κυριότερες αλλαγές/ανατροπές που ήδη είχαν συμφωνήσει μέχρι τώρα συγκυβέρνηση και Τρόικα, είναι:

1. Κατάργηση όλων των λεγόμενων πρόωρων (πριν το 67^ο έτος ηλικίας) συνταξιοδοτήσεων. Εφαρμογή, σταδιακά από το 2019 ως το 2020, ενιαίου συνταξιοδοτικού καθεστώτος, που θα βάζει τέλος στη συνταξιοδότηση πριν από το 62^ο και 67^ο έτος με ελάχιστες εξαιρέσεις (υπερβαρέα, ΑΜΕΑ κ.α.) και θα προβλέπει ενιαίο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων για τον χρόνο ασφάλισης ως το 2010 (από 1/1/2011 είναι κοινός ο χρόνος ασφάλισης για όλους τους ασφαλισμένους).

2. Αύξηση του ελάχιστου χρόνου ασφάλισης για την καταβολή της βασικής και της κατώτατης σύνταξης από τα 15 στα 20 έτη για όσους έχουν γεννηθεί από το 1970 και μετά.

3. «Πάγωμα» των κύριων συντάξεων για επιπλέον δύο χρόνια (2016–17).

4. Διασταυρώσεις για τον έλεγχο της νομιμότητας καταβολής στους συνταξιούχους 930.414 συντάξεων χρείας (587.443 κύριες και 342.971 επικουρικές) και 664.862 επιδομάτων (γάμου, τέκνου κ.α.).

5. Διαχωρισμός των προνοιακών επιδομάτων από τις κάθε είδους συντάξεις και «ορθολογικοποίησή» τους. Δηλαδή θα ξεχωρίσουν καταρχήν τις συντάξεις (κύρια, επικουρική, εφάπαξ) από τις προνοιακές παροχές και τα επιδόματα (όσα επιδόματα δεν αντιστοιχούν σε εισφορές, όπως π.χ. το ΕΚΑΣ, το Εξωδρυματικό Επίδομα, το Επίδομα Απολύτου Αναπηρίας, η βασική σύνταξη, ακόμη και το κατώτατο όριο σύνταξης). Σε αυτά τα «προνοιακά» θα μπου εισοδηματικά και περιουσιακά κριτήρια και προϋποθέσεις, πέρα όσων ήδη υπάρχουν, και όλα θα είναι υπό τη δαμόκλειο σπάθη των ελλειμμάτων και της δημοσιονομικής πειθαρχίας.

6. Διοικητική ενοποίηση στο ΙΚΑ των επικουρικών και των ταμείων εφάπαξ, και δημιουργία Ενιαίας Αρχής για την απονομή συντάξεων, με στόχο να βάλουν χέρι στα αποθεματικά τους, πέρα από την ενοποίηση παροχών και δικαιωμάτων προς τα κάτω (δηλαδή τον περιορισμό ως και εξαφάνισή τους).

Αυτά τα μέτρα είναι μόνο ένα μέρος των αντισφαλιστικών σχεδίων συγκυβέρνησης και Τρόικας, αλλά και μόνο μικρό μέρος του συνολικού πακέτου που ήδη είχαν συμφωνήσει με την Τρόικα, μέτρα που ο ίδιος ο Σαμαράς είχε πει ότι δεν μπορεί να τα περάσει από τη Βουλή. Αυτά τα μέτρα αποτελούν ένα ακόμη βήμα για τον ενταφιασμό, την ολοκληρωτική ή και τυπική κατάρρευση των Ταμείων. Έτσι η μάχη για τη σωτηρία του ασφαλιστικού είναι μπροστά μας.

επίκαιρα...

Σταμάτησαν πλειστηριασμό στο Ηράκλειο

Ένας ακόμα πλειστηριασμός απετράπη με επιτυχία στις 10/12 από αγωνιζόμενους κατοίκους του Ηρακλείου. Ανάμεσά τους βρίσκονταν και 20 περίπου νέοι που συμμετείχαν στην κατάληψη του Δημαρχείου. Απέκλεισαν την είσοδο του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου όταν θα διεξαγόταν ο πλειστηριασμός και δεν επέτρεψαν στις συμβολαιογράφους και εκπροσώπους τραπεζών να εισέλθουν, παρά την παρουσία των ΜΑΤ.

Μεταξύ των ακινήτων που θα έβγαιναν σε πλειστηριασμό ήταν μια επαγγελματική αποθήκη στη Βιομηχανική Περιοχή Ηρακλείου και έξι ακίνητα (αγροτεμάχια, οικίες και πρώτη κατοικία μιας οικογένειας) στα Καλέσα. Παρόμοιες κινητοποιήσεις με αποτέλεσμα την ακύρωση των προγραμματισμένων πλειστηριασμών έχουν ήδη πραγματοποιηθεί αρκετές φορές στο Ηράκλειο και σε άλλες πόλεις.

Προσαγωγές διαδηλωτών έξω από τον «Ιανό»

Σε πέντε προσαγωγές προχώρησαν νωρίς το μεσημέρι της Κυριακής 28 Δεκεμβρίου δυνάμεις των ΜΑΤ, έξω από το βιβλιοπωλείο «Ιανός», επί της οδού Σταδίου στην Αθήνα, μετά από βάνουση επίθεσή τους σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας-απεργιακή περιφρούρηση που πραγματοποιούσαν μέλη του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής και άλλων οργανώσεων και σωματείων, ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, μετά από μηνύσεις της εταιρίας. Στη σχετική ανακοίνωσή της, η εταιρεία μιλάει για «αλυσιδα από συνδικαλιστές και υπαλλήλους ανταγωνιστικών βιβλιοπωλείων, ενώ ταυτόχρονα όλα τα βιβλιοπωλεία της Αθήνας (Πολιτεία, Public, Πατάκης, Ελευθερουδάκης, Πρωτοπορία κ.α.) ήταν ανοιχτά». Πρόκειται για απροκάλυπτο ψέμα, καθώς ανάλογη αγωνιστική παρέμβαση έγινε και στο βιβλιοπωλείο «Παπασωτηρίου», καθώς και σε άλλα εμπορικά καταστήματα, ενάντια στο νόμο για το άνοιγμα των καταστημάτων για 8^η Κυριακή. Τα καταστήματα άνοιξαν για τρίτη συνεχόμενη Κυριακή μέσα στην εορταστική περίοδο, όπου οι ρυθμοί δουλειάς είναι ούτως ή άλλως εξοικονομικοί.

Σε αδιέξοδο τα Κοινωνικά Ιατρεία

Οι εργαζόμενοι στα Κοινωνικά Ιατρεία Αλληλεγγύης (ΚΙΑ) βρίσκονται σε απόγνωση, καθώς αδυνατούν να καλύψουν τις αυξανόμενες ανάγκες που οφείλονται στη διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών υγείας. Οι εργαζόμενοι αυτοί, μέσα από εθελοντικές πρωτοβουλίες και δωρεές φορέων και συλλογικοτήτων, δίνουν καθημερινά αγώνα για την περίθαλψη και φροντίδα των ανασφάλιστων ντόπιων και μεταναστών, οι οποίοι αδυνατούν να πληρώσουν φάρμακα και ιατρικές παροχές. Πλέον όμως το κενό της πρωτοβάθμιας υγείας των ανασφάλιστων στη χώρα γιγαντώθηκε σε σημείο όπου δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν. Μέλος της «Συντονιστικής Επιτροπής στο Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης Θέρμης» δηλώνει: «Τα κοινωνικά ιατρεία δεν αποτελούν λύση, ούτε πρέπει να συνεχίσουν να υπάρχουν. Εμείς, ως Κοινωνικό Ιατρείο Θέρμης, λέμε πως δεν θέλουμε να λειτουργούμε. Σε τελευταία ανάλυση θεωρούμε ότι είναι υποχρέωση του ίδιου του κράτους να παρέχει υγεία στους πολίτες του». Το ΚΙΑ Θέρμης απευθύνεται σ' έναν πληθυσμό 40.000 κατοίκων, καλύπτοντας ανάγκες περίπου 1.000 ανθρώπων μέσα σε διάστημα 1 έτους και περίπου 800 περιστατικά.

Βαριές ποινές για τους «Πυρήνες της Φωτιάς»

Ποινές φυλάκισης από 5 ως 25 έτη και πρόστιμα μέχρι 1.500 ευρώ επέβαλε στις 29/12 το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων στα 14 άτομα που κατηγορούνται για συμμετοχή στη «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς». Είχε προηγηθεί στις 4/12 η ετυμηγορία του δικαστηρίου και εκκρεμούσαν μόνον οι ποινές. Δύο μόνο από τους κατηγορούμενους, η Στέλλα Αντωνίου και ο Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος, κρίθηκαν από το δικαστήριο αθώοι και αφέθηκαν ελεύθεροι.

Κλείσιμο «ΑΓΝΟ»

Η αποεπένδυση στη βιομηχανία συνεχίζεται...

Στα τέλη Νοέμβρη έγινε δεκτή η αίτηση πτώχευσης που είχε καταθέσει η διοίκηση της γαλακτοβιομηχανίας «ΑΓΝΟ» στη Θεσσαλονίκη, αφήνοντας ακόμα 375 εργαζόμενους άνεργους και 22 στρέμματα σύγχρονων εγκαταστάσεων να σαπίζουν. Η «ΑΓΝΟ» είχε παύσει κάθε παραγωγική δραστηριότητα από τις 10 Μαρτίου 2013.

Οι εργαζόμενοι αναφέρουν πως η εταιρεία βυθίστηκε στα χρέη, που δεν έχει αποδειχθεί πως προέκυψαν, και καταγγέλλουν την ιδιοκτησία της «Κολιός ΑΕ» για μεθόδευση της πτώχευσης. Ένα σκάνδαλο που ξεκινά το 2003, όταν η «Κολιός ΑΕ» εξαγόρασε την «ΑΓΝΟ», ελεύθερη χρεών και σ' εξευτελιστική τιμή - και σε λιγότερο από δέκα χρόνια την οδήγησε στην καταστροφή (από τον Αύγουστο του 2012, η γαλακτοβιομηχανία άρχισε να μην ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις της έναντι πιστωτών).

Μεταξύ «ΑΓΝΟ» και «Κολιός ΑΕ» υφίσταται μια ιδιότυπη σχέση εξάρτησης, με την «ΑΓΝΟ» να οφείλει στην «Κολιός ΑΕ» περισσότερα από 10 εκ. ευρώ. Το ποσό αυτό μεταβαλλόταν με εκατέρωθεν καταβολές και συμψηφισμούς, που γίνονταν άτυπα και χωρίς διαφάνεια, με μοναδικό συμβαλλόμενο, και για τις δύο εταιρείες, τον Νικόλαο Κολιό. Ποτέ δεν προέκυψε καμία απόδειξη για την πραγματική αιτία της οφειλής της «ΑΓΝΟ» προς την «Κολιός ΑΕ». Από όλα αυτά προκύπτει ότι η διοίκηση της «Κολιός ΑΕ» και της «ΑΓΝΟ» ήταν κοινή, όπως και η οικονομική διαχείριση, κατά τρόπο που να είναι αδύνατος ο διαχωρισμός των εταιρικών περιουσιών, καθώς οι συναλλαγές των εταιρειών ήταν εντελώς αδιαφανείς.

Τα τελευταία δύο χρόνια οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε σειρά κινητοποιήσεων, απεργίες και επίσκεψη εργασίας, όντας απλήρωτοι για 12 μήνες. Η γαλακτοβιομηχανία χρωστά συνολικά περισσότερα από 50 εκ.

ευρώ. Στους εργαζόμενους 1 εκ. ευρώ, στο ΙΚΑ 2,5 εκ., στο Δημόσιο 500.000 ευρώ και στην Αγροτική Τράπεζα 17,3 εκ., ενώ περίπου 1,9 εκ. ευρώ σχετίζονται με οφειλές σε κτηνοτρόφους.

Η «ΑΓΝΟ» είναι απ' τις χιλιάδες επιχειρήσεις που οι ιδιοκτήτες-απατέωνες, ενώ πλούτιζαν χρησιμοποιώντας σειρά νόμων και τα «παραθυράκια» τους (αντεργατική νομοθεσία, πλαστοί ισολογισμοί, επιδοτήσεις, θαλασσοδάνεια, θυγατρικές, offshore κ.λπ.), παράλληλα δημιουργούσαν χρέη εκατομμυρίων προς εργαζόμενους, ΙΚΑ, δημόσιο και προμηθευτές. Στη συνέχεια πτώχευαν, εκμεταλλευόμενες τον νέο πτωχευτικό κώδικα (άρθρο 99), ώστε να αποφύγουν τα χρέη τους, πετώντας στον καιάδα της ανεργίας χιλιάδες εργαζόμενους. Αυτές οι νεοφιλελεύθερες «καινοτομίες» εφαρμόστηκαν στο όνομα της ελεύθερης αγοράς, της ανταγωνιστικότητας, του «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο», για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης

Εθνικοποίηση υπό εργατικό έλεγχο, η μόνη ρεαλιστική λύση

Η πτώση της βιομηχανικής παραγωγής από το 2009 μέχρι σήμερα έφτασε στο 35%! Η χώρα έχει γεμίσει εργοστάσια-κουφάρια. Απέναντι στη στάση πληρωμών και επενδύσεων που έχουν κηρύξει οι καπιταλιστές, στη φυγή κεφαλαίων (δες BP, Shell, Carrefour, Εμπορική, Coca-Cola, ΦΑΓΕ, ΑΓΕΤ, ΒΙΟΧΑΛΚΟ κ.λπ.), το κλείσιμο-εγκατάλειψη ή πτώχευση εργοστασίων και επιχειρήσεων (π.χ. ΚΑΤΣΕΛΗΣ, καταστήματα FOKAS, SPRIDER STORES, NEOSET, ΑΓΝΟ), μια λύση υπάρχει. Η επανaleιτουργία τους με εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο, χωρίς αποζημίωση προς τους εργοδότες, με δήμευση των περιουσιών των πρώην ή νυν ιδιοκτητών τους. Αυτό πρέπει και μπορεί να επιβάλλει το εργατικό κίνημα για την ανασυγκρότηση της παραγωγής, την επανεκκίνηση της οικονομίας, τη μείωση της ανεργίας. Σαν μέρος ενός σχεδίου σωτηρίας, μιας ριζικά διαφορετικής διαχείρισης της οικονομίας, σε ρήξη με το κεφάλαιο, το αστικό κράτος και τους θεσμούς του.

■ Κτενάς Νίκος

Νίκη στον αγώνα των Σύριων προσφύγων!

Από τις 19 Νοέμβρη, οι Σύριοι πρόσφυγες πολέμου είχαν ξεκινήσει απεργία πείνας, αφού είχαν καταφέρει να διασωθούν από τον πόλεμο και το χάος που έχουν δημιουργήσει οι ιμπεριαλιστές στη χώρα τους, αλλά είχαν έρθει αντιμέτωποι με μια επίσης σκληρή και απάνθρωπη κατάσταση στην Ελλάδα. Διεδικούσαν την αυτονομία αναγνώρισή τους ως πρόσφυγες πολέμου σε Ελλάδα και Ε.Ε., την άμεση παροχή τροφής, στέγης, εργασίας και ταξιδιωτικών εγγράφων για να ταξιδέψουν όπου αυτοί επιθυμούν. Οι απεργοί πείνας (περίπου 200), οι δεκάδες γυναίκες και τα παιδιά συνολικά ξεπέρασαν τους 600 ανθρώπους που κινητοποιήθηκαν αγωνιστικά στην πλατεία Συντάγματος. Στη διάρκεια της απεργίας και της κινητοποίησης, είχαν λιποθυμικά επεισόδια, ενώ από το κρύο μερικοί δεν άντεξαν και έχασαν τις αισθήσεις τους, έχοντας συμπτώματα υποθερμίας.

Η ελληνική κυβέρνηση, έμμεσα υπεύθυνη για την τραγική τους μοίρα (σφίγγει το αιματοβαμμένο χέρι του Νετανιάχου και σφιχταγκαλιάζεται με τον χασάπη Σίσι και τους ιμπεριαλιστές), τους αντιμετώπισε σαν επικίνδυνους παρίες, σαν μιάσματα που πρέπει να «εκκαθαριστούν». Όμως, αυτοί που τελικά «εκκαθαρίζονται» σήμερα, είναι η λαομίσητη συγκυβέρνηση, οι αρχιτέκτονες του κράτους έκτακτης ανάγκης, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, αυτοί που έχουν μετατρέψει την ελληνική κοινωνία σε απέραντη «υγειονομική ζώνη» εξαθλιωμένων και ανέργων. Μαζί με τη δυσάρεσκεια, οργή και διαρκή αντίσταση των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών, που δεν κατάπιαν το χρυσομένο χάπι της «εξόδου απ' τα Μνημόνια», στο πλαίσιο των αγώνων της τελευταίας περιόδου (Νίκος Ρωμανός κ.α.), ο αγώνας και η αποφασιστικότητα των Σύριων έφερε ρήγματα στην κυβέρνηση και βοήθησε στην κάτarrευσή της.

Στα μέσα Δεκέμβρη, η κυβέρνηση έκανε την ύστατη προσπάθεια για να κλείσει ο αγώνας των Σύριων, με μια επιχείρηση εκκένωσης της πλατείας Συντάγματος, όπου

51 πρόσφυγες, μεταξύ τους 2 παιδιά και 6 γυναίκες, σύρθηκαν σε κλούβες και οδηγήθηκαν στο Αλλοδαπών, μερικοί χωρίς τα χαρτιά τους, γιατί τα είχαν μέσα στις τσάντες τους, που δεν τους άφησαν να τις πάρουν. Τα ΜΑΤ δεν δίστασαν να δείξουν και τον «ανδρισμό» τους, χτυπώντας κάποιους απ' αυτούς. Σύντομα όμως, και με την κινητοποίηση που έγινε, αφήθηκαν ελεύθεροι - και τελικά η κυβέρνηση αναγκάστηκε να υποχωρήσει, ξεκινώντας τις διαδικασίες ασύλου και ταξιδιωτικών εγγράφων για 602 Σύριους πρόσφυγες. Μέχρι στιγμής έχουν στεγαστεί μόλις 200 και αυτοί κινδυνεύουν να βρεθούν στο δρόμο γιατί η κυβέρνηση δεν έχει πληρώσει τα ξενοδοχεία στα οποία διανέμουν. Οι διαδικασίες απονομής ασύλου και ταξιδιωτικών εγγράφων προχωρούν με ρυθμούς χελώνας με αποτέλεσμα να απαιτούνται πολλοί μήνες αναμονής για τους πρόσφυγες που έχουν εξαντληθεί οικονομικά. Επιπλέον, το κράτος διαχωρίζει τους Παλαιστίνιους Σύριους από τους υπόλοιπους Σύριους, αρνούμενη να τους εντάξει στη ίδια «ταχύρυθμη» διαδικασία ασύλου. Οι Σύριοι πρόσφυγες συνεχίζουν τον αγώνα τους με μια συγκέντρωση-διαμαρτυρία στις 8 Ιανουαρίου έξω από τη υπηρεσία ασύλου στην οδό Κατεχάκη. Στις 17 Ιανουαρίου θα γίνει μεγάλη διαδήλωση και πορεία στα Προπύλαια.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. συμμετείχε στην Επιτροπή Αλληλεγγύης που δημιουργήθηκε από οργανώσεις της Αριστεράς και υποστηρίχθηκε των δικαιωμάτων των μεταναστών και προσφύγων. Διοργανώθηκαν διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις σε δημαρχεία, για να πιεστεί η κυβέρνηση. Παράλληλα, η Ο.Κ.Δ.Ε. πήρε την πρωτοβουλία δημιουργίας μιας επιτροπής βαρδιών στο χώρο της πλατείας Συντάγματος, η οποία βοήθησε στο να αναπτυχθεί ένα κύμα έμπρακτης αλληλεγγύης (συγκέντρωση τροφίμων, ρούχων, κουβερτών, φαρμάκων και χρημάτων).

Ο αγώνας των Σύριων προσφύγων δείχνει τον δρόμο σε όλους τους εργαζόμενους και είναι σίγουρο ότι τα δικαιώματά τους θα ικανοποιηθούν, μαζί με την πτώση της χουντικής συγκυβέρνησης.

Από την δράση μας

«Ποτοπωλείο»

Κάτω τα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα! Να δικαιωθούν τώρα οι εργαζόμενοι!

Στις 8/12, η συνάδελφος Ευγενία Πρίφτη, εργαζόμενη επί δυόμισι χρόνια στο καφέ-μπαρ Ποτοπωλείο (Πανόρμου), απολύθηκε εντελώς εκδικητικά. Είχε προσληφθεί αρχικά τον Οκτώβρη του 2012 και εργαζόταν ανασφάλιστη ως τον Οκτώβρη του 2013.

Το συγκεκριμένο μαγαζί, σε αντίθεση με το φιλολαϊκό προφίλ που πλασάρει στους πελάτες, είναι ένα κάτεργο για τους εργαζόμενους, όπου τα εργασιακά δικαιώματα και οι συνδικαλιστικές ελευθερίες αποτελούν όνειρο θερινής νυκτός. Όπως και τα υπόλοιπα αφεντικά του κλάδου, ενώ τα προηγούμενα χρόνια θησαύριζαν στις πλάτες των εργαζομένων, τώρα προσπαθούν να τους φορτώσουν την κρίση. Στο Ποτοπωλείο, ο εργοδότης δεν ασφαλίζει τους εργαζόμενους σύμφωνα με την πραγματική εργασία τους, τους αναγκάζει να δουλεύουν πέραν του ωραρίου τους, δεν πληρώνει τις προσαυξήσεις βραδινών/αργιών, δεν έχει καταβάλει τα επιδόματα αδείας. Δεν είναι λίγες οι φορές που τους έχει απευθυνθεί πολύ προσβλητικά, μειώνοντας και προσβάλλοντας την αξιοπρέπεια τους. Σαν να μην έφταναν αυτά, προσπάθησε δύο φορές να τους μειώσει τους μισθούς.

Η συνάδελφος Ευγενία είχε αντισταθεί σθεναρά, αρνούμενη τις μειώσεις, υπερασπίζοντας τα δικαιώματά της, αλλά και των συναδέλφων της. Αυτό ήταν αρκετό για να μπει στο στόχαστρο. Στις 2/12, όταν προσήλθε για εργασία, βρήκε από τον εργοδότη υπεύθυνη δήλωση, όπου της ανέφερε πως δεν την χρειάζεται άλλο και την απολύει την ίδια μέρα! Η συνάδελφος το αγνόησε και την ίδια μέρα έλαβε προειδοποίηση καταγγελίας της σύμβασής της στις 31 Ιανουαρίου 2015. Αρνήθηκε να το υπογράψει, διαμηνύοντας στον εργοδότη πως θα υπερασπιστεί τη δουλειά της. Αυτός, για να κάμψει την αντίστασή της και να την εξαναγκάσει σε παραίτηση, κατέφυγε σε δόλια και αισχρά μέσα. Προσπάθησε να την κατηγορήσει για κλοπή! Έφτασε στο σημείο να την βρίσει πολύ χυδαία. Όμως η συνάδελφος δεν πτοήθηκε. Στις 6/12 ζήτησε από τον εργοδότη να της καταβάλει το επίδομα αδείας, που έπρεπε να είχε καταβάλει τον Ιούλιο. Εισέπραξε την ολοκληρωτική άρνηση και ειρωνεία του, για να παραλάβει τελικά στις 8/12 την απόλυσή της μέσω δικαστικού κλητήρα. Για να ικανοποιήσει ακόμη περισσότερο την εκδικητική του μανία προς τη συνάδελφο, δεν δίστασε να δημοσιεύσει κείμενο σε μέσο κοινωνικής δικτύωσης αναφερόμενος σ' αυτήν, με τόνους σεξιστικών και ρατσιστικών συκοφαντιών!

Η συνάδελφος Ευγενία δεν είναι όμως η μόνη... Στη συνάδελφο Χριστίνα Πάσιου, ο εργοδότης χρωστάει δεδουλευμένα αρκετών εκατοντάδων ευρώ. Και οι δύο προχώρησαν σε καταγγελία για την πληρωμή των δεδουλευμένων και την επαναπρόσληψη της Ευγενίας, που θα εξετασθεί στις 16 Φεβρουαρίου (10:30 πμ, Επιθεώρηση Εργασίας Πατησίων).

Αυτά τα περιστατικά αποτελούν μέρος της ζοφερής πραγματικότητας που έχουν επιβάλει οι μνημονιακές πολιτικές, αφήνοντας τον εργοδότη/αφέντη ελεύθερο να προσλαμβάνει και να απολύει τους εργαζόμενους/δούλους όποτε θέλει, αντιμετωπίζοντάς τους σαν σκουπίδια. Είναι ένα ακόμη επεισόδιο στον πόλεμο που έχουν κηρύξει ενάντια στους εργαζόμενους.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, η άρνηση των συναδέλφων να δεχτούν σαν αναπόφευκτο και τετελεσμένο γεγονός τη συμπεριφορά του εργοδότη, να υπομένουν σιωπηρά τις προσβολές και την ψυχολογική βία, δείχνει το σωστό δρόμο, της αντίστασης και του ανυποχώρητου αγώνα. Κανένας εργαζόμενος δεν είναι μόνος! Καλούμε όλους να στηρίξουν το δικαιο αγώνα των συναδέλφων, να παρευρεθούν στην Επιθεώρηση Εργασίας. Για να αποκαλύψουμε τα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα του επισιτισμού, να επιβάλουμε με την οργάνωση και τους αγώνες μας το δικό και την αξιοπρέπεια των εργαζομένων.

Απαιτούμε:

- > Να πληρωθούν άμεσα τα δεδουλευμένα -
- Να κολληθούν τα ένσημα
- > Να ζητήσει δημόσια συγγνώμη ο εργοδότης
- > Να επιστρέψει άμεσα στην εργασία της η συνάδελφος Ευγενία

Επιτροπή αλληλεγγύης στους εργαζόμενους του Ποτοπωλείου

Επικ. : 6940219028

Εκλογές στους συλλόγους εκπαιδευτικών

Τον Νοέμβριο και Δεκέμβριο πραγματοποιήθηκαν σε πολλές ΕΛΜΕ εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ. Τη συνδικαλιστική χρονιά που προηγήθηκε, το εκπαιδευτικό κίνημα βγήκε βαθιά πληγωμένο, αφού δεν μπόρεσε ν' αποτρέψει τις διαθεσιμότητες-απολύσεις περίπου 2.000 συναδέλφων της τεχνικής εκπαίδευσης. Μετά την απεργία διαρκείας (Σεπτέμβρης 2013), διανύσαμε μια περίοδο κινηματικής απραξίας και συνεχών υποχωρήσεων απέναντι στις σφοδρές επιθέσεις της κυβέρνησης (αυτοαξιολόγηση σχολικών μονάδων, Νέο Λύκειο κ.α.). Εξαιρέση αποτέλεσαν, μέσω των συντονιστικών τους επιτροπών, οι συνεχείς κινητοποιήσεις των συναδέλφων σε διαθεσιμότητα, που οδήγησαν στο να μην τολμά η κυβέρνηση να τους απολύσει (μετά 18 μήνες διαθεσιμότητας). Όμως δεν κατάφεραν να συνδεθούν με τους μόνιμους, τους διαθέσιμους άλλων κλάδων. Πάνω σ' αυτές τις αδυναμίες πάτησαν οι ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ, για να σπειρούν ένα κλίμα φόβου, ατομικοποίησης, συνδιαλλαγής

και ηττοπάθειας, συνεπικουρούμενες απ' το ΠΑΜΕ.

Οι «ΣΥΝΕΚ» (ΣΥΡΙΖΑ) ενίσχυσαν την κινηματική παράλυση, μέσω των αυταπατών για εκλογικούς σωτήρες (μια επερχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ), χωρίς σύγκρουση με το κεφάλαιο και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι «Παρεμβάσεις» (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) κάθονται από ελάχιστα ως τίποτα για να περάσουν οι αγώνες (με δομές αυτοοργάνωσης, επιτροπές κ.λπ.) στα χέρια των ίδιων των εκπαιδευτικών, επενδύοντας μόνο στην εκλογική τους ενίσχυση, στο κέρδιμα πλειοψηφιών στα ΔΣ. Η λογική ότι η «αριστερή πλειοψηφία» στα συνδικάτα αρκεί, κατέρρευσε παταγωδώς όταν η αριστερή πλειοψηφία της ΟΛΜΕ οδήγησε στο ξεπούλημα των απεργιών τον Μάη και Σεπτέμβρη. Λένε ακόμα και ότι η παράταξη τους είναι «ανεξάρτητη» από κόμματα και οργανώσεις(!), ότι είναι έτσι οι μόνοι που μπορούν να διασφαλίσουν τη συνέχεια της δράσης των σωματείων ανεξάρτητα απ' τις πολιτικές εξελίξεις(!), προκαλώντας σύγχυση.

Οι εκλογές στις πέντε ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης έγιναν στις 18/12, μετά την ψήφιση του προϋπολογισμού (οδοστρωτήρα για τη δημόσια παιδεία), στην περίοδο των ψηφοφοριών για πρόωρη εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας, μέσα στο κλίμα εκβιασμού του ελληνικού λαού από συγκυβέρνηση, Ε.Ε. και ΔΝΤ. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι η μεγάλη πλειοψηφία των καθηγητών δεν υπέκυψε, γύρισε την πλάτη στις παρατάξεις της συγκυβέρνησης, στη ΔΑΚΕ (ΝΔ) (αν και ανέβηκε, λόγω του μηχανισμού που διατηρεί) και την ΠΑΣΚ-ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ), η οποία συνετρίβη. Σημαντική η πτώση του ΠΑΜΕ, που αντιτάχθηκε σθεναρά σ' όλους τους αγώνες της περιόδου, «συμπαραστεκόμενο» στη συγκυβέρνηση. Μεγάλη η άνοδος των «ΣΥΝΕΚ». Οι «Παρεμβάσεις» αυξάνουν κι αυτές τις δυνάμεις τους. Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» είχε μικρή πτώση. Η καμπάνια μας επικεντρώθηκε στο ότι η χούντα της συγκυβέρνησης και της Ε.Ε. πρέπει να συντριβεί με τους αγώνες των εργαζομένων.

Η συμμετοχή στις εκλογολογιστικές

συνελεύσεις αυτή τη φορά ήταν πολύ μικρή, ωστόσο το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές ήταν αυξημένο σε σχέση με πέρυσι, παρότι οι εν ενεργεία εκπαιδευτικοί έχουν μειωθεί (κύμα συνταξιοδοτήσεων, μηδενικοί διορισμοί). Μικρή ήταν η συμμετοχή των συναδέλφων σε διαθεσιμότητα.

Συνολικά, τα αποτελέσματα δείχνουν ότι συνεχίζεται η εδώ και τρία χρόνια στροφή των εκπαιδευτικών προς την αριστερά. Ταυτόχρονα φανερώνουν ότι δεν έχει αλλάξει αισθητά η λογική της ανάθεσης, η βασική αδυναμία του εκπαιδευτικού κινήματος. Σαν «Αντεπίθεση» θα δώσουμε όλες τις δυνάμεις μας για το ξεπέραςμα αυτών των αδυναμιών.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

* Η Αγωνιστική Παρέμβαση τον Δεκέμβριο του 2014 έσπασε από την Αγωνιστική Πρωτοβουλία και κατέβασε δικό της ψηφοδέλτιο. Πέρσι με το κοινό σχήμα είχαν από μία έδρα.

Ακολουθούν σε πίνακες τα αποτελέσματα σε συλλόγους όπου συμμετέχουμε ως «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» (σε παρένθεση τα περσινά).

Σύνολο ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης				
	2014		2013	
	Ψήφοι	Έδρες	Ψήφοι	Έδρες
Ψήφισαν	4579		4665	
Άκυρα-Λευκά	275	-	413	-
Έγκυρα	4187	-	4094	-
ΣΥΝΕΚ	1317	11	1058	9
ΔΑΚΕ	986	9	930	9
Αγ. Συσπείρωση (ΠΑΜΕ)	793	7	847	8
Παρεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	709	7	660	4
ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ- ΠΑΣΟΚ)	357	3	390	4
Αγων. Πρωτοβουλία Α' ΕΛΜΕ	-	-	139	2
Αγωνιστικές Κινήσεις (ΚΚΕ μλ)	70	0	75	0
Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών (ΟΚΔΕ)	68	0	80	1

Α' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής		
	Ψήφοι	Έδρες
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	- (33)	-(1)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	28 (23)	1 (0)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	97 (65)	3 (2)
Συνδικαλιστική Αυτονομία (ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑ-ΚΚΕ)	164 (173)	4 (5)
Αντεπίθεση των εκπαιδευτικών (ΟΚΔΕ)	19 (26)	0 (1)
Αγωνιστικές Κινήσεις (ΚΚΕ μλ)	26 (17)	1 (0)
ΠΕΚ(πρωην ΠΑΣΚ - ΠΑΣΟΚ)	11(-)	0 (-)
Λευκά	15 (17)	-
Άκυρα	3 (5)	-
Σύνολο	363 (350)	9

Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης		
	Ψήφοι ΔΣ	Έδρες
Αγωνιστική Συσπείρωση-ΠΑΜΕ (ΚΚΕ)	138 (204)	2 (3)
Αγωνιστική πρωτοβουλία (ΣΥΡΙΖΑ-ΧΡΙΣΤ. ΝΩΣΗ)*	135 (139)	2 (1)*
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	98 (105)	2 (2)
ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ-ΠΑΣΟΚ)	94 (89)	2 (1)
Αγωνιστική Παρέμβαση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	53	1 (1)*
Αντεπίθεση των εκπαιδευτικών(ΟΚΔΕ)	37 (39)	0 (1)
Αγωνιστικές κινήσεις (ΚΚΕ μλ)	24 (34)	0 (0)
Λευκά	10 (32)	-
Άκυρα	18 (10)	-
Σύνολο	608 (652)	9

Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης		
	Ψήφοι ΔΣ	Έδρες
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	288 (321)	2 (2)
ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ-ΠΑΣΟΚ)	73 (76)	0 (0)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	206 (228)	1 (1)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	309 (301)	2 (2)
Αγωνιστική Παρέμβαση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	325 (338)	2 (2)
Αντεπίθεση των εκπαιδευτικών (ΟΚΔΕ)	31 (41)	0 (0)
Αγωνιστικές κινήσεις (ΚΚΕ μλ)	46 (41)	0 (0)
Λευκά	41 (65)	-
Άκυρα	12 (24)	-
Σύνολο	1.331 (1.436)	7

Ρήγμα στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης η νίκη του Νίκου Ρωμανού

Στις 10 Δεκέμβρη, μετά από 31 ημέρες απεργίας πείνας, ο αγώνας του πολιτικού κρατούμενου Νίκου Ρωμανού νίκησε. Ο Ρωμανός κέρδισε τις εκπαιδευτικές άδειες που δικαιούταν για να παρακολουθεί μαθήματα στο ΤΕΙ Αθήνας, όπου είχε περάσει ενώ ήταν ήδη φυλακισμένος. Οι προϋποθέσεις που τέθηκαν στην σχετική τροπολογία είναι να έχει περάσει (με εξ' αποστάσεως παρακολούθηση) το 1/3 των μαθημάτων ενός εξαμήνου, οπότε θα μπορεί να πηγαίνει στο ΤΕΙ φορώντας το «βραχιολάκι» ηλεκτρονικής παρακολούθησης.

Αυτή η νίκη είναι καταρχήν μια νίκη για όλους τους κρατούμενους ενάντια στον καλπάζοντα αυταρχισμό που χτίζεται στις ελληνικές φυλακές. Αλλά και μια νίκη για όλους τους εργαζόμενους, φτωχούς και καταπιεσμένους της ελληνικής κοινωνίας, αφού κατάφερε ένα σημαντικό χτύπημα στο τερατώδες «κράτος έκτακτης ανάγκης» των ελληνικών κυβερνήσεων και της Ε.Ε.

Ο αγώνας νίκησε κατά βάση για τρεις λόγους:

α) Η ίδια η στάση του Ρωμανού. Από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του, τον Φλεβάρη του 2013, αντιμετώπιζοντας άγριο ξυλοδαρμό και διαπόμευση από τους ανθρωποφύλακες της ΕΛΑΣ, παρέμεινε πιστός στις ιδέες του,

αρνήθηκε να καρφώσει τους συντρόφους του και να υπογράψει πιστοποιητικά κοινωνικών φρονιμάτων. Στη διάρκεια της απεργίας πείνας, στάθηκε με αποφασιστικότητα και αυτοθυσία, αρνούμενος να δεχθεί οτιδήποτε άλλο εκτός από την ικανοποίηση των αιτημάτων του. Χαρακτηριστικό είναι ότι την ημέρα που κέρδισε τις άδειες, είχε δηλώσει την απόφασή του να προχωρήσει και σε απεργία δίψας.

β) Η πλατιά αλληλεγγύη που συνάντησε ο αγώνας στην ελληνική κοινωνία. Είτε έμπρακτα, από τους χιλιάδες, νεολαίους κυρίως, που ειδικά τις δύο τελευταίες εβδομάδες, και με επίκεντρο τις διαδηλώσεις της 6^{ης} Δεκεμβρίου, διαδήλωσαν υπέρ των αιτημάτων του Ρωμανού ή προχώρησαν σε καταλήψεις δημαρχείων και δημόσιων κτιρίων (πάνω από 20 πανελλαδικά). Είτε με την συμπάθεια που απέσπασε ο αγώνας του από ευρύτερα κομμάτια εργαζομένων.

γ) Η αδυναμία της συγκυβέρνησης να συσπειρώσει δυνάμεις εναντίον του, ώστε να τον απομονώσει, παρουσιάζοντάς τον σαν «κοινό ληστή» - ή να περιορίσει το ζήτημα σε μια αντιπαράθεση μόνο με τον αναρχικό χώρο (μια παγίδα όπου έπεσαν και πολλές αναρχικές ομάδες). Έτσι, η ακροδεξιά δράκα Σαμαρά και Αθανασίου, που παρουσια

ζόταν σκληρή και αδιάλλακτη, αναγκάστηκε σε υποχώρηση, όταν κατάλαβε ότι δεν πατάει πλέον πουθενά. Οι αρνητικές ψήφοι στη Βουλή (για την τροπολογία) των φασιστοειδών Γεωργιάδη και Πλεύρη, μάλλον γελοιοποίησαν ακόμα περισσότερο το κυβερνητικό μπλοκ.

Φυσικά η συγκυβέρνηση, και πρώτα πρώτα το θλιβερό ΠΑΣΟΚ, ή ό,τι απέμεινε απ' αυτό, έσπευσαν να παρουσιάσουν ότι οι ίδιοι έλυσαν το πρόβλημα, ότι όλα ήταν μια «παρεξήγηση». Αυτό όμως δεν μπορεί ν' αλλάξει την πραγματικότητα. Η νίκη του αγώνα του Νίκου Ρωμανού ήταν μια σημαντική ήττα της λαομίσητης συγκυβέρνησης, όχι μόνο για την ηθική δικαίωση ενός αγωνιστή, αλλά και γιατί έδειξε σ' όλη την κοινωνία ότι ο τσαμπουκάς, η σκληράδα, το δόγμα «νόμος και τάξη» των μνημονιακών μπορούν να γίνουν θρύψαλα μέσα από σκληρούς και ανυποχώρητους αγώνες.

Άλλωστε, η υποχώρηση της κυβέρνησης συνέπεσε χρονικά με την επίτευξη της προεδρικής εκλογής, με την ουσιαστική παραδοχή της ήττας της, που επικυρώθηκε και τυπικά τρεις εβδομάδες αργότερα.

Η νίκη αυτή αφήνει σημαντικές παρακαταθήκες και διδάγματα, που εργαζόμενοι και νέοι οφείλουμε να αξιοποιήσουμε για τη γιγαντιαία σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας.

■ Γιάννης Σμ.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. στις Εκλογές

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας συμμετέχει αυτόνομα, με δικό της ψηφοδέλτιο, στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας) **συμμετέχει αυτόνομα στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου:**

- Για να καταγγείλει και ν' αγωνιστεί ενάντια σε όλους αυτούς που οδήγησαν την οικονομία στη χρεοκοπία, επέβαλλαν τα Μνημόνια. Τη χούντα Συγκυβέρνησης-Τρόικας, ένα πολιτικό προσωπικό βουτηγμένο στη διαφθορά και τα σκάνδαλα, που το μόνο που ξέρεi είναι να τρομοκρατεί, να λαιμοκοπεί τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να κατακλύβει το εισόδημά τους.

- Για να καταγγείλει τη **συμμορία του ευρώ και των προθύμων** (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ κ.α.), που κυβέρνησαν χωρίς καμία πολιτική ή δημοκρατική νομιμοποίηση, με διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα, καταργώντας κάθε εθνική και λαϊκή κυριαρχία. Που μαζί με την Τρόικα και την κλίκα της Μέρκελ έχουν επιβάλει ένα καθεστώς νεοαποικιακού τύπου, όπως και αλλού στην Ευρώπη, για να σώσουν τις τράπεζες και το σύστημά τους. Που μαζί με τους **εκβιαστές των αγορών**, τους γύπες του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, απειλούν και τρομοκρατούν τον ελληνικό λαό.

- Για να καταδείξει και να συγκρουστεί με το **τερατώδες κράτος έκτακτης ανάγκης**, πάνω στο οποίο είναι γαντζωμένη η κυβέρνηση και το χρεοκοπημένο αστικό πολιτικό σύστημα, για να παραμείνουν στην εξουσία. Η **χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα** που μας κυβερνά είναι μια συμμορία που βασίζεται στα ΜΑΤ, στη βία πάνω σε διαδηλωτές, σε αγωνιστές και μετανάστες, στη βιομηχανία δώξεων, στις επιστρατεύσεις και απαγορεύσεις απεργιών και διαδηλώσεων, στις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, στα δόγματα «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» και «νόμος και τάξη».

- Για να αναδείξει την αναγκαιότητα να απαλλαγούμε από τις δυνάμεις αυτές που καταστρέφουν το παρόν και το μέλλον των εργαζομένων και της νεολαίας. Όσο η τρώικα, οι δανειστές-εκβιαστές, το κεφάλαιο και οι υπηρέτες του, η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ βρίσκονται στην εξουσία, δεν υπάρχει καμία προοπτική ανάπτυξης αλλά διαρκής καταβράθρωση της οικονομίας και της κοινωνίας, δεκαετίες φτώχειας και υπανάπτυξης. Όσο κυβερνούν αυτοί, δεν έχουμε να περιμένουμε παρά μόνο ακόμα μεγαλύτερη φτώχεια και εξαθλίωση, ακόμα μεγαλύτερη κοινωνική και ανθρωπιστική καταστροφή, ακόμα μεγαλύτερη ταπείνωση και εξευτελισμό.

Η «δημοσιονομική προσαρμογή» και το «νοικοκύρεμα», με τη μορφή των μνημονίων, για τα οποία επιτρέπεται η συγκυβέρνηση, έφεραν εκατοντάδες χιλιάδες άνεργους, πλήρη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, διάλυση μισθών και συντάξεων, ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, κατασχέσεις και πλειστηριασμούς καταθέσεων και σπιτιών, χιλιάδες σπίτια χωρίς ρεύμα, καταχρεωμένα νοικοκυριά, αυτοκτονίες, ανθρώπους στα συσσίτια, μετέτρεψαν τους εργαζόμενους σε δουλοπάροικους κ.λπ.

Τα μνημόνια και η διαρκής λιτότητα - στο όνομα της μείωσης του χρέους- ήταν ένα ξέφρενο πανηγύρι μεταφοράς δισεκα-

τομμυρίων στις τσέπες μιας χούφτας καπιταλιστών-μαυραγοριτών, τραπεζιτών και των πολιτικών τους εκφραστών, δηλαδή της συμμορίας του ευρώ ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Είναι χαρακτηριστικό ότι 4 χρόνια μνημονιακών πολιτικών στην πραγματικότητα αύξησαν το δημόσιο χρέος (από 127% ως ποσοστό του ΑΕΠ το 2009 στο 175% το 2014) και χάρισαν στις τράπεζες 250 δις ευρώ!

- Για ν' αναδείξει την ανάγκη να συγκρουστούμε με τον **ζουρλομανδύα του Ευρώ και της Ε.Ε.**, με το δόγμα της «δημοσιονομικής πειθαρχίας», που σημαίνουν διαρκείς εκβιασμούς, μνημόνια και λιτότητα διαρκείας, απολύσεις, ανεργία, μείωση μισθών και συντάξεων, φόρους και χαράτσια, διάλυση της υγείας και της κοινωνικής ασφάλισης, κλείσιμο σχολείων, νοσοκομείων, δημόσιων οργανισμών κ.λπ., επιτήρηση και κηδεμονία, μετατροπή ολόκληρων χωρών σε «αποικίες χρέους».

αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

- Για να αναδείξει ένα **αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και ένα σχέδιο αγώνων, ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος**, απαραίτητα για ν' αντιμετωπιστούν τα ζωτικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Ένα πρόγραμμα αγώνων και μέτρων, που δεν θα περιορίζονται στο δήθεν «εφικτό» και «ρεαλιστικό» (με τα μέτρα του συστήματος), αλλά σε ό,τι είναι αναγκαίο για την επιβίωση και βελτίωση της ζωής των εργαζομένων και λαϊκών μαζών. Τα λεφτά και οι πόροι υπάρχουν στις τσέπες, τους τραπεζικούς λογαριασμούς, τους φορολογικούς παραδείσους των καπιταλιστών. Όλα αυτά απαιτούν μια αλλαγή στη δομή της εξουσίας, **μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, στηριγμένη στην κινητοποίηση και μόνιμη

Στηρίζτε - Ψηφίστε Ο.Κ.Δ.Ε.

- Για να συγκρουστεί και να αναδείξει **όσα δεκανίκια του συστήματος εμφανίζονται για να συγκρατήσουν την κατάρρευση του αστικού πολιτικού σκηνικού**. Όλοι αυτοί οι μαιντανόι που εμφανίζονται με νέο ή «πατριωτικό» προφίλ (Ποτάμι, Αν.Ελ.) δεν είναι τίποτα άλλο παρά καθαρόαιμοι νεοφιλελεύθεροι ή εκφραστές της «Λαϊκής Δεξιάς». Για να συγκρουστεί και με τα ακροδεξιά και φασιστικά δεκανίκια του συστήματος (Χρυσή Αυγή κ.α.).

- Για να αναδείξει **τις αυταπάτες και τα αδιέξοδα του ΣΥΡΙΖΑ** που προσπαθεί να συμβιβάσει δανειστές και θύματα της κρίσης, ευρώ και απαλλαγή από τα μνημόνια, αγορές και κοινωνία. Είμαστε αντίθετοι με το σχέδιο διαχείρισης της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού του ΣΥΡΙΖΑ και τη ρεφορμιστική πολιτική του. Το σχέδιο αυτό δεν έχει μέλλον. Είμαστε αντίθετοι και με την εγκληματική, **διασπαστική και ρεφορμιστική πολιτική του ΚΚΕ**, που κάνει ό,τι μπορεί για να συκοφαντήσει και να διαιρέσει τους αγώνες, να εξωραΐσει την παντοδυναμία του καπιταλισμού και των αστικών δυνάμεων.

- Για να αναδείξει **το πολιτικό πρόβλημα**. Πατί όσο σημαντικό κι αν είναι ν' απαλλαγούμε απ' αυτή τη μνημονιακή συγκυβέρνηση, θα έχουμε ακόμα απέναντί μας την Ε.Ε. και τους ιμπεριαλιστές, τους τοκογλόφους των αγορών, τους καπιταλιστές που επενδύουν για τη σωτηρία τους στη συνέχιση του μνημονιακού καθεστώτος. Τους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής, που εκεί κυρίως στηρίζονται οι κυρίαρχες τάξεις. **Για να απαλλαγούμε οριστικά από όλους αυτούς, χρειάζεται παρατεταμένος και λυσσασμένος αγώνας**. Η μάχη που έχουμε μπροστά μας δεν θα κριθεί στο κοινοβούλιο και στους αστικούς θεσμούς, αλλά στους δρόμους, στις γειτονιές, στους εργασιακούς χώρους, στα σχολεία και τις σχολές. Σε τίποτα δεν έχει να βοηθήσει μια φλυαρία περί «δημοκρατίας» και «διαπραγμάτευσης». **Αυτό που απαιτείται δεν είναι μόνο μια πολιτική αλλαγή, αλλά και μια κοινωνική αλλαγή, μια βαθιά τομή σε**

οργάνωση στους χώρους εργασίας, στην πάλη για την επιβολή των συμφερόντων της πλειοψηφίας.

- Για να δείξει ότι τελικά η ρίζα του προβλήματος είναι **η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού**, η λογική και το σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ο ανταγωνισμός, το κέρδος, η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. **Η μοναδική διέξοδος από την καπιταλιστική βαρβαρότητα βρίσκεται έξω απ' την οικονομία της αγοράς και γενικά το αστικό και καπιταλιστικό σύστημα, έξω απ' την καπιταλιστική Ε.Ε. και το Ευρώ. Στην εγκαθίδρυση της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας στη χώρα μας, στη συντριβή της ρατσιστικής και ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και τη δημιουργία μιας Ευρώπης δημοκρατικής, ριζοσπαστικής, σοσιαλιστικής**. Ένας Σοσιαλισμός θεμελιωμένος σε κινηματικούς και κοινωνικούς θεσμούς, σε όργανα εργατικού/λαϊκού ελέγχου και συμμετοχής, άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά, ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ (ποσοτικά και ποιοτικά) αυτά και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών. Μια κοινωνία με τα μέσα παραγωγής κοινωνική ιδιοκτησία, με προτεραιότητα τις ανάγκες των πολλών, όχι της μειοψηφίας του πλούτου και του κέρδους.

- Η Ο.Κ.Δ.Ε. κατεβαίνει στις εκλογές μιλώντας τη γλώσσα της αλήθειας. Δεν κάνει συμβόλαιο με τη νίκη, αλλά με τον αγώνα. Το πρόγραμμα, η πολιτική, η τακτική και πρακτική της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι ένα τέτοιο συμβόλαιο, που έχει μέσα του όλες τις προϋποθέσεις για τη νίκη. Πιστεύουμε ότι η πολιτική μας είναι η **πιο χρήσιμη επιλογή**, γιατί δεν περιορίζεται σε μια πολιτική αλλαγή -έστω και προοδευτική-, αλλά δίνει το αποφασιστικό χτύπημα στις νεοφιλελεύθερες, μνημονιακές αστικές δυνάμεις, χτυπώντας το κακό στη ρίζα του, με την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, με την εγκαθίδρυση μια άλλης εξουσίας, μιας κυβέρνησης των εργαζομένων. Μια επαναστατική πολιτική που δεν θέλει να σκορπίσει αυταπάτες, αλλά να αποτελέσει σταθε-

ΟΧΙ ΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ

Διαγραφή του χρέους και των μνημονίων
Έξω από ευρώ-ΕΕ-ΝΑΤΟ
Εθνικοποιήσεις τραπεζών, μεγάλων βιομηχανιών, κοινοφελών υπηρεσιών
Εργατικός - κοινωνικός έλεγχος παντού

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
στηρίζτε-ψηφίστε

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

ρή πυξίδα για τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

- Η Ο.Κ.Δ.Ε. συμμετέχει στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου και ως μια συνέχεια των παρεμβάσεών της στους αγώνες, ως μια ανάδειξή τους. Μια συνέχεια της συμβολής της στην οργάνωση της αντίστασης και αντεπίθεσης των εργαζομένων μαζών, αξιοποιώντας όλες τις πρόσφατες εμπειρίες: εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008, παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος απ' τις αρχές του 2010 (5η Μάη, κίνημα αγανακτισμένων, «Ιου-

νιανά», 12 Φλεβάρη 2012, αγώνες ενάντια στις διαθεσιμότητες και απολύσεις, φοιτητικό και εκπαιδευτικό κίνημα, αντιφασιστικό κίνημα, κινήματα γειτονιών, εργατικοί αγώνες κ.λπ.). Για ν' αναδείξει ένα σχέδιο ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος.

- Τέλος, θέλουμε να δείξουμε την αναγκαιότητα **μιας νέας επαναστατικής δύναμης**, που είναι η βασική προϋπόθεση για μια νικηφόρα σύγκρουση με το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Στο ψηφοδέλτιο της Ο.Κ.Δ.Ε. συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και απλοί εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή στις απεργίες και τους αγώνες, άνεργοι εργάτες που δραστηριοποιούνται σε επιτροπές γειτονιών ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις, αγωνιστές που δραστηριοποιούνται για την υπεράσπιση των μεταναστών και ενάντια στο ρατσισμό/φασισμό, φοιτητές ενεργοί στο φοιτητικό κίνημα. Έτσι, συμβολίζουμε και αναδεικνύουμε και εκείνους τους αγώνες, εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες κ.λπ.) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξαν και παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες.

Για την Ενίσχυση και Νίκη των Αγώνων
Μια Πραγματικά Χρήσιμη Επιλογή

Στηρίζτε - Ψηφίστε

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

www.okde.gr
ergatikipali@okde.gr

ΦΑΚΕΛΟΣ: Εκλογές

► Κάτω η Χού
► Τσακίστε τους Ε
► ΚΥΒΕΡΝΗ

Εδώ και 2,5 χρόνια, οι δυνάμεις της συγκυβέρνησης σπρώχνουν τον ελληνικό λαό όλο πιο βαθιά σε μια ανείπωτη φτώχεια και εξαθλίωση, καταστροφή και ταπείνωση.

Παραγωγή και οικονομία βουλιάζουν. Απολύσεις και ανεργία θερίζουν, ειδικά τους νέους και τις παραγωγικές ηλικίες. Κάθε σπίτι έχει τουλάχιστον κι έναν άνεργο. Χιλιάδες μεταναστεύουν. Εκατομμύρια βρίσκονται στα όρια της φτώχειας. Παιδιά λιποθυμούν πεινασμένα στα σχολεία. Χιλιάδες νοικοκυριά δεν έχουν ούτε τα στοιχειώδη, βρίσκονται αντιμέτωπα με χρέη, κατασχέσεις, πλειστηριασμούς, με τ' αρπακτικά των τραπεζών. Κύμα απόγνωσης και αυτοκτονιών σαρώνει την κοινωνία.

Υγεία, κοινωνική ασφάλιση, παιδεία διαλύονται. Οι υποδομές ξεπουλιούνται σε αετονύχηδες «επενδυτές». Οι εργαζόμενοι μετατρέπονται σε δουλοπάροικους. Οι χώροι δουλειάς γίνονται κάτεργα, όπου νόμος είναι το δίκιο των... εργοδοτών, μικρών και μεγάλων.

Κατέρρευσε τα ψέμματα για "success story", «έξοδο απ' τα Μνημόνια», «ανάπτυξη»... Μόνη επιτυχία των Μνημονίων, πάνω στα συντρίμια της οικονομίας και της κοινωνίας:

- Η διάλυση μισθών και συντάξεων, του εισοδήματος και βιοτικού επιπέδου, των δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζομένων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νέων.

- Μια βροχή δισεκατομμυρίων για την ελίτ των καπιταλιστών και πλουσίων, αεριτζήδων, τοκογλύφων και μεγαλοφοροφυγάδων, των πολιτικών φίλων τους.

- Η επιβίωση μιας συμμορίας «πρόθυμων» βουλευτών και πολιτικάντηδων, του πιο άθλιου πολιτικού προσωπικού που γνώρισε η χώρα!

Και τώρα, πριν καταρρεύσουν, τίποτα δεν διαπραγματεύτηκαν με την Τρόικα. Συνυπέγραψαν και με τα δύο χέρια τρισεπίτοια, εφιαλτικά μέτρα, νέο Μνημόνιο, που θα εφαρμόσουν αν παραμείνουν στην εξουσία!

Χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα. Συντηρούν αυτό το άθλιο καθεστώς μ' ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Με ΜΑΤ, ξύλο και βιομηχανία διώξεων ενάντια σ' όποιον αγωνίζεται, ειδικά τους νέους. Με χουντικές Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, επιστρατεύσεις απεργών, απαγόρευση διαδηλώσεων και καταλήψεων. Με κτηνώδη μεταχείριση των μεταναστών. Θέλουν να φωλιάσει στην κοινωνία ο φόβος, η διαίρεση, το ρατσιστικό μίσος, για να τσακίσουν την αντίσταση και τους αγώνες μας.

Μαυρίζουμε μαζικά ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Να ξηλώσουμε όσους μας καταστρέφουν. Να βαθύνουμε την κρίση και αποσύνθεσή τους, για να μην ξανασηκώσουν κεφάλι.

Μαύρο σ' όλα τα δεκανίκια τους. Δεν ξεγελιάσαμε από δήθεν «άφθαρτους», ακόμα πιο λυσσασμένους μνημονιακούς (Ποτάμι), από ανύπαρκτες «πατριωτικές λύσεις» (ΑΝΕΛ). Δεν δίνουμε συγχωροχάρτια (ΔΗΜΑΡ). Μαυρίζουμε την Χρυσή Αυγή, κάθε παλιό ή νέο ακροδεξιό, που θέλει να σώσει το καθεστώς τσακίζοντας τους εργαζόμενους.

Τσακίστε τους Εκβιαστές της Ε.Ε. και των Αγορών

Οι επικεφαλής της Ε.Ε., οι γύπες του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ και η ντόπια ελίτ, μας απειλούν με χάος, για να κρατήσουν με κάθε μέσο στην εξουσία τις υποτακτικές τους κλίκες Σαμαρά-Βενιζέλου. Απειλούν να συντρίψουν κάθε «απειθαρχο». Απαιτούν «τήρηση των συμφωνηθέντων». Μας... επιτρέπουν να ψηφίσουμε μόνο υπέρ της συνέχισης της μνημονιακής καταστροφής!

Δεν είμαστε δουλοπάροικοι – Δεν τρομοκρατούμαστε! Εμπρός να συντρίψουμε τους εκβιαστές, στηριγμένοι στην ενότητα, την οργάνωση, τον αγώνα μας, με την αλληλεγγύη των εργαζομένων της Ευρώπης. Να διώξουμε συγκυβέρνηση, Μνημόνια, Τρόικες – για μια νέα πορεία, υπέρ των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

ΟΧΙ ΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ Ενότητα – Αγώνας Παντού

Όχι στις αυταπάτες και αδιέξοδα του ΣΥΡΙΖΑ

Δεν πρέπει να εμπιστευτούμε στο ΣΥΡΙΖΑ τις ελπίδες, τον πόθο για απαλλαγή απ' τη σημερινή άθλια κατάσταση. Δεν αρκούν κάποια μέτρα ανακούφισης της πιο ακραίας φτώχειας και εξαθλίωσης, όπως έχει εξαγγείλει ο ΣΥΡΙΖΑ. Το μεγάλο, ζωτικό πρόβλημα είναι η επανεκκίνηση της οικονομίας – γι' αυτή δεν έχει κανένα πραγματικό πρόγραμμα. Γιατί δεν αρκεί μια «αντιμνημονιακή» πολιτική, όταν η οικονομία είναι βραχυκυκλωμένη στην κρίση, χρεοκοπία και κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ διαρκώς μετατοπίζεται δεξιά, υποχωρεί και στρογγυλεύει θέσεις, δίνει όρκους πίστης στο καθεστώς, την καπιταλιστική οικονομία και το Ευρώ, εγγυήσεις στους μπερλιόζους. Δεν έχουμε περιθώρια για τέτοιες αυταπάτες:

- Δεν υπάρχουν «σταθερές λύσεις», μέσα απλά από μια κυβερνητική αλλαγή. Απ' την αναζήτηση σαθρών «πλατιών συμμαχιών», με πρόσωπα που για χρόνια υπηρέτησαν το ξεφτιμένο αστικό πολιτικό σκηνικό ή και τα Μνημόνια, προσπαθώντας σήμερα να επιβιώσουν ως μετανοημένα.

- Δεν υπάρχει «πραγματική ή σκληρή διαπραγμάτευση», για όποιον αποδέχεται το ασφυκτικό πλαίσιο του Ευρώ, της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, που επιβάλλουν μνημόνια διαρκείας και βαριές δεσμεύσεις.

- Δεν υπάρχει «προοδευτική αλλαγή των συσχετισμών» στην Ε.Ε., μέσα από «εθνικές» συμμαχίες με τις αστικές τάξεις και τους μπερλιόζους των χωρών του Νότου.

- Δεν υπάρχει «παραγωγική ανασυγκρότηση», χωρίς ριζικά αντικαπιταλιστικά μέτρα. Χωρίς διαγραφή όλου του χρέους, όχι με καλοπιάσματα και παρακάλια στα λονδρέζικα σαλόνια των τοκογλύφων, αλλά σε σύγκρουση μαζί τους. Χωρίς να πληρώσουν για την κρίση οι καπιταλιστές και οι πλούσιοι, όχι με χαριεντίσματα στα συνέδριά του ΣΕΒ, αλλά με αποφασιστική ρήξη και αγώνα εναντίον τους.

- Δεν υπάρχει «δημοκρατική διεξόδος» μέσα απ' τις κάλπες ή τους αστικούς θεσμούς. Χωρίς τσάκισμα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης και των ακροδεξιών συμμοριών του, που έχουν φωλιάσει στους κρατικούς μηχανισμούς (ειδικά στα σώματα καταστολής). Χωρίς εκκαθάριση της κρατικής και κομματικής γραφειοκρατίας, που υπηρέτησε και εφάρμοσε τα Μνημόνια, σωρεία αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων.

Τέτοιες αυταπάτες έχουν επανειλημμένα δοκιμαστεί και αποτύχει, με αποτέλεσμα οδνηρές ήττες για το εργατικό κίνημα, που επανέφεραν τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις, ακόμα πιο λυσσασμένες.

Καταστροφική η πολιτική του ΚΚΕ

Το ΚΚΕ, όσο πιο «ταξικά» ρητορεύει, τόσο πιο συντηρητική πρακτική υιοθετεί. Απέχει από κάθε αυθόρμητη ή ριζοσπαστική κίνηση, καταγγέλει και διασπά αγώνες, για να διαχωριστεί από αντίπαλες δυνάμεις, σε βάρος των εργαζομένων. Καλλιεργεί την ηττοπάθεια, ψέλνοντας μαζί με τους μνημονιακούς ότι τίποτα δεν αλλάζει. Θεωρεί την υπόλοιπη Αριστερά (ιδιαίτερα τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια) εχθρό χειρότερο κι απ' τους μνημονιακούς, εξαπολύοντας επιθέσεις και συκοφαντίες. Να καταδικάσουμε αυτή την καταστροφική πολιτική.

Στη σύγκρουση που έρχεται... παγίδα η «χρήσιμη ψήφος»

Μπορεί ν' απαλλαγούμε απ' τη μνημονιακή συγκυβέρνηση, αλλά και την επόμενη μέρα θα έχουμε απέναντι την Ε.Ε., τους μπερλιόζους, τοκογλύφους των αγορών, καπιταλιστές και μαυραγορίτες που επενδύουν για τη σωτηρία τους στο μνημονιακό καθεστώς. Τους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής, όπου κυρίως στηρίζονται οι κυρίαρχες τάξεις.

Είναι ολέθρια αυταπάτη ότι αυτό το μαύρο μπλοκ θα παραχωρήσει οτιδήποτε οικειοθελώς, επειδή ίσως δεχτεί ένα πλήγμα στις κάλπες. Ότι θα συμβιβαστεί τελεσίδικα, θα υποχωρήσει αναπότρεπτα μπροστά στους «νέους συσχετισμούς». Με μια εκστρατεία φόβου, επιστρατεύοντας την οικονομική ισχύ και όλους τους μηχανισμούς του, την ταξική σκληρότητα και λύσσα του, θα επιχειρήσει να κάμψει τη θέληση του ελληνικού λαού – για να επαναφέρει τους μνημονιακούς, πιο αχαλίνωτους, όσο πιο σύντομα μπορεί. Η σύγκρουση μαζί του θα είναι σκληρή, μια μάχη ζωής ή θανάτου, που δεν θα κριθεί στις κάλπες ή στους «θεσμούς», αλλά στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, τους δρόμους.

Δεν μπορούμε να νικήσουμε χωρίς σχέδιο, με μια πολιτική που στηρίζεται στους διαρκείς συμβιβασμούς. Με στραβά εργαλεία, «επιτελεία» που δεν οργανώνουν κανέναν αγώνα, παρά φλυαρούν περί «δημοκρατίας» και «εθνικής προσπάθειας». Οι μνημονιακοί, η Ε.Ε. και οι αγορές, οι αστικές δυνάμεις και οι μπερλιόζους, αποφασιστικό πλήγμα θα δεχθούν μόνο απ' την ενίσχυση του εργατικού κινήματος και των αγώνων. Μόνη πραγματικά χρήσιμη επιλογή είναι μια επαναστατική οργάνωση που παλεύει σταθερά σ' αυτή την κατεύθυνση, με πρόγραμμα και σχέδιο.

Για την Ενίσχυση και Νίκη των Αγώνων
Μια πραγματικά Χρήσιμη Επιλογή

Ψηφίζουμε – Στηρίζουμε

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ergatikipali@okde.gr

www.okde.gr

Ντα ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – Τρόικας Κβιαστές της Ε.Ε. και των Αγορών ΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ή ΑΥΤΟΙΉ ΕΜΕΙΣ

Άμεση ανάγκη ένα ριζοσπαστικό Πρόγραμμα Σωτηρίας

Η καταστροφή που ζούμε δεν αντιμετωπίζεται με ημίμετρα και ψευτολύσεις. Ούτε το πρόβλημα είναι μόνο τα Μνημόνια ή ακόμα τα χρέη, ελλείμματα κ.λπ.

Χρειάζεται μια πολιτική που χτυπάει το κακό στη ρίζα του: το καπιταλιστικό σύστημα και την κρίση του, την αναρχία της «ελεύθερης αγοράς», τη βάρβαρη λογική του κέρδους – τις κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, που διαχειρίστηκαν δεκαετίες την οικονομία και την κοινωνία, οδηγώντας μας στο γκρεμό – τις «διεθνείς δεσμεύσεις της χώρας» (Ε.Ε./Ευρώ, ΝΑΤΟ), που επιβάλλουν τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών.

Χρειάζεται μια ταξική, αντικαπιταλιστική πολιτική, που θα πει καθαρά **ΚΑΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΑΠΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥΣ**, βάζοντας ως ύψιστη προτεραιότητα τη σωτηρία και επιβίωση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, με σύγχρονους όρους, όχι ως απελπισμένους δουλοπάροικους.

Μια **επιθετική** πολιτική, που δεν θα υποκλίνεται στους καπιταλιστές και τους πλούσιους, στις αγορές και τους ιμπεριαλιστές, δεν θα τους τρέμει αλλά θα κάνει αυτούς να τρέμουν. Που θα εφαρμόσει ένα «αντίστροφο Μνημόνιο», ενάντια σ' όλους αυτούς, υπέρ των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Παίρνοντας το χρήμα απ' όπου κι αν βρίσκεται, απ' τα κέρδη, τους τραπεζικούς λογαριασμούς και φορολογικούς παραδείσους, τις περιουσίες των πλουσίων.

Η επανεκκίνηση της οικονομίας δε γίνεται με μια «ήπια» διαχείριση (ανέφικτη άλλωστε) της καπιταλιστικής κατάρρευσης. Παρά με ριζικά μέτρα, που θα ανοίγουν δρόμο στη δημοκρατικά σχεδιασμένη αναδιοργάνωση της οικονομίας, σε σοσιαλιστική κατεύθυνση.

► **Άμεση κατάργηση των Μνημονίων και Δανειακών Συμβάσεων. Έξω η Τρόικα.**

► **ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ. Στάση πληρωμών σε τραπεζίτες–τοκογλύφους.** Χρειαζόμαστε νοσοκομεία, σχολεία, επενδύσεις και θέσεις εργασίας, υποδομές... Γι' αυτό πρέπει να κόψουμε μαχαίρι την αιμορραγία της αποπληρωμής τόκων και χρεολυσίων, στους διεθνείς και ντόπιους τοκογλύφους ή στην ΕΚΤ και τα κράτη της Ευρωζώνης, που τους εγγυώνται τα κέρδη επιβάλλοντάς μας Μνημόνια. Η το χρέος ή εμείς, μέσος δρόμος δεν υπάρχει!

► **ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ / Ε.Ε. Για μια Ευρώπη των Εργαζομένων.** Η Ε.Ε. δεν «μεταρρυθμίζεται» υπέρ των εργαζομένων και των λαών. Όποιος τα λέει αυτά, είναι αφελής ή μας εξαπατά.

Η Ε.Ε. ενορχηστρώνει τις βάρβαρες αντεργατικές και αντιλαϊκές επιθέσεις, τις αντιδημοκρατικές πολιτικές που ταπεινώνουν ολόκληρους λαούς. Συνεργάζεται αδίστακτα με ό,τι πιο αντιδραστικό (π.χ. φασίστες στην Ουκρανία), για να προωθήσει τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

Η διατήρηση του Ευρώ (εργαλείο των πολυεθνικών, του μεγάλου κεφαλαίου, των ιμπεριαλιστών), απαιτεί Μνημόνια Διαρκείας, επιτήρηση και κηδεμονία, μετατροπή χωρών σε «αποικίες χρέους».

Πρέπει να βγούμε απ' το Ευρώ – για ν' αρχίσουμε να ξηλώνουμε τα Μνημόνια και να παίρνουμε τον έλεγχο της οικονομίας στα χέρια μας, να διαγράψουμε το χρέος.

Πρέπει να βγούμε απ' την Ε.Ε – για να σπάσουμε την επιτήρηση και κηδεμονία των ιμπεριαλιστών, ν' αδυνατίσουμε και να διαλύσουμε αυτή την αντιδραστική συμμαχία τους ενάντια στους εργαζόμενους και τους λαούς της

Ευρώπης.

Η ρήξη με Ευρωζώνη/Ε.Ε. δεν είναι εύκολη, απαιτεί θυσίες και συνολικό αναπροσανατολισμό της οικονομίας. Αν όμως οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι αποφασισμένα, αυτές θα είναι απείρως μικρότερες απ' τη συνέχιση της σημερινής καταστροφής!

Μπορούμε να νικήσουμε σ' αυτή τη σύγκρουση, με την αλληλεγγύη και τους κοινούς αγώνες μας με τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης, που σήμερα, σε όλο και περισσότερες χώρες, εξεγείρονται ενάντια στις βάρβαρες και αντιδημοκρατικές πολιτικές της Ε.Ε., τη χούντα των αγορών. Συντριβοντας το αντιδραστικό τέρας της Ε.Ε. του κεφαλαίου, του πολέμου, των Μνημονίων, του ρατσισμού. Με στόχο όχι μια εθνική απομόνωση, αλλά την ισότιμη συνεργασία εργαζομένων και λαών σε μια Ευρώπη ενωμένη, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

Για να ξαναβάλουμε μπρος την οικονομία.

► **ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ – ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ σε τράπεζες, τομείς–κλειδιά, μεγάλες επιχειρήσεις, υποδομές.**

Παραγωγή και οικονομία θα συνεχίσουν να ρημάζουν, όσο μένουν δέσμιες της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας», στον έλεγχο των καπιταλιστών και των «ειδικών» τους, που αφού για χρόνια θησαύρισαν απ' τον ιδρώτα μας, το γύρισαν στην κερδοσκοπία και τις αεριτζιδικές «επενδύσεις», υπολογίζοντας να κερδίζουν μόνο απ' τη διαρκή μείωση των μισθών, την απλήρωτη εργασία, τις ελαστικές/δουλικές σχέσεις εργασίας, τη συντριβή των εργατικών δικαιωμάτων...

Ένα πλατύ πρόγραμμα εθνικοποιήσεων είναι απόλυτα απαραίτητο, για την επανεκκίνηση της οικονομίας – και πρώτα–πρώτα του τραπεζικού συστήματος, που σήμερα επιβιώνει παρασιτώντας (αφού σώθηκε με δεκάδες δις ευρώ του ελληνικού λαού), εισπράττοντας τόκους και χρέη, χωρίς να προωθεί καμία επένδυση. Για να σώσουμε τις υποδομές (λιμάνια, ενέργεια κ.α.), τον φυσικό και ορυκτό πλούτο κ.λπ. απ' το ξεπούλημα. Για να ελέγξουμε τη διανομή των προϊόντων, τις εισαγωγές και εξαγωγές, ενάντια στα υπερκέρδη «μεσαζόντων» και «καρτέλ», των μεγάλων/πολυεθνικών εμπορικών επιχειρήσεων. Για να ξανανοήσουμε τα κλειστά εργοστάσια, να αναζωογονήσουμε την αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή. Γιατί κανένας λαός δεν μπορεί να ζήσει αξιοπρεπώς με διαλυμένη παραγωγική βάση, όπως θέλουν να μας πείσουν, μόνο με «τουριστική βιομηχανία» και αεριτζιδικές υπηρεσίες!

Κανένας καπιταλιστής, «ειδικός», κρατικός ή κομματικός «σωτήρας» δεν μπορεί να εφαρμόσει τέτοια μέτρα – παρά μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, που έχουν συμφέρον απ' αυτά. **Με συνελεύσεις και επιτροπές εργατικού/κοινωνικού ελέγχου παντού**, από εργαζόμενους και καταναλωτές, για την οργάνωση της παραγωγής, τη διάθεση των προϊόντων, τη ρύθμιση των τιμών κ.λπ. Όλοι εμείς, που παράγουμε τον πλούτο και κινούμε την οικονομία, που είμαστε σήμερα θύματα της κρίσης, μπορούμε και πρέπει να πάρουμε αυτή την υπόθεση στα χέρια μας, φέρνοντας στο προσκήνιο την τεράστια ενέργεια και δύναμη της αυτοοργάνωσής μας.

► **Μαχητική υπεράσπιση των ελευθεριών μας. Κάτω το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Αφοπλισμός της αστυνομίας.**

► **Ενάντια στον Πόλεμο και τους Ιμπεριαλιστές Εμπρηστές του. Έξω από το ΝΑΤΟ.**

Με μια τέτοια πυξίδα, μπορούμε να δώσουμε διέξοδο στην κρίση υπέρ των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Να διανεμήσουμε δίκαια τον παραγόμενο

πλούτο, που θα ήταν έτσι αρκετός για ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο για όλους. Να επιβάλλουμε βαριά φορολογία στο κεφάλαιο και τους πλούσιους, όχι στους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Να σώσουμε εκατοντάδες δις, για να γίνουν επενδύσεις, να βρουν δουλειά οι στρατιές των ανέργων, σε πραγματικές θέσεις εργασίας, όχι στην κοροϊδία των ελαστικών/δουλικών σχέσεων εργασίας. Να ξαναπάρουμε στη δουλειά τους απολυμένους, στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα. Να ξεριζώσουμε την φτώχεια, κόντρα στις υποκριτικές φιλανθρωπικές φιέστες των πλουσίων.

Ένα τέτοιο Πρόγραμμα Σωτηρίας δεν χρειάζεται να είναι «κοστολογημένο», δηλαδή δήθεν ανεκτό απ' τους καπιταλιστές/ιμπεριαλιστές. Αλλά να έχει μια ξάστερη λογική: **Να σωθούμε απ' τον καπιταλισμό. Ή ΑΥΤΟΙ Ή ΕΜΕΙΣ** – που για να την επιβάλλουμε, δεν πρέπει να σεβαστούμε κανένα «ιερό και όσιο» του συστήματός τους!

Με αποφασιστικούς Αγώνες

Για μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η τεράστια κρίση, η λυσσασμένη επίθεση που δεχόμαστε, δεν αντιμετωπίζονται στα πλαίσια ενός σάπιου κοινοβουλευτισμού, που είναι περισσότερο από ποτέ όργανο των κυρίαρχων τάξεων εναντίον μας. Οι μνημονιακές και αστικές δυνάμεις, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, η χούντα των αγορών, η Ε.Ε. και οι ιμπεριαλιστές δεν μπορούν να νικηθούν με εκλογικές διαδικασίες – αλλά μόνο με ταξικούς αγώνες, εξεγέρσεις, κοινωνικές και προλεταριακές επαναστάσεις.

Πρέπει να επιβάλουμε μια ριζικά διαφορετική δομή της εξουσίας, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων:

– Μέσα απ' την άνοδο της αυτοπεποίθησης και κινητοποίησης, της ενεργούς συμμετοχής και των αγώνων των εργαζομένων και λαϊκών μαζών.

– Με δημοκρατικό σχεδιασμό της οικονομίας και όλων των μεγάλων κοινωνικών επιλογών (σχέσεις εργασίας, περιβάλλον, διατροφή κ.λπ.).

– Με όργανα βάσης, συνελεύσεις, επιτροπές και συμβούλια, με εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς αντιπροσώπους, που θα λειτουργούν ως «φτηνή κυβέρνηση». Όχι τη διεφθαρμένη, ανίκανη γραφειοκρατία του αστικού κράτους και μιας πλούσιας ελίτ.

Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να είναι όχι μόνο πηγή κάθε εξουσίας, αλλά και άμεσος φορέας άσκησης της. Σε μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, που καμία σχέση δεν έχει με τα εκτρώματα του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού». Ανοίγοντας τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό, τη μόνη πραγματική διέξοδο.

**Για μια επαναστατική δύναμη
Αγωνιστείτε με την Ο.Κ.Δ.Ε.**

Πάνω απ' όλα χρειαζόμαστε μια επαναστατική δύναμη. Στην πρώτη γραμμή των αγώνων, με μια ενωτική πολιτική μέσα στο κίνημα, πάνω σ' ένα πρόγραμμα σωτηρίας των εργαζομένων και στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Ικανή να συγκρουστεί ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά με την αστική τάξη και την Ε.Ε., τα κόμματα και το κράτος τους. Το χτίσιμό της σε Ελλάδα και Ευρώπη είναι ο στόχος μας.

Μεταφέρεται στο οικονομικό επίπεδο Ο ψυχρός πόλεμος Δύσης-Ρωσίας

Τους τελευταίους δύο μήνες, το οικονομικό σκέλος του ψυχρού πολέμου μεταξύ Ρωσίας και δυτικών ιμπεριαλιστών έχει αρχίσει να αναβαθμίζεται σε σχέση με το πολιτικο-στρατιωτικό. Το τελευταίο παραμένει, προς το παρόν, λίγο-πολύ σταθερό: οι εκατέρωθεν απελάσεις διπλωματών ή επιχειρηματιών και οι στρατιωτικές ασκήσεις ετοιμότητας συνεχίζονται, ενώ η σύγκρουση μεταξύ αντιφασιστών και ουκρανικής φασιστικής κυβέρνησης έχει μετριαστεί, λόγω χειμώνα και της μισο-τηρούμενης εκχειρίασης. Όμως, στο οικονομικό επίπεδο, έχει αρχίσει να κλιμακώνεται επικίνδυνα η ένταση, καθώς η Ρωσία αρχίζει ήδη να βυθίζεται σε βαριά οικονομική κρίση.

Το εμπάργκο που έχει επιβληθεί από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στα ρωσικά εμπορεύματα προξενεί τη μικρότερη ζημιά. Τα σημαντικότερα οικονομικά όπλα των δυτικών είναι οι περιορισμοί στην κίνηση κεφαλαίων και η κατακύβη της τιμής του πετρελαίου. Οι περιορισμοί όχι μόνο οξύνθηκαν το τελευταίο διάστημα, αλλά, σε συνδυασμό με τη φυσιολογική ανακατεύθυνση κεφαλαίων (είτε ρωσικών είτε άλλων) από τη Ρωσία προς τις ΗΠΑ - λόγω της αύξησης των επιτοκίων στις ΗΠΑ - έχουν οδηγήσει στα πρόθυρα στραγγαλισμού τη ρωσική οικονομία. Το τελειωτικό χτύπημα όμως το έδωσε η κατακύβη της τιμής του πετρελαίου, από τα 110 δολάρια ανά βαρέλι τον Γενάρη του 2014 στα 60 δολάρια.

Η κατακρήμνιση της τιμής του μαύρου χρυσού οφείλεται δευτερευόντως στην πα-

γκόσμια οικονομική κρίση (στασιμότητα της ευρωπαϊκής οικονομίας, το χαμηλότερο ποσοστό ανάπτυξης της τελευταίας 40ετίας στην Κίνα, κ.α.) ή στην αυξημένη παραγωγή πετρελαίου (και στη συνακόλουθη μείωση των αγορών πετρελαίου από τη διεθνή αγορά) από τις ΗΠΑ, λόγω της νέας μεθόδου άντλησής του από σχιστολιθικά πετρώματα. Πρωτίστως, οφείλεται στο συνειδητό σχέδιο των ΗΠΑ και της Σαουδικής Αραβίας να εξοντώσουν οικονομικά τη Ρωσία, τη Βενεζουέλα και το Ιράν, που δεν αντέχουν μια πτώση της τιμής του πετρελαίου κάτω από τα 100 δολάρια ανά βαρέλι. Έτσι εξηγείται και η κάθετη άρνηση της Σαουδικής Αραβίας να μειώσει την παραγωγή πετρελαίου, ώστε να αυξηθεί η τιμή του.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, πριν ξεκινήσουν τον ψυχρό πόλεμο, γνώριζαν πολύ καλά τη φύση της ρωσικής οικονομίας: απαρχαιωμένη και αναποτελεσματική βιομηχανία, ελλειμματικός χρηματοπιστωτικός τομέας και υπερεξάρτηση από τις εξαγωγές πετρελαίου, φυσικού αερίου και πρώτων υλών. Πράγματι, οι εξαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου αντιπροσωπεύουν το 70% των ρωσικών εξαγωγών, ενώ τα έσοδα απ' αυτά αποτελούν σχεδόν το 50% των εσόδων του ρωσικού κρατικού προϋπολογισμού. Έτσι, η κατακόρυφη μείωση της τιμής του πετρελαίου και ο αποκλεισμός από τις διεθνείς αγορές κεφαλαίων βυθίζει τη Ρωσία σε βαριά οικονομική κρίση.

Παράλληλα, το ρούβλι έχει υποτιμηθεί κατά 40% έναντι του ευρώ και κατά 60% έναντι του δολαρίου, σε σχέση με τον Γε-

νάρη του 2014 - είναι οι μεγαλύτερες απώλειες μετά την περίφημη κρίση του 1998. Ο δείκτης RTS στο Χρηματιστήριο της Μόσχας (που αποτιμάται σε δολάρια) έχει πέσει στα χαμηλότερα πενταετίας, γύρω στις 800 μονάδες, ενώ το επιτόκιο των δεκαετών ομολόγων του ρωσικού δημοσίου έχει ξεπεράσει ήδη το 12,5%, το υψηλότερο επίπεδο από τον Μάρτη του 2009. Οι εξαγωγές έχουν μειωθεί φέτος κατά 140 δις, περίπου κατά 35%, ενώ τα κεφάλαια που έχουν φύγει από τη Ρωσία μέσα στο 2014 υπολογίζονται σε πάνω από 128 δις δολάρια.

Αυτή η ραγδαία επιδείνωση ανάγκασε την Κεντρική Τράπεζα της Ρωσίας να προχωρήσει σε ενέσεις ρευστότητας προς τις επιχειρήσεις, να διασώσει δύο μεσαίου μεγέθους τράπεζες που κινδύνευαν με χρεοκοπία και κυρίως να παρέμβει για να συγκρατήσει την κατακύβη του ρουβλιού, είτε αυξάνοντας το επιτόκιο δανεισμού από το 10% στο 17%, είτε ρίχνοντας στην αγορά 80 δις δολάρια από τα συναλλαγματικά της διαθέσιμα. Παρόλα αυτά, η κατακύβη του ρουβλιού δεν ανακόπηκε και έτσι δυσκολεύει υπέρμετρα η αποπληρωμή του εξωτερικού χρέους της Ρωσίας, που προσεγγίζει το 40% του ΑΕΠ, καθώς και του χρέους των ρωσικών επιχειρήσεων στις διεθνείς αγορές (ανέρχεται σε 200 δις περίπου).

Ο Πούτιν εμφανίζεται ψύχραιμος, δηλώνοντας ότι δεν θα απαγορεύσει την ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων, αλλά ταυτόχρονα προετοιμάζεται και για σφοδρό οικονομικό πόλεμο, είτε επιβάλλοντας απαγόρευση στις εξαγωγές σιτηρών για να αντιμετω-

πιστεί η προβλεπόμενη επισιτιστική κρίση, είτε επιβάλλοντας στις ρωσικές επιχειρήσεις που έχουν διεθνείς δραστηριότητες να πληρώσουν τώρα σε δολάρια τους ετήσιους φόρους τους. Βέβαια, η Ρωσία δεν βρίσκεται στην αδύναμη θέση του 1998, λόγω της οικονομικής της ανάπτυξης την τελευταία δεκαετία, που σε μεγάλο βαθμό οφείλεται στην αύξηση της τιμής των πρώτων υλών. Την εξαετία 2003-08 το ΑΕΠ της Ρωσίας αυξανόταν ετησίως 7% κατά μέσο όρο, το 2009 γνώρισε τεράστια μείωση -7,8%, το 2010-11 ανακάμπτει με αύξηση, και τις δύο χρονιές, κατά 4,5%, ενώ το 2012 η αύξηση του ΑΕΠ περιορίζεται στο 3,4% και το 2013 στο πενιχρό 1,3%. Για το 2014 προβλέπεται αύξηση γύρω στο 1%, όμως για το 2015 προβλέπεται μείωση κατά 4,8%, αν η τιμή του πετρελαίου παραμείνει κάτω από τα 60 δολάρια ανά βαρέλι. Η Κεντρική Τράπεζα διαθέτει ακόμη αποθέματα 415 δις δολαρίων και περίπου 1.169 τόνους χρυσού (περίπου το 10% των παγκόσμιων διαθεσίμων).

Παρόλα αυτά, είναι γεγονός ότι έχει αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για τον πλήρη στραγγαλισμό της ρωσικής οικονομίας (και την εκτεταμένη φτωχοποίηση του ρωσικού λαού), αν και η οριστική επικράτηση των δυτικών ιμπεριαλιστών δεν θα είναι εύκολη, καθώς τόσο ο Πούτιν όσο και οι άλλες αναδυόμενες οικονομίες γνωρίζουν πολύ καλά τι διακυβεύεται.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Μεγάλη πτώση στις τιμές του πετρελαίου

ου στη διεθνή αγορά, προερχόμενη από χώρες εκτός ΟΠΕΚ (κυρίως ΗΠΑ και Καναδά). Ο ΟΠΕΚ, στην τελευταία τακτική σύνοδο του τον Νοέμβριο, αποφάσισε να μην περικόψει την παραγωγή του για να συγκρατηθούν οι τιμές (όπως είχε κάνει το 2008), αφήνοντας τις να κατακυβηθούν. Διακηρυγμένος στόχος του να μην χάσει περισσότερα μερίδια αγοράς, παρά το πρόσκαιρο πλήγμα στα έσοδά του.

Οι ψηλές τιμές είχαν προσελκύσει κεφάλαια στην έρευνα για νέα κοιτάσματα και στις νέες τεχνολογίες εξόρυξης. Είχαμε εκρηκτική αύξηση στην άντληση πετρελαίου από σχιστολιθικά πετρώματα στις ΗΠΑ, με πτώση του κόστους (από 70 δολάρια σε λιγότερο από 57 δολάρια, αναμένεται περαιτέρω μείωση), καθιστώντας τα πλέον αξιοποιήσιμα. Από 0,5% της παγκόσμιας παραγωγής το 2008, η αμερικανική βιομηχανία σχιστολιθικού πετρελαίου καλύπτει σήμερα το 3,7%. Οι ΗΠΑ αύξησαν τη συνολική τους παραγωγή με ρυθμό ρεκόρ (5 εκ. βαρέλια το 2008, πάνω από 9 εκ. βαρέλια το 2014), έγιναν η τρίτη πετρελαιοπαραγωγός χώρα. Από το 2013, έχουν μετατραπεί σε καθαρό εξαγωγέα (αν και με ελάχιστες ποσότητες).

Ακολουθεί ο Καναδάς. Ένα μεγάλο κοιτάσμα (υπολογίζεται σε 173 δις. βαρέλια) βρίσκεται στα αμμώδη πετρώματα της Αλμπέρτα. Η μείωση του κόστους εξόρυξης την κάνει αποδοτική, ακόμα και με τιμές γύρω απ' τα 50 δολάρια. Έχουν ξεκινήσει σχέδια (μέχρι και η κατασκευή αγωγών προς ΗΠΑ και Κίνα) για υπερδιπλασιασμό της παραγωγής την επόμενη πενταετία.

Οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις απ' αυτές τις εξορύξεις είναι ιδιαίτερα βαριές. Συνοπτικά μόνο αναφέρουμε ότι υπάρχουν τεράστιοι

κίνδυνοι μόλυνσης του υδροφόρου ορίζοντα (απαιτούνται τεράστιες ποσότητες νερού τοξικά «εμπλουτισμένου»), καταστροφής τεράστιων εκτάσεων κωνοφόρων δασών, ενώ υπάρχουν ενδείξεις ότι η υδραυλική ρωγμάτωση (χρησιμοποιείται για την εξόρυξη του σχιστολιθικού πετρελαίου) αποσταθεροποιεί τον ίδιο τον φλοιό της γης.

Παράλληλα, αναζητούνται διαρκώς νέα κοιτασμάτων σ' όλο τον κόσμο, ενώ βρίσκονται σε εξέλιξη σχέδια άντλησης από μεγάλα θαλάσσια βάθη στα ανοιχτά της Βραζιλίας και στην Αρκτική.

Έτσι, η απειλή να χάσει ο ΟΠΕΚ σημαντικά μερίδια της παγκόσμιας αγοράς είναι πραγματική. Μέσα στο 2013 έχασε 2,5%, ενώ αναμενόταν να χάσει ακόμα 8% τα επόμενα 5 χρόνια. Κάτι που συνήθως δεν αναφέρεται είναι πως οι υψηλές τιμές έδωσαν ώθηση και στην ανάπτυξη των εναλλακτικών πηγών ενέργειας (αιολική, ηλιακή κ.λπ.).

Τον τόνο στην τελευταία σύνοδο του ΟΠΕΚ έδωσε η Σαουδική Αραβία, αρνούμενη να μειώσει την παραγωγή της. Δεν μας ενδιαφέρει αν η τιμή θα είναι 20 δολάρια, δήλωσε ο υπουργός ενέργειας της Σαουδικής Αραβίας, που μπορεί ν' αντέξει τις χαμηλές τιμές, αφού έχει εξαιρετικά μικρό κόστος παραγωγής (περίπου 5 δολάρια το βαρέλι) και τεράστια συναλλαγματικά αποθέματα (περίπου 900 δις δολάρια). Τιμές κάτω απ' τα 70 δολάρια μπορούν ν' αντέξουν ακόμα τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και το Κουβέιτ. Για τις υπόλοιπες χώρες του ΟΠΕΚ, τα πράγματα είναι δύσκολα. Η Βενεζουέλα (95% των συνολικών εσόδων απ' την εξαγωγή πετρελαίου) αντιμετωπίζει ήδη τεράστια οικονομικά προβλήματα και η κυβέρνηση Μαδούρο θα δοκιμαστεί σκληρά. Ιράν και Ιράκ θα αντιμετω-

πίσουν μεγάλες δυσκολίες, το ίδιο τα αφρικανικά μέλη του ΟΠΕΚ (Νιγηρία, Λιβύη, Αλγερία, Αγκόλα), που η συνοχή του θα δοκιμαστεί. Πόσο μάλλον που ο ανταγωνισμός Ιράν-Σαουδικής Αραβίας στη Μέση Ανατολή βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη.

Από την άλλη, μπορεί η βιομηχανία σχιστολιθικού πετρελαίου στις ΗΠΑ να χτυπηθεί (ορισμένες εταιρίες κινδυνεύουν με χρεοκοπία), όμως συνολικά η αμερικανική οικονομία μάλλον θα αντισταθμίσει τις απώλειες (οι χαμηλές τιμές αναμένεται να τονώσουν λίγο τους ρυθμούς ανάπτυξης).

Το σημαντικότερο είναι ότι δύο τουλάχιστον χώρες, στο στόχαστρο των ΗΠΑ, θα υποφέρουν από την πτώση των τιμών. Εκτός απ' τη Βενεζουέλα, η άλλη είναι η Ρωσία. Σύμφωνα με το περιοδικό Economist, η ρωσική οικονομία χρειάζεται τιμές πάνω απ' τα 90 δολάρια για ν' αποφύγει την ύφεση (τα έσοδα απ' τις εξαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου αποτελούν το 68% του συνόλου των εξαγωγών). Μια μακροχρόνια πτώση τιμών (και του φυσικού αερίου, που είναι άμεσα συνδεδεμένη) θα έχει πολύ μεγαλύτερες επιπτώσεις από τις κυρώσεις που έχουν επιβάλει Ουάσιγκτον και Βρυξέλλες στη Μόσχα.

Δεν πρόκειται μόνο για έναν καυγά ανάμεσα στη Σαουδική Αραβία και τη βιομηχανία σχιστολιθικού πετρελαίου των ΗΠΑ. Οι χαμηλές τιμές υπονομεύουν κρίσιμους ανταγωνιστές τόσο των ΗΠΑ όσο και της Σαουδικής Αραβίας, όπως η Ρωσία, το Ιράν και η Βενεζουέλα, με τους οποίους υπάρχουν ανοιχτά πολλά μέτωπα σε Ευρώπη (Ουκρανία), Μέση Ανατολή (Συρία κ.α.) και Λατινική Αμερική.

■ Χρήστος Νομίδης

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Όλο και πιο στρατηγικά τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης

Αν και υποτίθεται ότι ισχύει η κατάπαυση του πυρός, που έχει συμφωνηθεί από τις 9/12, και ότι βρίσκονται σε εξέλιξη συνομιλίες μεταξύ της «τριμερούς ομάδας» – δηλαδή εκπροσώπων της Ουκρανίας, της Ρωσίας και του ΟΑΣΕ (Οργανισμός για την Ασφάλεια και Συνεργασία στην Ευρώπη), με τη συμμετοχή και «εκπροσώπων των παράνομων ένοπλων ομάδων», όπως αποκαλούν οι ουκρανοί φασίστες τους αντάρτες του Ντονμπάς, κάθε άλλο παρά υπάρχουν ενδείξεις ότι η κρίση στην Ουκρανία βρίσκεται σε εκτόνωση. Μπορεί να έγινε στο τέλος του Δεκέμβρη η συμφωνημένη ανταλλαγή αιχμαλώτων –222 αντάρτες αυτονομιστές με 150 ουκρανούς στρατιώτες– υπό την επίβλεψη του ΟΑΣΕ, μπορεί να έσπευσαν στο Κίεβο οι εταίροι των Ρώσων στην Ευρασιατική Οικονομική Συνεργασία (ο Λουκασένκο, πρόεδρος της Λευκορωσίας, και ο Ναζαρμπάγιεφ, πρόεδρος του Καζακστάν), μπορεί να έσπασαν τα τηλέφωνα μεταξύ Βερολίνου, Παρισιού, Μόσχας και Κιέβου μέσα στα Χριστούγεννα, αλλά οι συνομιλίες στο Μινσκ της Λευκορωσίας παραπαίνουν.

Στις περιοχές του Ντονμπάς που ελέγχουν οι αντάρτες, είναι φανερό ότι χρησιμοποίησαν την ισχύουσα εκχειρία για να αναδιατάξουν τις δυνάμεις τους –ενώ μάλλον συνεχίστηκε ο εξοπλισμός τους απ’ τη Ρωσία– και από τον ουκρανικό σταρτό για να βρει ενισχύσεις, να πιέσει τη Δύση να δώσει όπλα και να ανεβάσει το ηθικό του, μετά τις συντριπτικές ήττες που υπέστη πριν την ανακωχή.

Οι προτάσεις εξεύρεσης συμφωνίας μάλλον βρίσκονται σε χειρότερο σημείο από πριν, ιδιαίτερα μετά την υπαναχώρηση του Κιέβου σε σχέση με την αποκέντρωση και τη χορήγηση ειδικού καθεστώτος στις επαρχίες του Λουγκάνσκ και του Ντόνετσκ. Το Κίεβο τώρα έχει απλώς στόχο τη δημιουργία μιας αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης 30 χλμ., χωρίς καμιά παραχώρηση στο διοικητικό επίπεδο, για να ξαναδικαιώσει την κυριαρχία στην περιοχή όταν θα υπάρχουν ευνοϊκότερες συνθήκες. Ταυτόχρονα, οι φασίστες του Κιέβου ασκούν πίεση στους κατοίκους του Ντονμπάς απειλώντας ότι θα κλείσουν τους διακόπτες της θέρμανσης και της ενέργειας. Απειλούν επίσης με διακοπή της χρηματοδότησης των ορυχείων και των μεγάλων βιομηχανιών της περιοχής. Όλα τα μεγάλα συγκροτήματα μέχρι τώρα είχαν κρατική χρηματοδότηση και ήταν προσανατολισμένα στις εξαγωγές, αν επομένως δεν χρηματοδοτούνται και δεν εξάγουν (λόγω του μη αναγνωρισμένου καθεστώτος των περιοχών αυτών), θα αντιμετωπίσουν προβλήματα. Ήδη έχουν κοπεί από το Κίεβο η χορήγηση συντάξεων και προνοιακών επιδομάτων, με τη δικαιολογία της έλλειψης πόρων, ενώ διακόπτονται τα δρομολόγια προς την Κριμαία, που τώρα μπορεί να προσεγγιστεί μόνο αεροπορικά και ατμοπλοϊκά από την Ρωσία!

Παράλληλα, οι εξαγγελίες των φασιστών δείχνουν την κατεύθυνσή τους το επόμενο διάστημα. Ανέγερση φράκτη μήκους 2.000 χιλιομέτρων –κατά μήκους των συνόρων με την Ρωσία–, τον οποίο

▲ Ανταλλαγή αιχμαλώτων μεταξύ Κιέβου και ανταρτών αυτονομιστών

ο πρωθυπουργός Γιατσένιουκ θεωρεί «... προς όφελος και την Ουκρανίας και της Ευρώπης!» Διαταγή για τρία κύματα επιστρατεύσεων και αγορά νέων όπλων και στρατιωτικού υλικού από το ξεωτερικό εντός του 2015... όταν «δεν υπάρχουν πόροι» για τις συντάξεις στο Ντονμπάς!

Η οικονομική κρίση τόσο στην Ουκρανία όσο και τη Ρωσία (βλ. σχετικό άρθρο) καθιστούν τις διαφορές στην Ουκρανία μεταξύ των ρώσων και δυτικών ιμπεριαλιστών στρατηγικής σημασίας. Στο Κίεβο του ΔΝΤ και των Μνημονίων η κατάσταση της οικονομίας είναι τραγική και θα γίνεται ολοένα πιο δυσώπνη, όσο ο εμφύλιος θα χρονίζει. Οι Ευρωπαίοι και το ΔΝΤ τάζουν αλλά και ζητάνε εξοντωτικά για το λαό μέτρα, πράγμα που κάνει δύσκολο για τους φασίστες να διατηρήσουν την πολιτική υποστήριξη ακόμα και στις κεντρικές και δυτικές περιοχές, πόσο μάλλον στις νότιες και ανατολικές και ιδιαίτερα στις εργατικές και μαζικές πόλεις στην Οδησό, το Χάρκοβο και το Ντιενοπετρόβσκ, όπου και στις τελευταίες εκλογές υπερίσχυσαν τα αντιπολιτευτικά κόμματα! Μέσα στο 2015 θα πρέπει το Κίεβο να ξοφλήσει ομόλογα αξίας 28 δις δολαρίων, πράγμα που σημαίνει ότι θα πρέπει να προχωρήσει σε αναδιάρθρωση του χρέους στους επόμενους μήνες, άρα και σε νέα μνημόνια!

Από την άλλη, η Ρωσία πιέζει προειδοποιώντας ότι το Κίεβο θα πρέπει να τετραπλασιάσει τον όγκο των εισαγωγών σε φυσικό αέριο, αν θέλει να διασφαλιστεί η ομαλή τροφοδοσία της Ευρώπης τον χειμώνα. Με λίγα λόγια, καλεί το Κίεβο και τους ξένους δανειστές του να βάλουν το χέρι ακόμα πιο βαθιά στην τσέπη. Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις της νέας υπουργού οικονομικών Νάταλι Παρέσκο –που είναι αμερικανίδα πολιτίς, βετεράνος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και πρόσφατα πολιταγραφημένη Ουκρανή!–, ότι προτεραιότητα του Κιέβου είναι η αποπληρωμή του χρέους και οι αμυντικές δαπάνες! «Μας περιμένει δύσκολη χρονιά», τόνισε η Παρέσκο από το βήμα της Ράντα (Βουλή), ζητώντας ουσιαστικά εδώ και τώρα την έγκρισή τους προκειμένου να εκταμιευτεί άμεσα η επόμενη δόση του δανείου από το ΔΝΤ. «Χωρίς τη βοήθεια των εταίρων μας, δεν θα τα καταφέρουμε να ξεπεράσουμε την κρίση!» Αλλά και από τη μεριά της Ρωσίας, η κρίση, που οφείλεται κατά ένα μέρος στις κυρώσεις των δυτικών ιμπερια-

λιστών και στον οικονομικό τους πόλεμο εναντίον της, την υποχρεώνει να ανατρέξει σε στήριξη από τους συμμάχους της πέρα απ’ τη Δύση. Με λίγα λόγια, η σύγκρουση στην Ουκρανία εδραιώνει όλο και περισσότερο τη στροφή της Ρωσίας προς ανατολάς με την Ευρωσιατική Οικονομική Συνεργασία –είναι χαρακτηριστικό ότι με την εμφάνιση της κρίσης στη Ρωσία, οι πρόεδροι της Λευκορωσίας και του Καζακστάν έσπευσαν στο Κίεβο να πιέσουν για κάποια διευθέτηση, ώστε να εκτονωθεί η κρίση–, τους BRICS και την Οικονομική Συνεργασία της Σαγκάης. Χαρακτηριστικές είναι οι πρόσφατες συμφωνίες με την Ινδία για την αγορά 12 πυρηνικών αντιδραστήρων και τη συμπαραγωγή στρατιωτικών ελικοπτέρων και με την Κίνα για την παροχή ευνοϊκών δανείων και επενδύσεων σε υποδομές. Τέλος, η συμφωνία με την Τουρκία για την κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου, που θα φτάνει στα σύνορα με την Ελλάδα, παρακάμπτοντας την Ουκρανία, σε αντικατάσταση του South Stream (που θα πήγαινε στη Βουλγαρία και μέσω αυτής σε Σλοβακία, Αυστρία, Ουγγαρία, Ιταλία, Σερβία), επειδή η βουλγαρική κυβέρνηση κάτω από την πίεση των ΗΠΑ και Ε.Ε. οδηγήθηκε στη διακοπή των εργασιών του South Stream, προκειμένου να μην χάσει η Ουκρανία τα προνόμια μιας χώρας transit για το ρώσικο φυσικό αέριο. Η Ρωσία προσπαθεί με κάθε τρόπο στον ανταγωνισμό της με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να αξιοποιήσει τα ρήγματα που εμφανίζονται, για να προωθήσει τα συμφέροντά της. Έτσι παρέκαμψε την Ουκρανία και τη Βουλγαρία και συνεργάστηκε με την Τουρκία, που αποτελεί πονοκέφαλο για τους ιμπεριαλιστές και ειδικά τους αμερικάνους. Επομένως, η κρίση σε Ουκρανία και Ρωσία βαθαίνει τη ρήξη, παρότι υπάρχουν πολλές φωνές στη Δύση και ιδιαίτερα στην Ευρώπη που φοβούνται την προοπτική ενός οικονομικού ντόμιμου και μιας αποσταθεροποίησης στα σύνορα μιας δημοσιονομικά δοκιμαζόμενης Ευρώπης. Γερμανοί επιχειρηματίες βλέπουν τα σημάδια της ρωσικής οικονομικής κρίσης ν’ αποτυπώνονται ανάγλυφα στον κύκλο εργασιών τους και αμφισβητούν ανοιχτά την ορθότητα των κυρώσεων που έχει επιβάλει η Ε.Ε. σε βάρος της Ρωσίας, προειδοποιώντας ότι δεν είναι συμφέρον να βρεθεί η κατάσταση εκτός ελέγχου. Οι ΗΠΑ όμως πιέζουν για την πλήρη απαγόρευση της Ε.Ε. απ’ τη Ρωσία –και επιδι-

ώκουν την υποταγή της στη διατλαντική συμμαχία–, πράγμα που φαίνεται χαρακτηριστικά στο θέμα των αγωγών, όπου οι ΗΠΑ προωθούν τη λύση κατασκευής και μεταφόρτωσης σταθμού υδροποιημένου φυσικού αερίου στο νησί Κρικ της Κροατίας. Η προώθηση θα γίνεται με τάνκερ που θα μεταφέρουν το αέριο από τις ΗΠΑ, το Κατάρ και την Αλγερία! Καταλαβαίνει κανείς τι οικονομικά συμφέροντα παίζονται στην Ουκρανία.

Σε ό,τι αφορά τα γεωστρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ και των δυτικών ιμπεριαλιστών, η επέκταση του ΝΑΤΟ στα σύνορα με τη Ρωσία αποτελεί τον πρώτο στόχο, αφού μαζί με τις χώρες της Βαλτικής ολοκληρώνει την περικύκλωση της Ρωσίας, τουλάχιστον απ’ την πλευρά της Ευρώπης. Το Κίεβο προχώρησε –παράλληλα με τις λεγόμενες συνομιλίες του Μινσκ– σε δύο πολύ σημαντικές αποφάσεις της Ράντα (450 έδρες). Με ψήφους 303 υπέρ και μόλις 8 κατά, η Ράντα επικύρωσε την **άρση του καθεστώτος «αδέσμευτης χώρας»** για την Ουκρανία, πράγμα που ανοίγει διάπλατα την πόρτα της ένταξης στο ΝΑΤΟ. Παράλληλα ψήφισε την **απαγόρευση της συμμετοχής στην Ευρασιατική Ένωση!** Είναι φανερό λοιπόν ότι οι συνομιλίες του Μινσκ θα αποτελέσουν ένα ακόμα «διπλωματικό» ναυάγιο. Βέβαια, ο Ποροσένκο έχει μεταθέσει για το 2020 τη διενέργεια σχετικού δημοψηφίσματος για ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, αλλά αυτό αποτελεί απλά προσπάθεια να κερδηθεί χρόνος για μια οικονομική κυρίως σταθεροποίηση με προσανατολισμό τη Δύση.

Η απάντηση της Ρωσίας ήταν βέβαια άμεση, παρά την κρίση και τις πιέσεις που ασκεί αυτή στην ηγεσία Πούτιν. Το νέο στρατιωτικό δόγμα της Ρωσίας, που υπέγραψε στις 26/12 ο Πούτιν, χαρακτηρίζει ως βασικό εξωτερικό κίνδυνο την «επέκταση των στρατιωτικών δυνατοτήτων του ΝΑΤΟ», θεωρώντας ότι το ΝΑΤΟ μετατρέπεται στην Ουκρανία σε «πρώτη γραμμή αντιπαράθεσης» και προειδοποιώντας πως θα διακόψει «κάθε διάλογο» με τη συμμαχία αλλά και το Κίεβο, αν η ουκρανική απειλή για άρση της ουδετερότητας και ένταξη στο ΝΑΤΟ γίνει πραγματικότητα. Είμαστε δηλαδή κοντά σ’ έναν δεύτερο, ψυχρό πόλεμο και φυσικά με νέα κούρσα εξοπλισμών, που αναγνωρίζεται πλέον και επίσημα από το Κρεμλίνο με το νέο στρατιωτικό δόγμα του.

Επομένως, οι εξελίξεις στο Ντονμπάς, η νίκη των αντιφασιστών και μάλιστα με όσο το δυνατόν λιγότερη βοήθεια από τους ρώσους ιμπεριαλιστές, ώστε να διατηρηθεί η ανεξαρτησία τους, η επέκταση της εξέγερσης στις περιοχές του Χαρκόβου και της Οδησσού με τις μάζες των εργαζομένων, στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος, αποτελούν κομβικά σημεία για την παγκόσμια ταξική πάλη. Επομένως απαιτείται και η ενίσχυση από το προλεταριάτο και ιδιαίτερα της Ευρώπης στους αντάρτες του Ντονμπάς, αφού η νίκη τους θα διευκολύνει την παγκόσμια ταξική πάλη.

Κ.Δ.

ΒΕΛΓΙΟ

Παρέλυσε η χώρα από την ιστορική γενική απεργία

Στις 15 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε με τεράστια επιτυχία η 24ωρη γενική απεργία στο Βέλγιο. Ήταν η μεγαλύτερη απεργία εδώ και 20 χρόνια και οργανώθηκε από ένα μέτωπο των τριών μεγαλύτερων εργατικών συνμοσπονδιών FGTB (σοσιαλιστική), CSC (χριστιανική), CGSLB (φιλελεύθερη) ενάντια στα μέτρα λιτότητας που θέλει να εφαρμόσει η νεοσύστατη δεξιά κυβέρνηση συνασπισμού.

Η απεργία είχε τόσο μεγάλη επιτυχία που κυριολεκτικά παρέλυσε η χώρα τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα. Κανένα μέσο μαζικής μεταφοράς δεν κινήθηκε, καμία αεροπορική πτήση δεν πραγματοποιήθηκε και κανένα πλοίο δεν απέπλευσε. Τα νοσοκομεία λειτούργησαν με προσωπικό ασφαλείας μόνο για επείγοντα περιστατικά. Οι τράπεζες, τα σχολεία, οι παιδικοί σταθμοί, οι δημόσιες υπηρεσίες, ακόμη και οι φυλακές, παρέμειναν κλειστά. Οι επιχειρήσεις σε εμπόριο και βιομηχανία επίσης δεν λειτούργησαν. Οι απεργοί, με την ενίσχυση φοιτητών και νεολαίας, έφτιαξαν απεργιακές φρουρές και οδοφράγματα, από τις 5 το πρωί, ώστε να εμποδίσουν την κυκλοφορία των απεργοσπαστών και της αστυνομίας.

Στην απεργία συμμετείχαν και οι δημοσιογράφοι και γι' αυτό δεν λειτούργησαν οι ραδιοφωνικοί σταθμοί και δεν κυκλοφόρησαν εφημερίδες. Η Συνδικαλιστική Ένωση των Δικαστών δήλωσε επίσης συμμετοχή, καταγγέλλοντας ότι κινδυνεύουν οι δημόσιες υπηρεσίες.

Η απεργία της 15ης Δεκέμβρη ήταν κορύφωση ενός σχεδίου δράσης, δηλαδή περιφερειακών εκ περιτροπής απεργιών που πραγματοποιήθηκαν στις 24/11, 1/12 και 8/12. Η ανακοίνωση του σχεδίου έγινε με την ανακοίνωση του σχηματισμού κυβέρνησης στις 11 Οκτώβρη και η πρώτη δράση που οργανώθηκε ήταν η τεράστια διαδήλωση στις Βρυξέλλες στις 6 Νοέμβρη (130.000 διαδηλωτές), κατά την οποία έγιναν συγκρούσεις με την αστυνομία, με 30 συλλήψεις και 50 τραυματισμούς.

Η κυβέρνηση σχηματίστηκε τέσσερις μήνες μετά τις εκλογές, με τα κόμματα που την αποτελούν να συμφωνούν σε μια πλατφόρμα μέτρων σκληρής λιτότητας. Η έκπληξη ήταν ότι, μετά από 25 χρόνια συμμετοχής του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος σε όλες τις κυβερνήσεις, αυτή είναι η πρώτη φορά που σχηματίζεται κυβέρνηση μόνο από δεξιά και ακροδεξιά κόμματα. Το γαλλόφωνο Φιλελεύθερο Κόμμα, με την υποστήριξη του Παλατιού, συμμαχούσε με το φλαμανδικό Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα, τους φλαμανδούς φιλελεύθερους και το NVA (φλαμανδικό εθνικιστικό κόμμα, που έβαλε στην άκρη την αποσχιστική πολιτική του με αντάλλαγμα την εφαρμογή μιας ατζέντας σκληρών νεοφιλελεύθερων μέτρων). Ο ηγέτης του NVA, Μπαρτ ντε Βέ-

βερ, έχει δηλώσει ανοιχτά ότι αποτελεί τον πολιτικό βραχίονα της VOKA, της ένωσης των εργοδοτών της Φλάνδρας, και παρότι δεν έχει κάποια υπουργική θέση στην κυβέρνηση, δίνει ωστόσο τις γενικές κατευθύνσεις της πολιτικής της.

Η κυβέρνηση υπηρετεί τα συμφέροντα των αφεντικών και τα μέτρα, ύψους 11 δις ευρώ, περιλαμβάνουν περικοπές στα σχολεία, στα νοσοκομεία, σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες, στα επιδόματα πρόνοιας. Αυξάνονται τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 65 στα 67 έτη και η αναπροσαρμογή των μισθών σύμφωνα με τον τιμάριθμο παγώνει. Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση επιχειρεί να θέσει στο περιθώριο τα ισχυρά βέλγικα συνδικάτα με την άρνησή της να συνομιλήσει μαζί τους.

Τα συνδικάτα απάντησαν με το σχέδιο δράσης που προαναφέραμε, ενώ από τη νέα χρονιά σχεδιάζουν και νέες κινητοποιήσεις. Τέσσερα ήταν τα αιτήματα που ανέδειξαν: τη διατήρηση και αύξηση της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων με διαπραγματεύσεις, την ομοσπονδιακή κοινωνική ασφάλιση, τις επενδύσεις σε δημόσια έργα που θα στηρίζουν τη μακροχρόνια εργασία, τη δικαιοσύνη στη φορολογία. Αφήνουν έξω την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και τα μέτρα που πήραν οι προηγούμενες κυβερνήσεις των σοσιαλδημοκρατών.

Αυτό που αντιλαμβάνεται η πλειοψηφία της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων είναι ότι πηγαίνουν προς μια μετωπική σύγκρουση με την κυβέρνηση, η οποία είναι αδιάλλακτη και δεν δέχεται καμία αλλαγή στο πρόγραμμά της, ακόμα και ανώδυνη, για να μην προσβληθεί το κύρος της. Για την ανατροπή όμως αυτής της πολιτικής δεν αρκεί το σχέδιο δράσης, ούτε ακόμα μερικές απεργίες.

Τα βέλγικα συνδικάτα, αν και ισχυρά, δεν κάνουν καμία δουλειά για την πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση της εργατικής τάξης. Η ηγεσία τους είναι γραφειοκρατικοποιημένη. Το σχέδιο δράσης που εφάρμοσαν έγινε κάτω από την πίεση των εργαζομένων. Το Βέλγικο Εργατικό Κόμμα, που βρίσκεται στα αριστερά της σοσιαλδημοκρατίας και που κατάφερε να κερδίσει δύο έδρες στο κοινοβούλιο, ακολουθεί έναν δρόμο απομονωτισμού, θεωρώντας πως πρωταρχικό του καθήκον είναι η οικοδόμηση του κόμματος, την οποία βλέπει αποκομμένη από την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος και τους αγώνες.

Για να δοθεί η σύγκρουση με νίκη για την εργατική τάξη χρειάζεται ένα αντικαπιταλιστικό σχέδιο και μια ηγεσία που να το επεξεργαστεί και να το εφαρμόσει, χρειάζεται ένα σχέδιο για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Προς το παρόν, δεν φαίνεται να υπάρχει κάποια δύναμη να αναπτύξει.

■ *Μαρία Δραγούτα*

στον κόσμο...

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Πάνω από 100.000 άνθρωποι παρέλυσαν το Δουβλίνο, στις 10 Δεκέμβρη, διαδηλώνοντας ενάντια στη χρέωση του νερού. Με σύνθημα «Δεν πληρώνουμε», απέκλεισαν το ιρλανδικό κοινοβούλιο και άλλα κυβερνητικά κτήρια για πολλές ώρες. Η διαδήλωση οργανώθηκε από τη συλλογικότητα "Right2Water" («Δικαίωμα στο Νερό») και ήταν η τρίτη μέσα στον Δεκέμβρη. Συμμετείχαν δεκάδες συνδικάτα και πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς.

Η εισαγωγή χρεώσεων από τη νεοϊδρυθείσα κρατική εταιρεία "Irish Water" («Ιρλανδικό Νερό») έχει φουντώσει τη δυσαρέσκεια και την οργή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, μετά από χρόνια μνημονιακής λιτότητας και περικοπών. Το κόστος του νερού, σε μια χώρα όπου ρέει άφθονο, καλύπτεται ήδη επαρκώς από τη φορολογία, όμως οι χρεώσεις που θα επιβαρύνουν κάθε νοικοκυριό με 300-500 ευρώ το χρόνο αποσκοπούν στη δέσμευση των εσόδων της "Irish Water" για την αποπληρωμή του δανείου ΕΕ-ΔΝΤ του 2010.

Η κυβέρνηση αμετανόητη επιμένει. Σε δηλώσεις του λίγο πριν τη διαδήλωση, ο υπεύθυνος για τις αυξήσεις, υπουργός Περιβάλλοντος Άλαν Κέλι, επέμεινε πως θα επιβληθούν. Ο υπουργός Υγείας δήλωσε «ενοχλημένος» που κάποιοι άνθρωποι διαμαρτύρονται για μια αύξηση τριών ευρώ την εβδομάδα και δέχτηκε σκληρή κριτική στο κοινοβούλιο από εκπρόσωπο του Σιν Φέιν.

Τα μέλη του "Right2Water" σχεδιάζουν να αναβαθμίσουν τον αγώνα τους προετοιμάζοντας νέα πανεθνική ημέρα δράσης, με διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις στις 31 Γενάρη.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ανησυχία προκαλεί η εξάπλωση του κρυφοφασιστικού μορφώματος "PEGIDA" («Πατριώτες Ευρωπαίοι ενάντια στην ισλαμοποίηση της Δύσης»). Το PEGIDA «γεννήθηκε» στη Δρέσδη, όμως έχει μιμητές και σε άλλες πόλεις, χωρίς προς το παρόν την ίδια επιτυχία. Κύριο αίτημά του είναι να υπάρξουν αυστηρότερα μέτρα για τη μετανάστευση. Οι ηγέτες της οργάνωσης υποστηρίζουν ότι δεν είναι Ναζί, αλλά «πατριώτες», που ανησυχούν για την «αλλοίωση» της χριστιανικής κληρονομιάς και παράδοσης. Παρόλα αυτά, οι θέσεις και τα συνθήματά τους είναι επικίνδυνα και βέβαια είναι και η συμμετοχή νεοנazi στην ηγεσία τους.

Το PEGIDA πραγματοποίησε στις 22 Δεκέμβρη συγκέντρωση στη Δρέσδη, τη μεγαλύτερη (περίπου 17.000 συμμετέχοντες) από την πρώτη εμφάνισή του τον Οκτώβρη, όπου μετρούσε μερικές εκατοντάδες. Οργανώθηκε όμως και αντιδιαδήλωση, με συμμετοχή περίπου 4.500 αντιφασιστών. Οι «κλώνοι» του PEGIDA πραγματοποίησαν κι άλλες συγκεντρώσεις, όπως στη Βόννη, όπου υπήρξαν συγκρούσεις με αντιφασίστες διαδηλωτές. Αντιδιαδηλώσεις πάντως έγιναν σε όλη τη χώρα, με τη μεγαλύτερη στο Μόναχο, όπου 15.000 άνθρωποι βροντοφώναξαν ότι «οι μετανάστες είναι καλοδεχούμενοι».

Η ανάπτυξη του PEGIDA είναι αποτέλεσμα της πολιτικής της ΕΕ και της γερμανικής κυβέρνησης, που έχει μετατρέψει σε πεδίο μαχών όλη την περιφέρειά της (ΝΑ Μεσόγειος, Μέση Ανατολή, Αφρική), που ενισχύει τους ακραίους ισλαμιστές ενάντια στην άνοδο του εργατικού και λαϊκού κινήματος στις ίδιες αυτές χώρες, που δικαιολογεί την καταστροφή των λαών του νότου της ΕΕ. Είναι η ίδια κυβέρνηση που διαλαλεί την «τεμπελιά των νότιων που πληρώνει ο γερμανός φορολογούμενος», που έχει μετατρέψει τα σύνορα της ΕΕ σε ζώνη λειτουργίας στρατοπέδων συγκέντρωσης, που υποκίνησε και υποστηρίζει τους φασίστες του Κιέβου και αποθρασύνει κάθε είδους φασίστες. Τα απανωτά μικρά «μνημόνια» που εφαρμόζονται εδώ και μια δεκαετία στους γερμανούς εργαζόμενους είναι η πραγματική αιτία της δυστυχίας τους και σε αυτούς που τα επέβαλαν πρέπει να ψάξουν τον εχθρό και, ενωμένοι με τα ταξικά τους αδέρφια από όποια χώρα και αν προέρχονται, να τον τσακίσουν.

ΙΤΑΛΙΑ

Η κοινωνική σύγκρουση κλιμακώνεται

Η Ιταλία βυθίζεται σε όλο και μεγαλύτερη κρίση. Το δημόσιο χρέος εκτοξεύτηκε στο 135% του ΑΕΠ, η οικονομία συρρικνώθηκε κατά 1,9% το 2013, ενώ η φετινή «ανάπτυξη» δεν αναμένεται να ξεκολλήσει από το αναμικρό 0,1-0,2%. Μοιραία, η ανεργία έφτασε στο 13,2% και στο εφιαλτικό 43% στους νέους.

Μέσα σε τρία χρόνια, κατέρρευσαν διαδοχικά η δεξιά κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι, η δοτή κυβέρνηση «τεχνοκρατών» του τραπέζιτη Μόντι και η κυβέρνηση συνεργασίας του Λέτα. Στις αρχές του 2014 τη σκυτάλη παρέλαβε ο Ματέο Ρέντζι, με αποστολή να ολοκληρώσει την ακραία νεοφιλελεύθερη μετάλλαξη του Δημοκρατικού Κόμματος (πολιτικό απόγονο του πάλαι ποτέ πανίσχυρου ΚΚ Ιταλίας) και να περάσει τα μέτρα που είναι απαραίτητα για τη σωτηρία του ιταλικού καπιταλισμού. Η πρώτη επίθεση εκδηλώθηκε στο χώρο της παιδείας. Το «Καλό Σχολείο» του Ρέντζι περιλαμβάνει «αυτόνομες» σχολικές μονάδες, που θα πρέπει να φροντίζουν οι ίδιες για τη χρηματοδότησή τους, διευθυντές-μάντζερ που θα καταρτίζουν τους προϋπολογισμούς των σχολείων και θα επιλέγουν τους εκπαιδευτικούς, επέκταση της δουλκικής «μαθητείας» στην επαγγελματική εκπαίδευση, σκληρή αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών με άμεση επίπτωση στον μισθό τους, έμφαση στις «δεξιότητες» σε βάρος της πραγματικής γνώσης. Η κυβέρνηση επίσης υποσχέθηκε την απορρόφηση σε μόνιμες θέσεις περίπου 150.000 αναπληρωτών εκπαιδευτικών, όμως από το 2016 οι όποιοι διορισμοί θα γίνονται αποκλειστικά μέσω διαγωνισμού. Το επόμενο «χτύπημα» αφορά την κατάργηση της προστασίας των εργαζομένων, καθώς προβλεπόταν ότι ο εργοδότης θα έπρεπε να παρέχει πολύ συγκεκριμένη αιτιολογία για κάθε απόλυση. Σύμφωνα με τον νόμο που ψηφίστηκε πρόσφατα (τον λεγόμενο Jobs Act), αρκεί μια επιχειρήση να επικαλεστεί «οικονομικές δυσκολίες» για τις απολύσεις ώστε να είναι θωρακισμένη απέναντι σε δικαστικές διεκδικήσεις για επαναπρόσληψη. Φυσικά, λαμβάνονται και άλλα μέτρα, όπως το πάγωμα (για πέμπτη συνεχή χρονιά) των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, περιορισμός των συνδικαλιστικών αδειών, μείωση των εργοδοτικών εισφορών.

Η κλιμάκωση της κρίσης και της νεοφιλελεύθερης επίθεσης οδήγησαν σε σημαντική αναζωογόνηση του εργατικού και νεολαϊστικού κινήματος, που βρίσκονταν σε τέλμα για αρκετά χρόνια. Η πρώτη μεγάλη κινητοποίηση έγινε από τη νεολαία στις 10 Οκτώβρη, με δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και μαθητές να διαδηλώνουν ενάντια στην εκπαιδευτική «μεταρρύθμιση» του Ρέντζι. Στις επόμενες εβδομάδες έγιναν μαζικές συνελεύσεις και χιλιάδες καταλήψεις σχολείων και σχολών σε ολόκληρη την Ιταλία. Τη σκυτάλη πήρε το εργατικό κίνημα, με επικεφαλής την αριστερή συνδικαλιστική συνομοσπονδία CGIL. Στις 25 Οκτώβρη, οργανώθηκε η μεγαλύτερη εργατική κινητοποίηση των τελευταίων δεκαετιών, με διαδηλώσεις σε εκατοντάδες πόλεις, συνολικό όγκο διαδηλωτών πάνω από ένα εκατομμύριο και συγκρούσεις με την αστυνομία. Βασικό αίτημα ήταν η απόσυρση του Jobs Act. Η ταραχή που προκλήθηκε στην κυβέρνηση ήταν τέτοια, ώστε στελέχη της κατηγορούσαν τη Σουζάνα Καμούσο, γενική γραμματέα της CGIL, για εικονικές εγγραφές στα σωματεία και ...πληρωμένους διαδηλωτές(!). Ο Ρέντζι αποφάσισε να συντρίψει τη CGIL, παρότι η ηγεσία της κάθε άλλο παρά ριζοσπαστική είναι. Έτσι, στοχοποίησε το με-

γαλύτερο και μαχητικότερο συνδικάτο της, τη FIOM (εργάτες μετάλλου) και στις 30/10 οι δυνάμεις καταστολής χτύπησαν βάρβαρα και εντελώς αναίτια ειρηνική διαδήλωση της FIOM ενάντια στο κλείσιμο χαλυβουργίας στην πόλη Τέρνι από το γερμανικό τραστ ThyssenKrupp και την απόλυση 550 εργατών. Παρόλα αυτά, στις 14 Νοέμβρη οργανώθηκε νέα μεγάλη πανεθνική κινητοποίηση, από τη FIOM, τα συνδικάτα βάσης COBAS, συλλογικότητες των επισφαλώς εργαζομένων, κοινωνικά κέντρα και ενώσεις φοιτητών και μαθητών. Οι ίδιες δυνάμεις, με δυναμική παρουσία μαθητών που συνέχιζαν τις καταλήψεις των σχολείων τους, συγκρούστηκαν ξανά με την αστυνομία έξω από το κτήριο της Γερουσίας στις 4 Δεκέμβρη, ημέρα ψήφισης του Jobs Act. Η πίεση προς τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία ήταν πλέον αφόρητη και έτσι η CGIL και η κεντρικά συνομοσπονδία UIL συμφώνησαν σε κοινή οχτώρη στάση εργασίας για τις 12 Δεκέμβρη. Η συμμετοχή στην απεργία έφτασε το 70% και πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις σε 54 πόλεις, με νέες συγκρούσεις σε Μιλάνο και Τορίνο. Ωστόσο, το κίνημα δεν κατάφερε να αποτρέψει την ψήφιση του Jobs Act ή του προϋπολογισμού.

Η κατάσταση όμως κάθε άλλο παρά ρόδινη είναι για τον Ρέντζι. Η πίεση από Βερολίνο και Βρυξέλλες για νέα μέτρα είναι διαρκής και το Eurogroup στις 8/12 προειδοποίησε την Ιταλία (μαζί με Γαλλία, Ισπανία, Αυστρία, Πορτογαλία, Βέλγιο και Μάλτα) ότι κινδυνεύει να «παραβιάσει» το Σύμφωνο Σταθερότητας της ΕΕ. Ο ιταλικός προϋπολογισμός θα πρέπει να περάσει από την έγκριση της Κομισιόν τον Μάρτη και γίνεται λόγος για νέα μέτρα ύψους 4,8 δις. Η ιταλική αστική τάξη, αρκετά ισχυρή και με σημαντική παραγωγική βάση, βλέποντας την ανταγωνιστικότητά της να καταρρέει λόγω και της πρόσδεσης στο «σκληρό» ευρώ, δείχνει όλο και λιγότερο πρόθυμη να υπακούσει στις γερμανικές επιταγές. Πολλά κομμάτια της, που εκφράζονται από ακροδεξιά κόμματα όπως η Λέγκα του Βορρά αλλά και μεγάλο μέρος του κόμματος του Μπερλουσκόνι, επιδιώκουν την επιστροφή στη λιρέτα. Ενάντια στο ευρώ τάσσεται και το 47% του ιταλικού λαού, το μεγαλύτερο ποσοστό στην ευρωζώνη. Από την πλευρά του ο Ρέντζι, κάτω από την πίεση του κινήματος, των «ευρωσκεπτικιστών» και της «αριστερής» πτέρυγας του κόμματός του, αναγκάζεται σε κάποιες παραχωρήσεις, όπως η θέσπιση φοροελαφρύνσεων για χαμηλά εισοδήματα και η παροχή επιδομάτων σε φτωχές οικογένειες.

Οι συνθήκες που διαμορφώνονται παρέχουν σημαντικές ευκαιρίες και προοπτικές για το κίνημα. Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η χρόνια διαλυτική κατάσταση στην αριστερά, αποτέλεσμα της προδοτικής πολιτικής της Κομμουνιστικής Επανάδρυσης και άλλων ρεφορμιστικών δυνάμεων, που συμμετείχαν σε νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις. Έτσι, από την οργή των μαζών επωφελείται το Κίνημα Πέντε Αστέρων του Μπέπε Γκρίλο, που παίρνει καθαρή θέση ενάντια στο ευρώ, υιοθετεί όμως και ρατσιστικές απόψεις. Οι μικρές δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς καλούνται να συμβάλουν στην οικοδόμηση ενός ισχυρού αγωνιστικού μετώπου των εργαζομένων και της νεολαίας, που θα επεξεργαστεί ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και θα προχωρήσει και θα εμβαθύνει τις μέχρι τώρα ελπιδοφόρες κινητοποιήσεις.

■ Γιάννης Χαλάς

Νόμος-Φίμωτρο για τους αγώνες στην Ισπανία

Το πρώτο δεκαήμερο του Δεκεμβρίου, το δεξιό Λαϊκό Κόμμα, εκμεταλλευόμενο την απόλυτη κοινοβουλευτική του πλειοψηφία, πέρασε από το Ισπανικό Κογκρέσο τον νέο «Οργανικό Νόμο για την Ασφάλεια των Πολιτών», γνωστό πια ως Νόμος-Φίμωτρο (Ley Mordaza), παρά τις αντιδράσεις σύσσωμης της αντιπολίτευσης και του 82% της κοινής γνώμης της Ισπανίας, σύμφωνα με σχετικές δημοσκοπήσεις. Αξίζει να σημειωθεί πως ο νόμος κατατέθηκε με τον χαρακτήρα «Οργανικός», κάτι που σημαίνει την αναγκαιότητα ομοφωνίας από το Κογκρέσο στην κύρωσή του.

Ο νόμος, που θυμίζει τον Νόμο περί Δημοσίας Τάξεως του 1959 επί Φράνκο, στοχεύει ξεκάθαρα στην τρομοκράτηση κάθε μορφής εργατικών αγώνων, μιας και περιγράφει λεπτομερώς τις πλέον συνήθεις πρακτικές και μορφές αγώνα που έχουν εκδηλωθεί στην Ισπανία, από την περίοδο των Αγανακτισμένων έως τις δράσεις της Πλατφόρμας για τα Ενυπόθηκα Δάνεια. Μεταξύ άλλων, πράξεις όπως η διαδήλωση μπροστά στη Βουλή, τη Γερουσία ή τα Αυτόνομα Περιφερειακά Κοινοβούλια, η κατάληψη δημόσιου χώρου, η κατάληψη ξένης ιδιοκτησίας, η αναρρίχηση σε κτήρια ή μνημεία(!), η έλλειψη σεβασμού προς τις κρατικές δυνάμεις ασφαλείας, η καταγραφή οποιασδήποτε πράξης της αστυνομίας, καθώς και η διάδοση τέτοιων καταγραφών μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα, επισύρουν πρόστιμο από 600 έως 3.000 ευρώ.

Ο νόμος εισάγει και 28 νέα αδικήματα, στοχεύοντας κατευθείαν ενάντια στο δικαίωμα της διαδήλωσης και της συνάθροισης. Αφαιρεί από τους πολίτες το δικαίωμα της δημόσιας δικαστικής ακρόασης, μετατρέποντας 11 πλημμελήματα του Ποινικού Κώδικα σε διοικητικές κυρώσεις, κάτι που σημαίνει πως από εδώ και πέρα μόνο η αστυνομία ως εκτελεστικός φορέας θα αποφασίζει εάν μια πράξη επισύρει κυρώσεις, επιβάλλοντας δηλαδή πρόστιμα ουσιαστικά όποτε θελήσει. Επίσης, αφαιρείται το δικαίωμα ασύλου από μετανάστες, επιτρέποντας τις «εν θερμώ απελάσεις» στα σύνορα των ισπανικών πόλεων Θέουτα και Μελίγια, που βρίσκονται σε αφρικανικό έδαφος, στις βόρειες ακτές του Μαρόκο.

Ο Νόμος-Φίμωτρο ολοκληρώνεται με την προσθήκη 90 νέων τροποποιήσεων, που αλλάζουν ριζικά την ποινική αντιμετώπιση των αδικημάτων που σχετίζονται με «τρομοκρατία». Πλέον θα διώκεται ακόμα και η πρόθεση για τρομοκρατικές ενέργειες και καταργείται η προϋπόθεση της συμμετοχής σε ένοπλη ομάδα για τη στοιχειοθέτηση αδικήματος. Ως επιστέγασμα η κυβέρνηση ετοιμάζει και νέο Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, που θα επιτρέπει στον υπουργό Εσωτερικών να διατάζει τηλεφωνικές υποκλοπές χωρίς δικαστική άδεια, με μόνη δικαιολογία τις νεφελώδεις «σοβαρές περιστάσεις».

Σύμφωνα με πρόσφατες δημοσκοπήσεις, οι ανησυχίες του ισπανικού λαού δεν περιστρέφονται γύρω από τα θέματα της ασφάλειας του πολίτη ή της τρομοκρατίας (παρά τη βαριά σκιά των βομβιστικών επιθέσεων της Αλ Κάιντα στο μετρό της Μαδρίτης και τη δράση της ETA), αλλά από θέματα όπως η ανεργία, η φτώχεια, η ανέχεια, οι εξώσεις και η διαφθορά. Παρόλα αυτά, ο αριθμός των διαδηλώσεων έχει μειωθεί το 2014 κατά 40%, λόγω και της εκλογικής ανόδου του Podemos, που καλλιεργεί μια προσδοκία ανακούφισης από το Λαϊκό και το Σοσιαλιστικό Κόμμα μέσα από τις επερχόμενες εκλογές του Μαΐου (νομαρχιακές) και του Νοεμβρίου (βουλευτικές) του 2015. Μέσα σε αυτό το κλίμα, η κυβέρνηση Ραχόι θα χρησιμοποιήσει τον Νόμο-Φίμωτρο όσο πιο αυταρχικά μπορεί, με τα παπαγαλάκια της την ίδια ώρα να διατυμπανίζουν πως η κρίση για την Ισπανία είναι παρελθόν και πως η ισπανική οικονομία πλέει σε πελάγη ανάπτυξης και ευμάρειας.

Δολοφονία παλαιστίνιου υπουργού Εντείνεται η αποδοκιμασία του Ισραήλ

Η άγρια δολοφονία του υπουργού της Παλαιστινιακής Αρχής Ζιαντ Αμπού Έιν, μέλους του Επαναστατικού Συμβουλίου της Φατάχ, έγινε στη διάρκεια ειρηνικής διαμαρτυρίας στη Δυτική Όχθη, σε παλαιστινιακά εδάφη που πρόσφατα είχαν αρπάξει οι Ισραηλινοί επεκτείνοντας τους παράνομους εποικισμούς τους. Κατά τη συνήθη πρακτική των ισραηλινών δυνάμεων ασφαλείας, η διαμαρτυρία των 300 περίπου Παλαιστίνιων, που δεν πέταξαν ούτε πέτρα, αντιμετωπίστηκε με βία και δακρυγόνα. Οι γροθιές στο στήθος, τα χημικά και το γράπωμα απ' το λαϊκό οδηγούσαν στο θάνατο του Ζιαντ (μπροστά στις κάμερες των διεθνών ΜΜΕ), ενός μαχητή της Ιντιφάντα, που είχε περάσει 13 χρόνια σε αμερικάνικες και ισραηλινές φυλακές.

Το συγκεκριμένο γεγονός ήρθε να προστεθεί στο μπαράζ προκλήσεων όπου έχει επιδοθεί η κυβέρνηση Νετανιάχου, ιδίως το τελευταίο τρίμηνο, με πιο πρόσφατα επεισόδια την καταπάτηση από εβραίους εξτρεμιστές της ιερής για τους μουσουλμάνους Πλατείας των Τζαμιών, την ανακοίνωση νέων εποικισμών στην Ανατολική Ιερουσαλήμη και την ψήφιση νομοσχεδίου συνταγματικού χαρακτήρα, που καθιερώνει τον εβραϊκό χαρακτήρα του ισραηλινού κράτους και θεωρεί το 21% των Αράβων πολιτών του πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Αμέσως μετά, αποπέμφθηκαν από την κυβέρνηση οι δύο «κεντρικοί» υπουργοί Πιάρ Λαπίντ και Τζίπνι Λίβνι, που συμμετείχαν με τα κόμματά τους στον κυβερνητικό συνασπισμό, αλλά κατέκριναν την ακραία πολιτική του Νετανιάχου. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τη διάλυση της κυβέρνησης και τον ορισμό εκλογών

στις 17 Μάρτη.

Ο Νετανιάχου φανερά στοχεύει να εκμεταλλευτεί το έντονο αντιπαλαιστινιακό αίσθημα που έχει καλλιεργηθεί στον εβραϊκό πληθυσμό, να ανεβάσει τα εκλογικά ποσοστά του κόμματός του και να δημιουργήσει ένα νέο κυβερνητικό συνασπισμό σε συνεργασία με τα πιο ακροδεξιά κόμματα, να προχωρήσει ανενόχλητος την εθνοκάθαρση και εκπατρισμό των Παλαιστίνιων, που ήδη εφαρμόζει. Έχει ήδη κατατεθεί για ψήφιση μετά τις εκλογές νομοσχέδιο που προβλέπει την άρση υπηκοότητας και απέλαση των Παλαιστίνιων κατοίκων του Ισραήλ, που θα καταδικάζονται για «υποστήριξη της τρομοκρατίας».

Ωστόσο, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, η επανεκλογή του Λικούντ στην πρώτη θέση δεν είναι καθόλου σίγουρη, καθώς στα ίδια ποσοστά κινείται το Εργατικό Κόμμα, που προχώρησε σε συνασπισμό με το Χαντούα (της Τζίπι Λίβνι), ενώ το ακροδεξιό κόμμα του Λίμπερμαν, στη συνεργασία του οποίου προσβλέπει ο Νετανιάχου ταλανίζεται από τη συμμετοχή 24 στελεχών του σε σκάνδαλο διαφθοράς, που ξέσπασε πρόσφατα.

Αυτή η εξόφθαλμα μονομερής πολιτική, που δεν υπολογίζει όχι μόνο καμιά ηθική και κανένα δίκαιο, αλλά ούτε τις εξαιρετικά εύθραυστες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στην Εγγύ και Μέση Ανατολή, δεν θα μπορούσε να συνεχίσει να γίνεται ανεκτή ούτε κι από τους ιμπεριαλιστές.

Δεν είναι τυχαία η χρονική στιγμή αναγνώρισης του Παλαιστινιακού Κράτους από τη Σουηδία, την πρώτη δυτικοευρωπαϊκή χώρα που προχωράει σ' αυτή την κίνηση, ούτε τα ψηφίσματα των κοινοβουλίων της

Βρετανίας, της Γαλλίας, της Ισπανίας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας και του Λουξεμβούργου που ακολούθησαν και καλούν τις κυβερνήσεις τους να πράξουν το ίδιο. Δεν αποτελεί σύμπτωση η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ε.Ε. να αφαιρέσει τη Χαμάς από τον κατάλογο των οργανώσεων που υποστηρίζουν την τρομοκρατία. Μπορεί να μην ήταν «πολιτική» αλλά «νομική» απόφαση (κρίθηκε λάθος η διαδικασία που ακολουθήθηκε), μπορεί η Χαμάς να μην «αποχαρακτηρίστηκε» επισήμως και τα περιουσιακά στοιχεία της να παραμένουν παγωμένα, αλλά η πίεση που ασκείται στο Ισραήλ είναι μεγάλη. Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για καταρχήν αναγνώριση του Παλαιστινιακού Κράτους, παρόλο που, στο τελικό κείμενο, η δημιουργία του συναρτάται με την προώθηση των «ειρηνευτικών συνομιλιών» – αυτών που το Ισραήλ χρησιμοποιεί σαν δικαιολογία για να δημιουργεί τετελεσμένα.

Ακόμα και η εξέλιξη που είχε η κατάθεση Σχεδίου Ψηφίσματος στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ για την αναγνώριση του Παλαιστινιακού Κράτους, φανερώνει μια αλλαγή πολιτικής. Καταβλήθηκε κάθε δυνατή προσπάθεια από τις ΗΠΑ και την Ε.Ε. (με τη μεσολάβηση των αραβικών κρατών) να μην κατατεθεί το αρχικό σχέδιο της Ιορδανίας, που προέβλεπε δημιουργία ανεξάρτητου Παλαιστινιακού Κράτους ως το Νοέμβριο του 2016, στα σύνορα του 1967 με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμη. Καταβλήθηκε, επίσης, ιδιαίτερη προσπάθεια από

τις ΗΠΑ να μην χρειαστεί να ασκήσουν βέτο –όπως τους καλούσε το Ισραήλ και έχουν κάνει πολλές φορές στο παρελθόν–, προκειμένου να μην έρθουν αντιμέτωπες με τις αραβικές χώρες, που στηρίζουν τον πόλεμο κατά του Ισλαμικού Κράτους. Καταλήχθηκε, τελικά, ένα σχέδιο που δίνει περιθώριο ενός έτους για την επίτευξη ειρηνευτικής συμφωνίας από την ημέρα υιοθέτησης (που δεν προσδιορίζεται) του ψηφίσματος. Προβλέπει οριστική αποχώρηση του ισραηλινού στρατού από τα κατεχόμενα στο τέλος του 2017 και ζητά «δίκαιη και βιώσιμη λύση» που «θα εκπληρώνει το όραμα» της ίδρυσης Παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμη.

Δεν είναι, βέβαια, η σαφής και ξεκάθαρη αναγνώριση που επιδίωκαν οι Παλαιστίνιοι. Παραπέμπει ξανά τη λύση στο μέλλον, ξαναθέτει θέμα συνομιλιών με το άκαμπο και προκλητικό Ισραήλ. Ουσιαστικά, πρόκειται για μια προσπάθεια αναβολής, γι' αυτό και υπήρξαν πολλές οξυτάτες αντιδράσεις στο εσωτερικό των Παλαιστίνιων, ακόμα και στο εσωτερικό της Φατάχ, καθώς και διεύρυνση της απόστασης μεταξύ Χαμάς και Φατάχ. Όμως είναι ενδεικτική της αλλαγής που έχει επιφέρει στη στάση των ιμπεριαλιστών η νέα κατάσταση.

■ Μαρία Κτιστάκη

Σοκ προκαλεί η έκθεση της αμερικάνικης Γερουσίας για τα βασανιστήρια που εφάρμοσε η CIA στις ανακρίσεις υπόπτων για «τρομοκρατία», που είχαν συλληφθεί μετά την 11^η Σεπτεμβρίου 2001. Η έκθεση καταλήγει σε τέσσερα κύρια συμπεράσματα:

- Οι «προωθούμενες τεχνικές ανάκρισης» κρίνονται μη αποτελεσματικές. Γιατί οι ομολογίες περιέχουν ό,τι βολεύει ή θέλουν οι ανακριτές, για να σταματήσουν τα βασανιστήρια – που δεν είναι κατ' ανάγκη και πληροφορίες σωστές για τα δίκτυα, οργανώσεις κ.λπ. που θέλει να χτυπήσει η CIA.
- Η CIA παρείχε ψευδή και παραπλανητική πληροφόρηση για το πρόγραμμα ανακρίσεων και την αποτελεσματικότητά του.
- Η διαχείριση του προγράμματος αποδείχθηκε ανεπαρκής, με τεράστιες ελλείψεις.
- Οι ανακρίσεις ήταν πολύ πιο βίαιες από ό,τι είχε παρουσιάσει η CIA στους νομοθέτες και τους πολίτες.

Τα βασανιστήρια ήταν απάνθρωπα, οδηγώντας στην εξάντληση των κρατουμένων και σε πολλές περιπτώσεις στο θάνατό τους. Συγκεκριμένα:

- Οι πράκτορες της CIA προχωρούσαν στην εισαγωγή χούμους (κρεμώδης σαλά-

Απάνθρωπα βασανιστήρια από την CIA

τα) στο έντερο του κρατούμενου διαμέσου του πρωκτού του.

- Ανάγκαζαν κρατούμενους με σπασμένα πόδια να στέκονται όρθιοι.

– Τους απειλούσαν ότι θα βιάσουν τις μητέρες τους. Μετά από τα βασανιστήρια που είχε υποβληθεί ένας κρατούμενος, του είπαν ότι δεν θα έφευγε ζωντανός απ' την CIA και ότι αν επιχειρούσε να καταφύγει στο δικαστήριο, θα βίαζαν και θα σκότωναν τη μητέρα του.

– Από το 2003, χρησιμοποιούσαν συστηματικά και εκτεταμένα το μαρτύριο του πνιγμού. Ο κρατούμενος Χαλίτ Σέιχντ Μοχάμεντ υποβλήθηκε σ' αυτό 183 φορές.

– Χρησιμοποιούσαν τα τραύματα που έφεραν οι κρατούμενοι ως μέθοδο βασανισμού. Αναφερόμενοι στον τραυματισμό από σφαίρα του κρατούμενου Αμπού Ζιμπάντα, αναφέρουν ότι αυτό αποτελούσε όπλο στα χέρια τους.

– Οι κρατούμενοι αναγκάζονταν να παραμείνουν άπνοιοι για 180 ώρες συνεχόμενα, είτε όρθιοι είτε γονατιστοί, με τα χέρια τους στο κεφάλι. Περισσότεροι από 5 κρατούμενοι αντιμετώπιζαν παραισθήσεις από την έλλειψη ύπνου, με τους πράκτορες να συνεχίζουν τον βασανισμό.

– Τον Αύγουστο του 2002, ανάγκασαν τον κατηγορούμενο Αλ Ναζάρ να παραμείνει έγκλειστος σε δωμάτιο με μουσική σε υψηλή ένταση, που του προκάλεσε προβλήματα ακοής, και τον επέβαλλαν σε ατροφία. Τον Οκτώβριο του 2002, οι πράκτορες αναφέρουν ότι ο κρατούμενος Αμπού Ζιμπάι-

να έχασε το ένα του μάτι κατά τη διάρκεια της ανάκρισης. Ο κατηγορούμενος Ραχμάν, μετά από σειρά βασανισμών, οδηγήθηκε στο κελί του, όπου υπέστη άγριο ξυλοδαρμό και αλυσοδέθηκε καθισμένος στο τιμμεντένιο πάτωμα, ενώ ήταν γυμνός από τη μέση και κάτω. Την επόμενη μέρα, οι φύλακες βρήκαν το άψυχο σώμα του.

Σύμφωνα με την αναφορά, από τους 119 «υπόπτους» που καταγράφονται στη λίστα των βασανιστηρίων, τουλάχιστον 39 έχασαν τη ζωή τους στα βασανιστήρια. Η έκθεση επίσης αποκαλύπτει πως η Ελλάδα ήταν μία από τις έντεκα χώρες που συνεργάστηκαν με τη CIA και συμμετείχαν στα βασανιστήρια, προσφέροντας διάφορες «υπηρεσίες», από την κράτηση «υπόπτων» και τη διευκόλυνση της μεταφοράς τους μέχρι τον ίδιο το βασανισμό. Η ελληνική αστική τάξη και οι μηχανισμοί της, με ζοφερό παρελθόν σε παρόμοιες «ευγενείς» μεθόδους και βέβαια πιστοί υποτακτικοί του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, δείχνουν έτσι τους τρόπους που και στο μέλλον θα χρησιμοποιήσουν για να παραμείνουν στην εξουσία.

Ο Ομπάμα –που τελικά αποδείχτηκε πιο πολεμοχαρής ακόμα κι απ' τα ρεπουμπλικάνικα «γεράκια» Μπους και Ράις– έσπευσε να καταγγείλει τις μεθόδους της CIA ως «αντίθετες» στις αξίες των ΗΠΑ! Μόνο αηδία προκαλούν αυτές οι δηλώσεις, που ξεχειλίζουν υποκρισία. Οι αμερικάνοι αστοί και ιμπεριαλιστές μιλούν για «τρομοκρατία», όταν το αμερικάνικο αστικό κράτος με τους τερατώδεις μηχανισμούς

του και την στρατιωτικοποιημένη αστυνομία, είναι ο μεγαλύτερος τρομοκράτης. Την τελευταία εικοσαετία, κάτω απ' το σύνθημα του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία», εξαπέλυσαν μια άνευ προηγουμένου επίθεση ενάντια στους λαούς της Μέσης Ανατολής, λεηλατώντας και καταστρέφοντας ολόκληρες χώρες, βιάζοντας και λοιδορώντας τον αράβικο πληθυσμό και πολιτισμό, καλλιεργώντας τη βαρβαρότητα και το μίσος που δημιούργησε και έθρεψε σκοτεινά μορφώματα όπως το Ισλαμικό Κράτος. Μιλούν για αξίες όπως «ελευθερία», «δημοκρατία» και «ισότητα», όταν ο ίδιος ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αποτελεί το πιο βρωμερό λίκνο απ' όπου ξεχειλίζει η βαρβαρότητα, ο ρατσισμός, η απαξίωση και ο ευτελισμός της ανθρωπίνης ζωής. Όπως επιβεβαιώνεται και απ' την αποκάλυψη των φρικιαστικών βασανιστηρίων, η οποία είναι ταυτόχρονα μια έμμεση απειλή στους λαούς, στο εργατικό κίνημα, στους αγωνιστές σε όλο τον κόσμο, για την αδιάσπαστη βαναυσότητα που στρέφει ενάντια σε κάθε «απειθαρχο» ή απλά «υπόπτο» ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Η επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού οδηγεί τους λαούς και την ανθρωπότητα σε μια σκοτεινή περίοδο, όπου τα πιο θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα και ελευθερίες τσαλαπατούνται, τα βασανιστήρια και ο μισανθρωπισμός γίνονται ο μόνος νόμος. Είναι επιτακτική ανάγκη το παγκόσμιο εργατικό κίνημα να αποτρέψει αυτή την καταστροφή.

ΗΠΑ

«Ειρηνική» απόβαση στην Κούβα

νούς. Αυτές δρομολογήθηκαν και από επιχειρηματικά-εμπορικά συμφέροντα που προσβλέπουν στην εκμετάλλευση της Κούβας και συμπεριλαμβάνουν και το αμερικανο-κουβανέζικο λόμπυ του Μαϊάμι, δηλαδή την οργάνωση των αντεπαναστατών της Κούβας, οργανωμένων από τη CIA και τις αμερικάνικες κυβερνήσεις. Με μεσολαβητές τον Καναδά και το Βατικανό, ξεκίνησαν μυστικές συνομιλίες

Την 1η Γενάρη του 1959 οι κουβανοί επαναστάτες γιόρτασαν τη νίκη της επανάστασης στην Κούβα. Από τον Φλεβάρη του 1962, οι ΗΠΑ, με απόφαση του Κέννεντι, προχώρησαν σε ολοκληρωτικό εμπάργκο εναντίον της Κούβας, με αιτιολογία την «καταπολέμηση του κομμουνισμού» και την «προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Στο εμπάργκο συμπεριέλαβαν και τα φάρμακα, καταπατώντας όλες τις διεθνείς συνθήκες που επιβάλλουν τη μεταφορά φαρμάκων ακόμα και σε εμπόλεμες καταστάσεις. Το 2004, επιβλήθηκε τεράστιο πρόστιμο στην εταιρεία «Norton Corporation», επειδή θυγατρική της στην Ευρώπη πούλησε παιδικά εμβόλια στην Κούβα. Ειδικά τη δεκαετία του 1990, νέοι νόμοι απαγόρευαν σε κάθε θυγατρική αμερικανικής εταιρείας να εμπορεύεται προϊόντα της στην Κούβα. Η κυβέρνηση της Κούβας έχει υπολογίσει πως το αμερικάνικο εμπάργκο της έχει κοστίσει περίπου 750 δις δολάρια.

Μετά λοιπόν από πέντε δεκαετίες σκληρού εμπάργκο και πολέμου χαμηλής έντασης με όλα τα μέσα (απόπειρες δολοφονιών, επιχειρήσεις δολιοφθοράς, κατασκοπία, εξαγορά συνειδήσεων κ.α.), οι ΗΠΑ απέτυχαν να ανατρέψουν την κυβέρνηση της Κούβας και κυρίως απέτυχαν παταγωδώς να ξεριζώσουν την πίστη στην κουβανέζικη σοσιαλιστική επανάσταση από τα μυαλά του κουβανικού λαού. Ακόμα και το μισογραφειοκρατικό καθεστώς του Κ.Κ. Κούβας άντεξε πέντε δεκαετίες στις αφόρητες πιέσεις. Ο κουβανικός λαός αναγκάστηκε να ζήσει ιδιαίτερα λιτά και φτωχικά, πάντα όμως με αξιοπρέπεια και καθολική πρόσβαση σε υγεία-παιδεία. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991 στέρησε από την Αβάνα ένα ακόμη χέρι βοήθειας, ενώ οι ΗΠΑ πίστεψαν πως αυξάνοντας την πίεση θα καταφέρουν να λυγίσουν την Κούβα.

Η Κούβα άντεξε κυρίως λόγω της ανόδου των κινημάτων σε όλη τη Λατινική Αμερική και της εκλογής αριστερών αντιιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων σε αρκετές χώρες. Κάποιες από αυτές, κυρίως η Βενεζουέλα, βοήθησαν αποφασιστικά την Κούβα τροφοδοτώντας την με καύσιμα, ενώ οι Κουβανοί προσέφεραν γιατρούς και ιατρικά προγράμματα. Οι περισσότερες χώρες της περιοχής απαιτούν λήξη του αμερικανικού εμπάργκο. Αυτό εκφράστηκε και στη Σύνοδο του ΟΗΕ τον Οκτώβρη του 2014, όταν 188 κράτη ψήφισαν κατά της συνέχισης του εμπάργκο (πλην Ισραήλ), ενώ και τον Δεκέμβρη του 2014, στη Σύνοδο Κρατών της Καραϊβικής, 15 κράτη ψήφισαν ομόφωνα για την άρση του. Αυτή η πίεση από τον περίγυρο των ΗΠΑ και η αποτυχία των σχεδίων ανατροπής της κουβανέζικης επανάστασης, οδήγησαν τον Ομπάμα και την αμερικάνικη αστική τάξη σε μια νέα τακτική απέναντι στην Κούβα.

Μαστίγιο και καρότο

Μετά την απόσυρση του Φιντέλ και την ανάληψη της αρχηγίας από τον αδελφό του Ραούλ Κάστρο, έγιναν προσπάθειες επαφής με τους Αμερικανούς.

που κατέληξαν:

α) στον ενεργό ρόλο της Κούβας στις ειρηνευτικές συνομιλίες της κυβέρνησης της Κολομβίας με τους μαρξιστές αντάρτες των FARC (Επαναστατικών Ενόπλων Δυνάμεων Κολομβίας), οι οποίες γίνονται σε κουβανικό έδαφος. Οι ΗΠΑ αναγνώρισαν επίσημα τον θετικό ρόλο της Κούβας σε αυτή τη διαπραγμάτευση.

β) στην ανταλλαγή «αιχμαλώτων»-φυλακισμένων. Οι ΗΠΑ απελευθέρωσαν πέντε Κουβανούς που είχαν φυλακίσει από το 1999. Οι συγκεκριμένοι είχαν διεισδύσει στο λόμπυ του Μαϊάμι για να αποδείξουν την εμπλοκή του σε δολιοφθορές και εγκληματικές πράξεις. Από την άλλη, οι Κουβανοί απελευθέρωσαν δύο πράκτορες της CIA, έναν Κουβανό και έναν Αμερικανό, που είχαν πρόσφατα στήσει παράνομο δίκτυο τηλεπικοινωνιών στο νησί στέλνοντας μηνύματα σε κινητά τηλέφωνα. Η απελευθέρωση των πέντε Κουβανών γιορτάστηκε πανηγυρικά στην Κούβα.

Αυτό που δρομολογείται είναι αφενός η συνέχιση των συζητήσεων για να ανοίξει αμερικανική πρεσβεία στην Αβάνα (οπότε και θα αρχίσουν διπλωματικές σχέσεις) και αφετέρου να βγάλουν οι ΗΠΑ την Κούβα από τον κατάλογο των χωρών που ενισχύουν την «τρομοκρατία». Επίσης, να αρχίσει η σταδιακή άρση του εμπάργκο και να επιτραπεί στους αμερικανούς τουρίστες να εισάγουν στις ΗΠΑ εμπορεύματα αξίας έως και 100 δολαρίων. Όλα αυτά βρίσκουν αντίθετους τους Ρεπουμπλικανούς, που ζητούν συνέχιση των κυρώσεων (τουλάχιστον στα λόγια), ενώ ο Ομπάμα δηλώνει πως «η ως τώρα τακτική για την ανατροπή του Σοσιαλισμού στην Κούβα απέτυχε, συνεχίζουμε την ίδια προσπάθεια με νέα τακτική». Ουσιαστικά, θα εκβιάσουν την Κούβα μειώνοντας το εμπάργκο με το σταγονόμετρο και ζητώντας συνεχώς ανταλλάγματα. Για κάθε δολάριο που θα αφήνουν να περνά στο νησί θα απαιτούν διευκολύνσεις για την εκδιωγμένη κουβανική αστική τάξη, τις αμερικάνικες εταιρείες και τους πράκτορές τους, που εμφανίζονται ως Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, για την... καταπολέμηση του ιού HIV, την... προώθηση της μουσικής ραπ και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς.

Οι Κουβανοί δικαίως θεωρούν επιτυχία την απελευθέρωση των ανθρώπων τους και τη συζήτηση για την άρση του εμπάργκο. Γνωρίζουν την απαίτηση των ΗΠΑ για επιβολή της οικονομίας της αγοράς στην Κούβα και απαντούν πως δεν θα υποχωρήσουν σε καμία από τις αρχές τους, ζητώντας από τον Ομπάμα να μην παρεμβαίνει στο σύστημά τους, όπως και αυτοί δεν παρεμβαίνουν στο σύστημα ανισότητας των ΗΠΑ. Μια περίοδος «ειρηνικής συνύπαρξης», αν αυτό περιμένουν οι Κουβανοί, σίγουρα δεν μπορεί να διαρκέσει πολύ, ειδικά στις συνθήκες της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που οξύνεται διαρκώς.

■ Άγγελος Φουρντοτζής

6^η Δεκέμβρη, 6 χρόνια μετά

Φέτος συμπληρώθηκαν 6 χρόνια από την εν ψυχρώ δολοφονία του ανήλικου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επ. Κορκονέα. Ήταν η δολοφονία που έδωσε το έναυσμα για την εξέγερση της νεολαίας τον Δεκέμβριο του 2008. Μιας εξέγερσης που οι πραγματικές της ρίζες ήταν η απαξίωση της νεολαίας, το πέταγμα της στον κάλαθο των αχρήστων.

Όμως η φετινή πορεία μνήμης για τον αδικοχαμένο Αλέξανδρο είχε μια ξεχωριστή σημασία. Γιατί φέτος, ένας νέος αγωνιστής, ο Νίκος Ρωμανός, παιδικός φίλος του Αλέξανδρου και στα χέρια του οποίου ξεψύχησε, έδινε τη δική του μάχη, βάζοντας σαν οδόφραγμα το σώμα του, καθώς την 6^η Δεκέμβρη συμπλήρωνε 27 μέρες απεργίας πείνας.

Οι μαζικές διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε ολόκληρη την χώρα, ήρθαν αντιμέτωπες με το λυσοαλέο κράτος έκτακτης ανάγκης. Το κέντρο της Αθήνας ήταν υπό αστυνομική κατοχή όλη την προηγούμενη εβδομάδα πριν την 6^η Δεκέμβρη. Οι πορείες πραγματοποιήθηκαν κάτω από κλίμα τρομοκρατίας, με χιλιάδες αστυνομικούς να πραγματοποιούν εκατοντάδες ελέγχους και «προληπτικές» προσαγωγές. Οι συμμορίες των ΜΑΤ και ΔΕΛΤΑ δρούσαν κατά βούληση και ξέφυγαν από κάθε έλεγχο, με απρόκλητες επιθέσεις και ξυλοδαρμό διαδηλωτών, τους οποίους πολλούς είχαν ήδη συλλάβει αναίτια. Την αναβάθμιση της επίθεσης από τον κατασταλτικό μηχανισμό δείχνει και η χρήση των δυο οχημάτων εκτόξευσης νερού (αύρες), που ακολουθούσαν την απογευματινή πορεία, χτυπώντας και αυτά όποτε κρινόταν απαραίτητο, συμπληρώνοντας το πάζλ ενός μαύρου αυταρχισμού.

Το ίδιο κλίμα επικράτησε στη Θεσσαλονίκη. Η αστυνομία για αρκετή ώρα είχε σχηματίσει ασφυκτικό κλοιό γύρω απ' τους διαδηλωτές, μη επιτρέποντάς τους ουσιαστικά να πραγματοποιήσουν την πορεία στους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Αποκορύφωμα η απρόκλητη επίθεση στην πορεία και η εισβολή των ΜΑΤ στο Εργατικό Κέντρο, όπου είχαν καταλήξει τμήματα της πορείας μετά το τέλος της. Παρόμοια ήταν η εικόνα σχεδόν σε όλες τις διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις.

Έγινε ολοφάνερο για ακόμα μια φορά πως η εξέγερση της νεολαίας τον Δεκέμβρη του 2008 έχει γίνει εφιάλτης του καθεστώτος – και γι' αυτό η νεολαία δέχεται συνεχόμενη, πολύπλευρη και στοχευμένη επίθεση (Νέο Λύκειο, πανεπιστήμια, ανεργία, κατασταλτικά χτυπήματα κ.λπ.), ώστε να μην μπορεί να οργανωθεί και να δώσει δυναμική απάντηση.

Η χουντική συγκυβέρνηση, όσο εξαπολύει απέναντι στη νεολαία, τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα την αστυνομία και τα ΜΑΤ, τόσο τρέμει την εξέγερσή τους, που είναι η μόνη ρεαλιστική λύση απέναντι στα μνημόνια, την φτώχεια και εξαθλίωση που επιβάλλει μαζί με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι η μόνη λύση απέναντι σ' έναν καταρρέοντα καπιταλισμό, που παρασέρνει μαζί του κάθε δικαίωμα και ελευθερία που έχει κατακτηθεί με αγώνες, για να διασωθεί πατώντας πάνω στο πτώμα της εργατικής τάξης.

70 χρόνια από τον Δεκέμβρη του 1944

(β' μέρος, συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο της ΕΠ)

■ Κώστας Δικαίος

3. Δυστυχώς, το ΚΚΕ όχι μόνο επιβεβαίωσε την προσήλωση του στην «ειρηνική δημοκρατική» εξέλιξη, αλλά και απέδειξε ότι ο ρεφορμισμός και ο μικροαστικός κρετινισμός είχε διαβρώσει την ηγεσία του μέχρι το μεδούλι. Ουσιαστικά περίμενε απ' τους βρετανούς και αμερικανούς ιμπεριαλιστές να δείξουν καλή διάθεση και να επιβάλουν μια δημοκρατική λύση στην Ελλάδα. Πάσχισαν με κάθε τρόπο να γίνουν αποδεκτοί ως συννομιλητές από τα ανδρείκελα των Βρετανών και τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές, εξασφαλίζοντας μια «θέση κάτω απ' τον ήλιο» της αστικής νομιμότητας, με αντάλλαγμα τη λεγόμενη «αστικοδημοκρατική ειρηνική νόμιμη εξέλιξη». Αν και είχε την εξουσία στα χέρια του, θέλησε να τη «μοιραστεί» με την άρχουσα τάξη και αυτό να το «νομιμοποιήσουν» οι ιμπεριαλιστές. Δεν μπορούσε καν να αντιληφθεί πως αφού ηγήθηκε της «λαϊκής επανάστασης», ήταν αυταπάτη να περιμένει «κατανόηση» και ανταμοιβή για τις υπηρεσίες που πρόσφερε στους ιμπεριαλιστές με τη συνθηκολόγο, αντεπαναστατική πολιτική του. Όσο περισσότερο υποχωρούσε, τόσο περισσότερο θα το τσάκιζαν. Έτσι πήγε στο Λίβανο το Μάη του 1944, ένα μήνα μετά την ίδρυση της ΠΕΕΑ και υπέγραψε την επαισχυντή συμφωνία με την οποία διέλυσε την ΠΕΕΑ και μαζί κάθε φορέα «λαϊκής εξουσίας», έβαζε τον ΕΛΑΣ κάτω απ' τις διαταγές της βασιλικής κυβέρνησης, ενώ προετοιμάζαν την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με τον διορισμένο απ' τους Βρετανούς Παπανδρέου, που θα αναλάμβανε το έργο επαναφοράς της ομαλότητας και τάξης, με τη βοήθεια των σύμμαχων κρατών (Βρετανία, ΗΠΑ, ΕΣΣΔ) – με άλλα λόγια, το έργο της υποταγής στη βασιλική κυβέρνηση, στις διαταγές των βρετανών ιμπεριαλιστών και στην τάξη των Ταγμάτων Ασφαλείας! Μάλιστα έστειλαν τηλεγράφημα στον Τσόρτσιλ ευχαριστώντας το «... για το ενδιαφέρον υπέρ της χώρας μας»(!), αποδεικνύοντας τη βαθιά αντεπαναστατικότητα και δουλοπρέπεια των εκπροσώπων του ΕΑΜ-ΚΚΕ.

Στις 2/9/44 μπήκαν στην κυβέρνηση Παπανδρέου, ενώ στην Καζέρτα της Ιταλίας (26/9), με μια νέα συμφωνία, έθεσαν τον ΕΛΑΣ κάτω απ' τις εντολές των βρετανικού αποικιοκρατικού στρατηγείου Μέσης Ανατολής. Ο στρατηγός Σκόμπι αναλάμβανε τη διοίκηση του ΕΛΑΣ και ταυτόχρονα η συμφωνία απαγόρευε κάθε κίνηση για την «ανάληψη της αρχής ανά χείρας» από τους αντάρτες, «τοιούτη πράξη θα θεωρηθεί ως

έγκλημα και θα τιμωρηθεί αναλόγως»! Η Καζέρτα ήταν ο Λίβανος των στρατιωτικών του ΕΛΑΣ.

4. Ενώ λοιπόν λίγο πριν την αποχώρηση των Γερμανών ο ΕΛΑΣ δίνει μάχες για να σώσει τις υποδομές της Αθήνας (εργοστάσιο «Ηλεκτρικής» στο Κερατσίνι, εγκαταστάσεις Λιμένος Πειραιώς, ύδρευση) και το καταφέρνει, ενώ οι περισσότερες συνοικίες είχαν απελευθερωθεί ήδη απ' τον εφεδρικό ΕΛΑΣ, όλη η έγνοια των Βρετανών και των συνεργατών τους είναι να μην κατέβουν στην απελευθερωμένη Αθήνα τα τακτικά τμήματα του ΕΛΑΣ. Οι Γερμανοί αποχωρούν στις 12/10. Οι γερμανοτσολιάδες και οι χωροφύλακες, κλεισμένοι στους στρατώνες τους, περιμένουν τους Βρετανούς να τους σώσουν. Υπάρχει ένα τεράστιο κενό εξουσίας, που στην ουσία μπορεί να το καλύψει εύκολα ο ΕΛΑΣ, παίρνοντας την Αθήνα (η υπόλοιπη χώρα βρίσκεται ήδη στα χέρια του). Ωστόσο, το ΚΚΕ κάνει ογκώδες συλλαλητήριο στις 13/10, αλλά δεν κινεί καμία μάχη δύναμη. Μετά από 6 μέρες(!), στις 18/10, καναδικό πολεμικό αποβιβάζει την κυβέρνηση Παπανδρέου, ο οποίος λέει στον Γ. Ζέβγο, ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ, «μπράβο Γιάννη, καλά τα κατάφερες!»! Οι ιμπεριαλιστές αποβιβάζουν στρατιώτες, έρχεται η Ορεινή Ταξιαρχία και ο Ιερός Λόχος, τα τάγματα ασφαλείας, αν και υποτίθεται ότι βρίσκονται σε περιορισμό, στην ουσία επανέξοπλίζονται και αρχίζουν να συγκροτούν τα τάγματα εθνοφυρούρας, κάτω απ' τη μύτη των υπουργών του ΕΑΜ, που στις 5/11/44 αποδέχτηκαν το μέτρο της συγκρότησής τους χωρίς να προβάλλουν καμία αντίρρηση. Ενώ όμως οι Βρετανοί και η κυβέρνηση ετοιμάζουν τη σύγκρουση, το ΕΑΜ-ΚΚΕ χρησιμοποιεί περισσότερο τις διαδηλώσεις και τις απεργίες ως μέσο πίεσης, παρά την ένοπλη πάλη. Τελικά, η ρήξη θα επέλθει στις 2/12, οπότε θα αποχωρήσουν απ' την κυβέρνηση οι υπουργοί του ΕΑΜ, αφού είναι πλέον φανερό ότι κυβέρνηση και Βρετανοί θέλουν να έχουν τον απόλυτο έλεγχο του στρατού (στηριγμένοι στους ταγματασφαλίτες, χίτες, χωροφύλακες και εθνικόφρονες του Ιερού Λόχου και της Ορεινής Ταξιαρχίας), ενώ ζητούν τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ άνευ όρων. Ενώ αυτοί ζήτησαν την παράδοση της «Εθνικής Αντίστασης», την παράδοση της εξουσίας στους δοσίλογους της άρχουσας τάξης και στους ταγματασφαλίτες. Οι εργαζόμενοι της Αθήνας και η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν μπορούν να δεχτούν μια εξέλιξη που σημαίνει συνέχιση

της υποταγής στους συνεργάτες των ναζί, μάλιστα τη στιγμή που έχουν όπλα στα χέρια τους. Στις 3 Δεκέμβρη, στο συλλαλητήριο του ΕΑΜ-ΚΚΕ (500.000, το μεγαλύτερο μέχρι τότε) στο Σύνταγμα, ο άοπλος λαός χτυπιέται από την κυβέρνηση Παπανδρέου. Αρχίζει η ένοπλη ρήξη με τους Βρετανούς και τους συνεργάτες τους.

5. Η σύγκρουση όμως βρίσκεται και πάλι κάτω απ' την προδοτική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, που δεν μπορεί να αγνοήσει τις αντιδράσεις του προλεταριάτου της Αθήνας, αλλά και δεν θέλει να ξεκόψει απ' την «δημοκρατική εξέλιξη». Έτσι, δεν κατεβάζει στην Αθήνα τον ΕΛΑΣ, ο Άρης και ο Σαράφης στέλνονται να κυνηγήσουν τα υπολείμματα του ΕΔΕΣ στην Ήπειρο! Αφήνει να δοθεί η μάχη από τους άπειρους μαχητές του εφεδρικού ΕΛΑΣ της Αθήνας. Τα τμήματα του τακτικού ΕΛΑΣ, που πολεμούσαν τα τανκς των Βρετανών, έβλεπαν με απορία ταυτόχρονα Επονίτες να ακολουθούν με φουσαρμόνικες και ακορντεόν, εκτιθέμενοι στα εχθρικά πυρά! Ο ηρωισμός δεν αρκεί για να καταβληθεί ο εχθρός, πολύ περισσότερο όταν υπάρχει ιδεολογικοπολιτική σύγχυση ως προς τον στόχο. Έτσι έχουμε ακόμα και την παράδοση αμαχητί ενός ολόκληρου συντάγματος του ΕΛΑΣ στους Βρετανούς στη Φιλοθέη, όπως και την άρνηση των καπετάνιων του ΕΛΑΣ να στηρίξουν τον Άρη στην περίφημη σύσκεψη στη Λαμία (17/11/44), εκφράζοντας αφοσίωση στην ηγεσία τους. Είναι φανερό ότι η έλλειψη εσωκομματικής δημοκρατίας δεν άφηνε να εξελιχθεί η οποιαδήποτε κριτική στην επίσημη γραμμή, ενώ ταυτόχρονα η «δημοκρατική εξέλιξη» είχε αποπροσανατολίσει σημαντικά κομμάτια, ώστε να μην επιδιώκουν την ένοπλη ρήξη και είχε ενισχύσει άλλα, που δεν την ήθελαν.

Τέλος, από πλευράς τακτικής, ο ΕΛΑΣ, παρά τον ηρωισμό του, εξαντλήθηκε σε επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα στην περιφέρεια, αντί να κατευθυνθεί προς το κέντρο, όπου παλλόταν η καρδιά του τέρατος. Επομένως, είναι λάθος η επίσημη δικαιολογία του ΚΚΕ ότι ο λαός αντιστάθηκε αλλά υπέκυψε στην ανωτερότητα των όπλων των Βρετανών. Ο λαός δεν προετοιμάστηκε για την ένοπλη σύγκρουση, αλλά και όταν αυτή προέκυψε αναγκαστικά, το ΚΚΕ έκανε το παν για να οδηγήσει στην ήττα.

Τελικά, η σχετική πολεμική ισχύς των Βρετανών και η χρησιμοποίηση των ταγματασφαλιτών για την εκκαθάριση των συνοικιών, έκαμψαν την αντίσταση των εξεγερμένων αλλά απομονωμένων αθηναϊκών μαζών. Εξάλλου, στις 24/12 έφτανε στην Αθήνα ο ίδιος ο Τσόρτσιλ και στις 26/12 συναντήθηκε με την ηγεσία του ΚΚΕ-ΕΑΜ (ανάμεσά της και ο γ.γ. του ΚΚΕ, Σιάντος) και του αστικού κόσμου. Ο Τσόρτσιλ γράφει: «... έσφιξα το χέρι των αντιπροσώπων του ΕΛΑΣ και με τον τρόπο που ανταποκρίθηκαν, ήταν φανερό ότι κολακεύτηκαν. Είναι οι πιο υψηλά ιστάμενοι.» Ο Τσόρτσιλ δικαιολογημένα ενθουσιάστηκε. Κατάλαβε ότι μπροστά του δεν είχε εκπροσώπους του επαναστατημένου λαού, αλλά ανθρώπους με μικροαστική συμπεριφορά, με έντονα συμπλέγματα κατωτερότητας και δουλοπρέπεια, που έκαναν τα πάντα προ-

κειμένου να έχουν μια απλή χαιρετούρα με τον πρωθυπουργό της Μεγάλης Βρετανίας. Γι' αυτό και θεώρησε ότι τα Δεκεμβριανά ήταν περισσότερο έργο τροτσκιστών! Αυτοί οι άνθρωποι υπέγραψαν στις 12/2/45 (ίδια μέρα με τη λήξη της συνδιάσκεψης της Γιάλτας) τη Συμφωνία της Βάρκιζας, που προέβλεπε τον πλήρη αφοπλισμό του ΕΛΑΣ (παρά το γεγονός ότι έλεγχε ακόμα το 90% της χώρας!), με αντάλλαγμα την αμνηστία για τα πολιτικά δικαιώματα «τα τελεσθέντα από την 2^η Δεκέμβρη μέχρι την υπογραφή της συμφωνίας». Παράλληλα όμως εξαιρούσε από την αμνηστία τα συναφή κοινά αδικήματα κατά της ζωής και της περιουσίας, τα οποία δεν ήταν απαραίτητα αναγκαία για την επιτυχία του πολιτικού αδικήματος! Με λίγα λόγια, η ηγεσία εξασφάλισε αμνηστία για τον εαυτό της, αλλά παρέδωσε τους αγωνιστές στο έλεος των δεξιών! Το ΚΚΕ βέβαια συνέχιζε στον ίδιο τόνο: «... οι συμφωνίες της Βάρκιζας και της Γιάλτας αποτελούν σοβαρό έρεσιμα στον αγώνα κατά του φασισμού και για την ομαλή δημοκρατική εξέλιξη της χώρας.»

Η συμφωνία της Βάρκιζας εγκαινίασε την εποχή της μαύρης, αιματηρής, αντεπαναστατικής τρομοκρατίας, που είχε σαν στόχο την αποδιοργάνωση του επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα, το τσάκισμα και την υποδούλωση των εργαζόμενων μαζών, προκειμένου ν' αναγεννηθεί από τις στάχτες του ο ελληνικός καπιταλισμός, σαν ιδιαίτερο στήριγμα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος! Άνοιξε δε τον δρόμο για το δεύτερο αντάρτικο και την τελική συντριβή του εργατικού κινήματος το 1949.

6. Οι τεταρτοδιεθμιστές είχαν από την αρχή εκτιμήσει σωστά την πορεία του ιμπεριαλιστικού πολέμου και το ρόλο της σταλινικής ηγεσίας της ΕΣΣΔ, προειδοποιώντας ότι δεν πρέπει να υπάρχει καμία εμπιστοσύνη στους Βρετανούς και στην άρχουσα τάξη της χώρας, ότι η σύγκρουση θα είναι αναπόφευκτη. Είτε θα ηγηθεί η εργατική τάξη της επανάστασης, μετατρέποντας τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα σε ταξικό-εμφύλιο πόλεμο, είτε θα οδηγούνταν στην ήττα και την υποταγή στους βρετανούς ιμπεριαλιστές.

Βέβαια, στις δύσκολες συνθήκες της κατοχής, του παράνομου αγώνα, του αποδεκατισμού από τις φασιστικές εκτελέσεις (π.χ. Πουλιόπουλος), έγιναν και λάθη. Πρώτο, η επίμονη αναζήτηση χημικά καθαρών ταξικών μορφών πάλης, σε μια περίοδο που το προλεταριάτο είχε αποσπαστεί απ' την παραγωγή και η ιδεολογική σύγχυση είχε απλωθεί στις γραμμές του. Δεύτερο, μια κάποια υποτίμηση του δυναμισμού που είχαν οι βαθύτερες αντικαπιταλιστικές τάξεις των μαζών του ΕΑΜ, σε αντίθεση με την συνθηκολόγο πολιτική του ΚΚΕ. Αυτά τα λάθη δεν επέτρεψαν την επεξεργασία μιας τακτικής που θα έβαζε σφήνα ανάμεσα στις μάζες και την ηγεσία. Αλλά αυτό το σφάλμα τακτικής εξηγείται και από τη λυσσασμένη εκστρατεία της σταλινικής γραφειοκρατίας ενάντια στους τροτσκιστές αγωνιστές, με δολοφονίες, που μάλιστα αυξήθηκαν κατακόρυφα την περίοδο των Δεκεμβριανών! Επομένως, κάθε «τακτική» δύσκολα θα μπορούσε να εφαρμοστεί.

▼ Νεκροί διαδηλωτές στην πλατεία Συντάγματος στις 3/12/1944

